



GOSPODA

ANDREA GRGIĆ



SADRŽAJ

I	6
II	7
III	8
IV	9
V	10
VI	11
VII	12
VIII	13
IX	14
X	15
XI	16
XII	17
XIII	18
XIV	19
XV	20
XVI	21
XVII	22
XVIII	23
XIX	24
XX	25
XXI	26

XXII	27
XXIII	28
XXIV	29
XXV	30
XXVI	31
XXVII	32
XXVIII	33
XXIX	34
XXX	35
XXXI	36
XXXII	37
XXXIII	38
XXXIV	39
XXXV	40
XXXVI	41
XXXVII	43
XXXVIII	45
XXXIX	47
XL	48
XLI	50
XLII	52
XLIII	54
XLIV	56

XLV	57
XLVI	58
XLVII	60
XLVIII	62
XLIX	64
L	66
LI	68
LII	70
LIII	72
LIV	74
LV	76
LVI	78
LVII	80
LVIII	82
LIX	84
LX	86
LXI	88
LXII	90
LXIII	92
LXIV	94
LXV	96
LXVI	98
LXVII	100

LXVIII	101
LXIX	103
LXX	105
LXXI	107
LXXII	109
LXXIII	111
LXXIV	112
O autorici	114
Impresum	115

I

U rano jutro najljepše je kuhati kelj i razmišljati o tome što kuhati sutra. To rade sve gospođe pa sam odlučila i ja. Doći ću na posao mrtva umorna i malo zaspati na tipkovnici. Kad se probudim otići ću na tržnicu, kupiti grah i popiti pelinkovac s dečkima iz ribarnice. Veselim se blagdanima. ♥

II

Došla sam na posao prije Šefa. Uletio je u ured preznojen, slijepljene kose i rekao da ga je iznervirala neka baba koja se presporo prestrojavalala. Tako ga je uzrujala, krava jedna, da je morao projuriti kroz crveno i onda ga je još policija zaustavila, debili nemaju pametnijeg posla, naplatili mu kaznu dok je s četiri žmigavca stajao na mjestu za invalide i čekao Suprugu koja je samo istrčala kod krojačice po kostimić što ga je dala malo proširiti u struku. Sve zbog glupe krave. ♥

III

Mislim da sam u vezi, ali on to još ne zna. Moj virtualni hofirant. Šarmantan je, udovac, kaže da voli umjetnost i da ga je moja profilna fotografija oborila s nogu. Prepoznao je u meni toplinu, dobrotu, vibrantnu ženstvenost i nada se da ćemo se sresti na kesten pireu. Vrlo je fin. Htio bi mi pokazati grobnicu gdje su mu sahranjeni roditelji i supruga, to bi bilo kao neko upoznavanje, jer su bili jako povezani i važno mu je što misle. Osobito supruga. Kad ju je prevario s njezinom sestrom, pala je u tešku depresiju iz koje se godinama nije mogla izvući i prije godinu dana je napokon odlučila sve zapaliti, međutim, pod utjecajem antidepresiva, zaspala je ko klada, pa je i ona izgorjela. Srećom, nisu imali djece, i opet srećom, budući da su mu roditelji već duže vrijeme pokojni, preselio se u njihov stan koji je do tad iznajmljivao. Malo je nezgodno što su mu se mjesečni prihodi smanjili, ali opet, budući da je supruga izgorjela, nema više ni toliko troškova. Voli duge šetnje, razgovore, oduvijek je htio psića, ali supruga je bila protiv. Jako sam sretna. Čak je i Šef pitao s kim se dopisujem, jer ne dižem pogled s mobitela. Život je lijep. ♥

IV

Uzbuđenjima nikad kraja. Udovac želi moj broj telefona. Dok vadim suđe iz jedne mašine i trpam veš u drugu, osjećam se nevjerojatno seksi, gorim iznutra i počinjem nezaustavljivo maštati o tome kako ćemo prošetati gradom u potrazi za njegovom omiljenom čokoladom. On voli slatko. Njegova omiljena čokolada i meni će postati omiljena. Vikendom ćemo na groblje. Ne može bez toga. Jednom mi je napisao da ljeta najviše voli provoditi na selu, uz rijeku, u bakinoj rodnoj kući koju je naslijedio. Ljetne vrućine idu mu na živce, a more ne voli jer nikada nije naučio plivati. Nema veze. Ako se netko nauživao mora, onda sam to ja. Htjela bih da me izvede u kazalište, na neku dobru predstavu. Možda bi ga veselilo otići tamo gdje nije nikada bio. Neću mu se javljati do sutra. U podne ću mu odgovoriti da moram razmisliti. Baš sam luda. ♥

V

Šef je sazvaio hitan sastanak. Trebamo platiti ljudima za neke obavljene usluge, prokleti bili, svi samo žicaju umjesto da se strpe još koji mjesec. On stalno radi i upravo razmišlja o novom projektu, nešto je napisao, poslat će mi mail, možda ima koja greškica, č i ć, to nikada nije kužio, ali koga to briga, nema veze, pa neka ispravim i prepisem. Nazvala ga je Supruga usred sastanka ako bi možda mogao skoknuti po tulipane, naručila je u cvjećarnici, sve je spremno, čeka ga. On stalno radi, pa nikako ne stiže, a ni ne da mu se po ovakvoj kišurini. Zamolio je mene, ipak sam ja žena pa se bolje razumijem u cvijeće. Dao mi je kompliment danas. Kaže da mi bolje stoji kad sam malo punija, jer muškarci vole prave žene, a on je pravi muškarac i stalno radi. Kiša može nastaviti padati. ♥

VI

Baš je zima lijepa, osobito u ovo vrijeme Adventa. Nazvao me bivši Gospodin, sprema se za Božić na skijanje, tad je romantično, najavljuju puno snijega, a počinju i rasprodaje pa se stvarno isplati. Iako mu je najdraže poći u Italiju, sad bi se rado zaletio do Švicarske, jer kuma njegove Zaručnice tamo radi. Sjetio se pametno da ja imam skijašku opremu koju više ne koristim, a jako dobro skijam, čak puno bolje od njega, da. Šteta što više ne idem na ta skijanja, pa kad je već tako, mogu li tu opremu posuditi Zaručnici. Da ne kupuje sad bezveze, skupo je skijanje, puno se tu potroši, uh. On bi se sad odmah zaletio po to da ona stigne brzo sve isprobati prije pilatesa. Ako joj se ne sviđa, možda ipak kupi novo. Sve je tamo u podrumu, samo uzmem i donesem pred kuću. Tako mu je zgodno. Problem s parkingom. Jako je lijepo razgovarao sa mnom. Mi stvarno imamo civilizirani odnos. Sretna sam zbog toga. ♥

VII

Osjećam se neobično. Možda čak pomalo euforično. Srce mi lupa u grlu, a i dlanovi se lagano znoje. Sad ću Udovcu poslati poruku s mojim brojem telefona. Samo ću napisati broj. Ništa više. Nikako ne bi bilo dobro da čovjek pomisli kako sam zainteresirana za nešto više osim kave. Mislim da ću ostaviti dobar dojam. Držim se dogovora, točna sam, skromna, samozatajna, a čini mi se da on cijeni te osobine kod žena. Pitao me jednom dok smo se dopisivali, kad sam usput napomenula da mi je vruće, što imam na sebi. Rekla sam da je to zbog anticelulitne trenirke koju sam naručila preko TV prodaje, a on je rekao da nije to zamišljao. Poslat ću mu broj i onda idem brzo popušiti jednu cigaretu sad dok je Šef na ručku. Udovcu nisam rekla da pušim, ne bi mu se dopalo. Ipak sam ja žena. Prestat ću ako mu to smeta. ♥

VIII

Umorna sam. Čekala sam da Udovac nazove sinoć. Htjela sam iskoristiti to vrijeme čekanja, pa sam skinula zavjese i oprala ih da sve bude lijepo za blagdane. Napravila sam i tortu. Nikad se ne zna, može netko navratiti, a onda nemam što ponuditi. To zna biti neugodno. Moja djeca nisu baš luda za tortama, pa ako se ne pojede, uvijek mogu odnijeti u ured. Šef voli moju tortu. Udovac nije nazvao. Nije ni poruku poslao. Provjerila sam mobitel, sve funkcionira. Malo sam se zabrinula. Sigurno mu je nešto zasmetalo kod mene, on je vrlo senzibilna osoba. Nazvala bih ga kad bih imala njegov broj telefona. Ne bi me valjda samo tako ostavio. Bez riječi. Poslat ću mu poruku u inbox. Pitat ću ga je li ljut na mene i ispričat ću mu se. Stalo mi je do ove veze. ♥

IX

Volim petak. Izlazim večeras s Gospođom Š i Gospođom T. Šef mi je poklonio ulaznice za nastup folklornog ansambla u kojem pleše njegov dvanaestogodišnjak. Ulaz je inače besplatan, ali da imamo gdje sjesti. Dječak je vrlo nadaren, Šef nam je pokazivao snimke. Jako lijepo. Poslije ćemo negdje na piće, u grad. Nas tri se uvijek lijepo zabavljamo kad smo zajedno. Možda upoznamo nekoga i malo se podružimo, nasmijemo. Jednom smo tako provele stvarno lijepu večer, upoznale smo baš neke vesele dečke. Nasmijavali su nas, jako su bili duhoviti. Uvijek mi je žao kad takvi ljudi ne mogu naći posao i zaraditi za pristojan život. Počastile smo ih s par pića, naručili su već prije nego što smo mi naišle, a nisu primijetili da nemaju novaca. Dogodi se. Nisu se napili, pili su fino vino. Baš pristojni dečki. Malo dalje stanuju pa smo ih odvezle doma, jer nisu imali za taksi. Vidjele smo ih u još par navrata, ali nisu nas pozdravili, valjda nas se ne sjećaju. Ipak je to bilo davno. Sjajno nam je bilo. ♥

X

Spremam se na tržnicu. Moram se lijepo urediti, već sam bila na frizuri jutros. Udovac se javio. Baš se veselim. Rekao je da će biti u kafiću, ne onom pored ribarnice, nego u drugom, malo uvučenom, iza štandova s odjećom. Onaj koji izgleda kao mali kiosk. Tamo je mirno, kava nije loša, a i jeftinija je kunu nego drugdje. Glupo mu je tako bacati novce. Jako je mudar i pažljiv kad su novci u pitanju. Trebala bih učiti od njega. Tko zna hoću li mu se svidjeti. Odjenut ću haljinu i fine salonke, to će mi produžiti figuru. Ne one s jako visokom petom, te su preizazovne. Imam malo jače listove, pa zato radije nosim hlače, ali haljina je ženstvenija. Pročitala sam negdje da muškarci najviše vole vidjeti žene u haljinama. Imam krasna kolica za plac. Nova. Moglo bi sve skupa lijepo izgledati. Kupit ću meso, povrće, voće, sve za sarmu i suhe smokve. Inače kupim i cvijeće, ali danas neću. Sigurno će me Udovac dočekati s nekim lijepim buketom. Ne bih voljela da previše potroši na mene, mogao bi pomisliti da želim biti s njim samo zato jer je situiran. Žene ga proganjaju jer je dobra prilika. Nisam ni svjesna kakva sam ja sretnica. ♥

XI

Ne osjećam se najbolje. Mislim da sam se jučer prehladila u onom kafiću dok sam čekala Udovca. Nisam ni primijetila da nema grijanja. Stvarno mirno mjesto. Čekala sam ga 45 minuta. Bar sam u miru pročitala novine od cijelog tjedna, kod kuće ništa ne stižem. Poslala sam mu poruku da zna da sam stigla. Nije odgovorio, valjda nije čuo. Nazvala sam ga, ali nije se javio. Sigurno mu nešto ne valja s mobitelom. Tko zna što mu se desilo, gužve su ovih dana u gradu, ljudi su nervozni, svi traže parking, a on je vrlo senzibilna osoba, mora je da je još uvijek jako ranjiv nakon svega. Ne želim vršiti pritisak, najbolje da mu to ni ne spominjem. Svakome se može dogoditi da ne dođe na dogovor. Krenula sam kući, ipak je trebalo skuhati ručak. Djeca su već jako bila gladna. Srećom, snašle su se i naručile pizzu. Nisu imale novaca, pa je dostavljač pričekao u stanu dok ja nisam došla. Bolje mu je na toplome, nego jurcati motorom po ledenoj kiši. Svidio mu se film koji su Djeca odabrala. Odlučio je ostati još malo jer ga je zanimalo kako će završiti. Volim subote kad ne moram kuhati. ♥

XII

Život je pun iznenađenja. Javio mi se jedan bivši, hodali smo dok sam studirala. Netko mu je rekao gdje radim, pa mi je poslao mail na uredsku adresu. Vidio me u prolazu neki dan. Mislio je najprije da vidi moju mamu, nevjerojatno kako smo slične, ali sinulo mu je da je davno umrla. Čuo je da sam se i ja rastala. Zove na kavu pod pauzom, nešto bi me pitao. Radi tu u blizini, ima firmu za uvoz dijelova za vatrogasne pumpe visokog pritiska, nešto mu treba prevesti s francuskog, o ventilima se radi. Dao bi on to nekoj agenciji, ali preskupo mu je, kako deru ti prevoditelji, čudo jedno. Glupo mu je to plaćati, a zna da ću ja to začas. Treba mu hitno tih tridesetak strana. Sjeća se da sam uvijek brzo tipkala, naslijepo, s deset prstiju, pa kad me već vidio to je valjda znak. Ima još i neke sastanke, Francuzi su to, najbolje da i ja dođem, prevedem što treba i malo ih zabavim. On nije od neke priče. Samo da se lijepo sredim za njih i bit će to dobro. Pitao me na kraju da mu opet kažem nešto na francuskom. Koja sretnica. Odavno nisam pričala francuski. ♥

XIII

Probudio me telefon. Udovac. Htio bi me vidjeti večeras, baš nema ništa drugo. Nada se da se ne ljutim. Nije njegov običaj da ne dođe kad se dogovori, ali sreo je neke ljude koje nije vidio godinama, a i kiša je padala. Lijepo od mene što brinem za njega. Veselile su ga moje poruke koje sam mu slala preko vikenda, ali nije mi odgovarao jer je sve u redu. Trenutno nema auto, pa najbolje da dođem po njega i da odemo na neko mjesto koje se meni sviđa. Ovaj put neka ja predložim, dame biraju. Mogu nekome dati svoju ulaznicu za tu premijeru, igrat će predstava još dugo, bit će još bolje kad se malo razigraju. To je uvijek tako. On bi radije razgovarao sa mnom i gledao mene nego neke ljude koje ne pozna. Baš me razveselio. Ako stignem, otići ću pod pauzom na depilaciju i kupit ću si nešto. Neku haljinu koja bi se njemu svidjela. Jako sam nestrpljiva. Divan je osjećaj kad ugađaš sebi. ♥

XIV

Vidjela sam se s Udovcem. Čekao me pred svojom kućom u dogovoreno vrijeme. Imao je na sebi jako lijepu trenirku. Tamnoplavu s kapuljačom. Donji dio je bio šušćavac. Pohvalio mi se da je bila povoljna. Susjed ju je samo pet puta obukao. Nije mu se dalo presvlaćiti jer je upravo došao s trćanja. Izgleda drukćije nego na profilnoj fotografiji. Normalno je da se ćovjek njegove dobi s godinama malo popuni. Otišli smo do grada na ćašu vina. Njemu su draži kafići u kvartu, ali neka sad, nije ni ovo loše. Udobno se smjestio. Šef nabave je u jednoj gradskoj firmi. Ima tajnicu koja toćno zna što on voli, malićka ujutro donese kavu, ne treba joj ništa govoriti. Prićao je o ponudama i certifikatima. Nije lako sastaviti ponudu, ima tu puno stavki. Jako voli svoj posao. Ekipa na poslu je mrak. Petkom svi zajedno odu na tamburaše, to ga opušta. Nije on tip za preseravanje po kazalištima i koncertima, tamo ne smiješ ni pisnut, to mu je bezveze. Poćastila sam ga vinom jer nije imao sitnoga. Pitao me imam li koju razvedenu prijateljicu za njega, a moćemo nekad i svi zajedno van. Dugo nisam upoznala nekoga tako razlićitog. ♥

XV

Bila sam na vjenčanju. Udala se moja prijateljica. Treći put. Kaže da je sad sigurna da je on pravi. Svi uzvanici su bili u paru. Budući da zna da je propala priča s Udovcem, silno me željela upoznati s nekim normalnim muškarcem. Srećom, mladoženja ima dragog prijatelja iz djetinjstva, mojih je godina. Smjestila me za stolom između njega i njezinog novog punca. Lijepo od nje što se tako trudi. Bilo je malo neobično u početku, nikako da zapodjenemo razgovor, a i punac se raspričao. Prijatelj iz djetinjstva nikad se nije ženio. Nije valjda naišao na onu pravu. Pokušao je s jednom još davno, ali bila je prezahtjevna i nije imala razumijevanja za njegove potrebe. Išlo joj je na živce što on provodi puno vremena s mamom i što je mama uvijek išla s njima u kino i na more. Odonda nije imao nikoga. S mamom bar zna na čemu je, to je bezuvjetna ljubav, pa ona ga zna u dušu. Nije lako naći takvu ženu. Trebala je mama doći s njim na ovo vjenčanje, ali dobila je neku crijevnu virozu. Nerado je ostavljala samu. Zato i nije najbolje raspoložen, ne može se opustiti kad zna da je ona sama doma. Nije mu ni do čega. Nije ni trebao doći. Inače, on je turistički vodič, stalno je na putu. Mama je do lani išla s njim na svako putovanje, što da radi žena kad je u mirovini. Pitala sam ga je li za ples, ali nije mu bilo do plesa, nada se da ga razumijem. Malo je previše popio, učinilo mi se u jednom trenutku. Nije ništa stavio u usta osim vina i torte. U jednom trenutku je zaplakao, a onda mu je pozlilo. Možda je i njega uhvatila ta crijevna viroza. Nije stigao do WC-a i povratio je po mojim cipelama. Hvala bogu da nije po haljini. Morali smo nazvati mamu da dođe taksijem po njega. Nije htio sam kući. Punac je zaplesao valcer sa mnom i otišla sam. Bilo je lijepo. ♥

XVI

Vidjela sam Šefovu Suprugicu. Sjedila je sama u slastičarnici. Vjerojatno je bila na manikuri. Nije me primijetila. Gledala je pred sebe, točnije u tanjur iz kojega su ispadali kolači. Princes-krafna, kremšnita i Sacher-torta sa šlagom. Malo me to iznenadilo, znam da je stalno na dijeti i jako joj je važno da jede namirnice organskog porijekla. Šef je za vikend bio na službenom putu. Nekakav kongres u Parizu. Rekao je da ima strašno puno posla. Morala je obavezno i pripravnica s njim da mu pomogne i malo složi te papire. Baš je počela učiti francuski, a ni engleski joj ne ide loše. Suprugica se nadala će i ona ići, ali rekao joj je da bi joj bilo dosadno. On je ipak stalno na sastancima, što će tamo sama lunjati ulicama. Meni je rekao da me ne želi gnjaviti s tim francuskim, neka mala malo vježba. Dobro će joj doći, a ni avionom nije nikada putovala. Šef na sve misli. Dobila sam čokoladu kad se vratio. Milku s keksima. Bio je malo zabrinut jer nije ništa stigao kupiti Suprugici. Htio je parfem, ali se nije mogao sjetiti koji ona koristi. Šalova ima puno, ne zna kud će s njima, neki nakit možda, ali uvijek pogriješi, ne pogodi njezin ukus. Vidio je zgodne podmetače za čaše, Moulin Rouge je na njima, ali u zadnji čas mu je sinulo da joj je to donio iz Praga. Točno takve. Iste. Suprugica je gurala u usta zadnji komad kremšnite. Crni kostimić bio je pun šećera u prahu. Konobar joj je donio gusti sok sa šlagom u koji je ubacila jedan Natren. Vrlo je disciplinirana. Kad pojedem Milku s keksima i ja ću početi tako paziti. Volim zdrave odluke. ♥

XVII

Jučer je u školi bila božićna priredba. Nastupili su skoro svi učenici od prvog do osmog razreda. Ravnateljica škole je to lijepo osmislila. Već je iskusna u organizaciji, točno zna što treba raditi. Škola ima veliku dvoranu za tjelesni odgoj. Pokazala se idealnom za priredbu. Došli su svi. Roditelji, bake, djedovi, bejbisiterice i najbolji prijatelji. Dosta je mama dovelo i dvomjesečne bebe da vide svoju stariju braću kako pjevaju u zboru. Priredba je malo kasnila jer nisu svi stali u dvoranu. Ravnateljica je održala pozdravni govor i pozvala nas na zajedničku molitvu za zdravlje, blagostanje i odličan uspjeh u školi. Nakon himne koju je otpjevao veliki zbor, nastupila je folklorna skupina, pa dramska, onda mali zbor, gimnastičari, plesna grupa, orkestar, zbor malih matematičara, Francuzi su pjevali *Zvončiće* na francuskom, a prvašići su priredili scenski nastup *Žive jaslice*. Gimnastičari su morali tri puta počinjati svoju točku jer se pokvarilo ozvučenje, ali srećom, profesor tehničke kulture je riješio problem za manje od pola sata. Mnogi očevi su mobitelom snimali čitav nastup, stvarno lijepo od njih. Stajali su prvom redu, bit će bolja snimka. Moja djeca nisu nastupala jer njihovi talenti ne pripadaju ni jednoj od ovih skupina. Ipak su jako htjela da dođem i poslije priredbe kupim nešto na božićnom sajmu u školskim hodnicima. Časna je donijela božićne kolače, ali samo za one koji idu na vjeronauk. Jedan tata je došao pripit s uredske zabave i navalio na te kolače. Nezgodno je stao i srušio časnu. Pala je i dobila potres mozga. Srećom, odvjetnik je pa će se sve riješiti na najbolji mogući način. Kupila sam tri anđela od vate i plastelina. Lijepo će izgledati ispod bora. ♥

XVIII

Upoznala sam muškarca. Stajao je na blagajni ispred mene. Kupio je butelju crnog vina, zelenu salatu, komad sira, čokoladu i gel za tuširanje. Šalio se s blagajnicom, rekao joj je da izgleda sjajno. Ljubazno se ponudio da me pusti preko reda jer vidi da nemam puno stvari i brzo predložio da udružimo ovo što smo kupili jer on vidi da smo oboje samci. Ja sam kupila uloške, Nutellu i mortadelu. Gospodin je inače saborski zastupnik, vidjela sam ga na televiziji. Često se javlja za riječ. Zna biti začudno zabavan, ali mislim da nije toga svjestan. Stanuje tu u blizini, nije iz našeg grada, dolazi ponedjeljkom. Ne zna što bi radio večeras sam, boji se da mu je cijela butelja previše pa me pozvao u svoj skromni privremeni dom. Sve na blagajni. Nije navikao biti sam. On je samac samo kad dođe u naš grad, žena inače jako lijepo brine za njega, svaki dan je ručak na stolu u isto vrijeme. Mislim da ima šezdesetak godina. Valjda mi se zato cijelo vrijeme obraćao s „gospođice“. U međuvremenu napravio se poduži red. Gospodin saborski zastupnik obratio se prisutnima i zamolio ih da pričekaju dok se ne dogovori sa mnom. Ne da mu se stajati ispred dućana s vrećicom u ruci, mogla bi puknuti i vino bi se razbilo, što će onda. Nitko se nije bunio. Bio je prilično uporan. Pitao me je li moguće da ću pojesti sama tu Nutellu, nije to baš zdravo. Liječnik je, mogu mu vjerovati, tako je rekao. Jedna gospođa iz reda ga je pitala može li kombinirati Normabel sa sirupom protiv kašlja. On je fizijatar pa nije baš siguran, ali neka proba. Ponio se vrlo kavalirski. Inzistirao je da plati Nutellu. Neka to bude njegov poklon meni. Zauzvrat me očekuje večeras na vinu. Zamolio je blagajnicu komadić papira i napisao mi je adresu i broj telefona. I gospođa iz reda je zamolila za papirić s brojem telefona, bit će slobodna nazvati jer ima nekih problema s tlakom. Kad smo napokon izašli iz dućana, neki susjedi su ga prepoznali i htjeli se fotografirati s njim. Spremno je prihvatio i zamolio me da mu pridržim vrećicu sa stvarima, glupo izgleda na slici. Rekao je susjedima da me pozvao na vino. Mislim da im je bilo drago što su to čuli, on je svima simpatičan. Život je stvarno nepredvidljiv. ♥

XIX

Danas sam kupila bor. Lijepi, veliki. Do stropa. Tako su Djeca zaželjela. Odlučila sam ih iznenaditi dok su u školi. Dugo sam birala i svi prodavači bili su vrlo uslužni i ljubazni. Jedan od njih posebno se potrudio, pa sam odabrala bor iz njegove ponude. Krasan, tri metra visok. Čak sam dobila popust od pedeset kuna. Tako veliki bor prilično je težak. I nezgodan za nositi, pa sam ga morala vući. Zvala sam jučer par prijatelja, nažalost ne mogu mi pomoći, zauzeti su, rado, stvarno, da sam bar prije javila. Prodavač bi mi rado pomogao, ali ne može ostaviti borove kolegi, ne snalazi se dečko s novcima, a ljudi su danas svakakvi, hoće prevariti. Srela sam susjede, simpatičan bračni par. Bili su jako razdragani što me vide. Pitali su me za Supruga, dugo ga nisu vidjeli, sigurno je na terenu, znaju da često putuje zbog posla. Rekla sam da više ne stanuje s nama, pa su otišli. Žurilo im se da se ne rasprodaju najljepši borovi. Došla sam do tramvajske stanice, ali bor nije stao u tramvaj. Srećom, stvarno blizu živim. Nisam ga morala dugo vući. Ljubazni prodavač dao mi je i stalak za bor, ali ga nije mogao nataknuti jer je bila velika gužva, to ću ja lako doma, vidi on da sam ja spretna, nije problem i malo dijete to može. Nevjerojatno je toplo za ovo doba godine. Ni rukavice mi nisu trebale, iako bi mi dobro došle. Iglice znaju biti nezgodne. Putem sam srela studenta koji stanuje u našoj zgradi. Vraćao se iz dućana i spremno se ponudio za pomoć. Naravno, prihvatila sam. Malo se iznenadio kad sam rekla da sam na četvrtom katu, zgrada nema lift. Na drugom katu ostao je bez daha, pa sam nastavila sama. Bar nešto. Dok sam ulazila u stan, bor je srušio ogledalo u hodniku. Samo je napuknulo, ništa strašno. Smjestila sam bor u kut dnevnog boravka. Oguljenu stranu bez iglica okrenula sam prema zidu. Morala sam još samo ići potražiti stalak koji sam negdje putem izgubila. Netko će mi valjda moći posuditi sjekiricu ako zatreba. Baš sam sretna kad sve ispadne kako sam planirala. ♥

XX

Bila sam na kazališnoj premijeri. Izveo me muškarac kojega sam upoznala na jednom od božićnih domjenaka. Intelktualac. Danas se rijetko sreću takvi. Prišao mi je i pitao imam li cigaretu. Ne puši inače, samo u rijetkim prilikama, pa eto, danas je ta prigoda. Pričali smo malo o švedskom stolu, vino je bilo prihvatljivo, na jednom domjenku ga nije mogao uopće piti, užas, ali zato je pašeta od tune bila fantastična. On je kazališni kritičar, upravo završava svoj treći roman, objavit će ga u privatnoj nakladi. Može mi s popustom prodati prva dva romana. Jako ga zanima što mislim o njima. Lijepo. Svidjelo mu se kako razmišljam, drago mu je da je upoznao ženu koja voli teatar, pa me pozvao da pođem s njim na premijeru. Dogovorili smo se pred kazalištem. Kasnio je petnaest minuta. Izgledao je malo nervozno. Inače uvijek dobije dvije ulaznice, ali sad ni sam ne zna kako ga je samo jedna čekala na blagajni. Predložio je da ga pričekam ta dva sata u kafiću dok on odgleda predstavu, ali ipak sam ušla, jer je biljeterka moja susjeda. Sjedila sam na stepenicama. On je sjedio na svom mjestu, morao je pozorno pratiti, pisat će o predstavi za jedan portal. Otprilike dvadesetak minuta od početka predstave, učinilo mi se da je zaspao. Valjda je bio premoren od posla. Čita i piše noću, a stalno ima rokove. Sreća da se dobro nosi sa stresom. Nakon aplauza projurio je pored mene i izletio iz dvorane. Sreli smo se kod švedskog stola. Bio je prilično bijesan, sir je bio grozan, lungića u umaku od gljiva nije bilo dovoljno, pa je morao tri puta uzimati glupe štrukle. Zamolio me da mu donesem vino. Nezgodno mu se gurati s punim tanjurom, nije mu ni do čega. Potpuno je poludio kad je shvatio da vino nije dovoljno hladno i tako gnjevan morao je pojesti još dva komada neke grozne torte. Popušio je pola kutije mojih cigareta da se bar malo smiri. U jednom trenutku, kad je ispričao sve o sebi, upitao me kako se ono zovem, pamti lica, ali ne i imena. Kad se stol ispraznio, poželio je otići i usput je zgrabio još jedan kiseli krastavac. Bio je tako zlovoljan da nije imao snage ni pozdraviti se sa mnom. Predstava je bila sjajna. Volim premijere. ♥

XXI

Dočekala sam Novu godinu. Bila sam s prijateljicama u jednom novom restoranu koji je dobio nagradu za najbolji interijer godine. Gospođu B je friško ostavio muž, pa je nevoljko pristala izaći s nama. Ipak, muž je volio restorane, prenio je tu strast na nju, možda bolje da izađe nego da sama sjedi doma. Bila je optimistična. Glavni kuhar je velika zvijezda. Vrlo je inventivan. Sve svjetske metropole su se otimala za njega, ali on je izabrao baš naš grad. To je više nego dobra preporuka za ispraćaj stare godine. Rezervirale smo na vrijeme i dobile najbolji stol. Odmah pored benda koji je čitavu večer zabavljao goste. Izvrsni glazbenici, znaju sve svirati. Gitarist je inače priznati džezist, a bubnjar predaje na muzičkoj akademiji, kažu da je jedan od najboljih pedagoga. Zgodan muškarac. I slobodan. Drago mi je da smo došle negdje gdje ćemo upoznati nove ljude. Večera je bila sjajna. Morale smo pohvaliti glavnog kuhara. Bio je tako sretan da nas je došao pozdraviti. Za desert nam je preporučio tiramisu, deliciju o kojoj pričaju svi koji u gradu drže do sebe. To je njegov specijalitet. Pomno pazi na sastojke, sve bira iz prirodnog uzgoja, pa tako i jaja nabavlja od svog čovjeka. Bližila se ponoć. Gospođa B bila je malo utučena, ovo joj je prvi doček bez muža. I bez valcera s njim. Ali bar joj je šampanjac bio fin, kao i vino. Raspoloženje je bilo na vrhuncu. Svi vole domaće hitove koji zvuče sjajno kad ih izvode takvi profesionalci. Bubnjar me pogledavao. Neki parovi su zaplesali. Mladi poduzetnik koji je s prijateljima menadžerima i konzultantima sjedio za stolom do našeg, poveo je vlakić. Pjevao je iz sveg glasa. Obožava derneke. Zavezao je kravatu oko glave. Zna sve riječi i stalno je naručivao pjesme koje voli. Bend je malo izgubio na snazi kad je bubnjar naglo nestao. Navodno nije navikao na domaća jaja, a tiramisu mu je najdraži desert. Gospođa B je u suzama slala poruke mužu. Više nije bilo šampanjca, pa je prešla na votku. Vrhunsku, naravno. Kad je poduzetnik naručio Cesaricu, Gospođa B je nazvala muža i plaćući mu čestitala novu godinu. Njihova pjesma. Odgovorio joj je da ga prestane nazivati i ometati. Jedva smo ju spriječile da sjedne u taksi i odjuri do njega. Po bubnjara je došla hitna. I po mnoge druge goste. Poduzetnik je tužio restoran i vjerojatno će ga morati zatvoriti. Otrovanima će vratiti dio novca. Ja sam jela profiterole. Ovo će biti dobra godina. ♥

XXII

Upoznala sam Bubnjara. Izveo me na večeru. Sam mi je prišao kad me vidio u gradu. Bila sam uvjerena da me se neće sjetiti, ali prepoznao me po torbi. Neobična je i nije još takvu vidio, pa je zaključio da sam to sigurno ja. Popili smo kavu na brzinu i izmijenili brojeve telefona. Nazvao me i dogovorili smo se za subotu. Uspješno se oporavio nakon dočeka Nove godine, ali apetit mu ipak još nije kakav bi trebao biti, pa će samo juhu. Nedavno se razveo, prije tri godine, pa se privikava na samački život. Ima dva sina, dečki su već veliki i žive s mamom. Jako cijeni bivšu suprugu. Nikada nije upoznao tako fascinantnu ženu. Sigurno joj nije bilo lako s njim. On je ipak umjetnik. Ona ne radi. Uvijek je voljela umjetnost, ali to joj je nekako bilo bezveze studirati. Razmišljala je i o dizajnu interijera, ali što će joj faks za to. Podsjetila sam ga na nju, samo što je ona vitkija i ima predivne noge. Moja torba bi joj izvrsno pasala uz jedan sako koji joj je kupio u Rimu. Savršeno je građena i stvarno joj sve sjajno stoji. Ide na fitness redovito, zadivljen je kako ona to sve stigne uz djecu i kućanske obaveze. Zapravo mu je potpuno jasno zašto ga je ostavila. Previše je bio zauzet svojim poslom, predavanjima, studentima, koncertima, gažama. Trebao joj je više biti na raspolaganju. Osim toga, ona ne vozi, a on je stalno nešto radio. To je za nju sigurno bilo iscrpljujuće. Svidio mu se moj smisao za humor. Tako se i njegova žena često šalila s njim. Ostali su dobri prijatelji. Zna mu se požaliti na novog partnera. Nikada ga nema, radi od jutra do mraka, a njoj nema tko pomoći, onda on uleti, odveze je gdje treba i tako. Jako mu je drago što smo izašli. Uživao je u mojem društvu. Sigurno bih joj se svidjela, stalno mu se to mota po glavi. Žao mu je što sad mora ići, ali obećao joj je da će doći po nju, kod prijateljice je na rođendanu, a već je kasno. Možemo na neki koncert drugi put, baš bi ga to veselilo. Mislim da ću pristati. Volim poduzetne muškarce. ♥

XXIII

Bubnjar me stalno, stalno zove i šalje poruke. Jako je romantičan. Bili smo na izletu. Odveo me na krstítke na krasno seosko gospodarstvo gdje su svirali njegovi studenti. Morao je zamijeniti mladoga kolegu koji se iznenada razbolio. Nije mu to teško. Htio me pod svaku cijenu vidjeti, a ovo je bio jedini način. Bili su i njegovi sinovi. Novi partner bivše žene je napokon našao vremena za nju, pa su otišli na put da se ona malo odmori. Dečki i ja smo skupa sjedili. Dragi su. Trinaest i šesnaest godina. Rekla sam im da imam dvije kćeri i da su i one s tatom ovaj vikend. Nisu ništa odgovorili. Stariji me pitao mogu li mu dati jednu cigaretu. Ja sam ga pitala zna li tata da puši, a on je rekao da ga baš briga, uzeo cigaretu i izašao van. Mlađi i ja smo ostali za stolom. Rekao mi je da bi htio psa, ali mama neće. Možda uspije nagovoriti tatu. Sviđa mu se mamin novi dečko. Nikad ga nema i vozi super auto. Rekla je mama da tata nikada to ne bi mogao kupiti. Bubnjar je stalno gledao u mene. Pridružio nam se za vrijeme stanke. Došao je i stariji sin. Bio je ljut, pa je negdje usput na brzinu popio tri pive. Srećom, malo je krupniji i nije mu naškodilo. Samo je zaspao za stolom. Bubnjar je bio tako sretan što smo svi zajedno da nas je fotografirao i odmah poslao fotografiju bivšoj ženi. Mlađi je rekao da na slici izgledam puno starije i da ga podsjećam na razrednicu. Bubnjar ga je nježno pogledao i otišao odsvirati još jedan set klapskih pjesama. Bio je jako sretan. Rekao je da mu dugo nije bilo tako lijepo i da bi bilo sjajno kada bismo idući vikend otputovali negdje s dečkima. Umjesto toga, predložila sam večeru kod mene, nas dvoje sami, pripremit ću nešto slasno i neodoljivo. Odgovorio je da mora razmisliti. Javit će mi još. Možda opet uleti neka svirka, tko zna. Ipak živi od toga, mora malo i vježbati, a vjerojatno će trebati i bivšu negdje voziti. Lijepo je kad je muškarac tako odgovoran. ♥

XXIV

Bubnjar je ipak prihvatio poziv na večeru. Rekao je da je imao neke obaveze koje je otkazao zbog mene. Jako sam sretna zbog toga. Danima nisam jela od uzbuđenja. Svi me pitaju imam li ljubavnika, govore mi da blistam. Smislila sam sjajan jelovnik za dvoje. Za predjelo pjenica od bakalara, onda buzara od tri vrste školjaka, a za desert soufflé od čokolade. Isprobala sam sve kompletne seksi donjeg rublja koje sam podobivala od prijateljica za rođendane. Godinama stoje netaknuti u ormaru. Nisam htjela biti prenapadna, pa sam odabrala kombinaciju boje šampanjca. Od čarapa sam odustala. Samostojeće se nezgodno urezuju, a željela sam se osjećati ugodno i opušteno. Došao je na vrijeme. Donio je cvijeće i fino crno vino. Ispričao se što smrdi po znoju, ali bivša ga zamolila da joj prenese neke police. Srećom, nije dugo trajalo. Ponudila sam mu da se istušira. Rekao je da ne treba, jučer se tuširao. Svidjelo mu se kako mi stoji haljina, uopće se ne primjećuje da imam malo jače noge. I visoke pete isto tako, bivša ne bi ni mrtva hodala u ravnim cipelama. Uživao je u večeri, dugo nije osjetio takvo bogatstvo okusa. Čak se ni znoj više nije pretjerano osjećao, bakalar i školjke bili su dominantni. Nakon deserta premjestili smo se na kauč. Jako ga je zanimala zadnja epizoda domaće serije koju redovito gleda s djecom, zakačio se, samo 45 minuta, proletjet će. Nismo mogli razgovarati jer je pomno pratio svaku riječ. Htio je još i vijesti pogledati, jako ga brinu teroristički napadi u svijetu. Ne podnosi blebetanje dok gleda vijesti, pa smo šutjeli. Ja sam pila vino. Primijetio je da mogu dosta popiti za jednu ženu, ali možda će mi biti lakše prestati kad mi kaže da alkohol deblja. Učinilo mi se da se još malo uznojio, valjda su ga vijesti uzrujale. Sjetio se kako je tako s bivšom znao večerati i rekao kako ne može podnijeti da onaj glupan sjedi na njegovom kauču. Poželio mi je ispričati sve o svom braku. Probudila sam se pred svitanje s praznom čašom u ruci. Mislila sam da je on još tu. Zbog znoja vjerojatno. Otvorila sam prozor i premjestila se u krevet. U pravu su oni koji kažu da je svitanje najljepši dio dana. ♥

XXV

Došao je majstor. Napokon. Pokvarila se perilica suđa, a bez nje se ne da živjeti. Čekala sam ga nekoliko dana, točnije od ponedjeljka do petka. Kad sam ga nazvala, rekao je da će se javiti za pet minuta i sve ćemo se dogovoriti. Nije se javio, pa sam ipak nazvala za pola sata. Rekao je da nije zaboravio na mene, ne, ne, nikako, ali ne može mi još ništa reći jer je jedan kolega na terenu, a drugi ima gripu. Nazvao je za tri sata i rekao da danas vjerojatno ništa, ali zato se možemo odmah dogovoriti za sutra ujutro. On bi došao u 7.30. Kasnije ne može ni slučajno, jako mu je gust raspored. Ili sutra u 7.30 ili drugi tjedan. Ili neka zovem nekoga drugog ako baš hoću, ali to nisu ovlašteni servisi i on se ne bi u to upuštao. Zvučao je blago nervozno, a majstoru se nikad nije dobro zamjeriti. U 7 je nazvao i javio da će možda kasniti 15 minuta. Lijepo od njega, pristojan čovjek. U 8 sam nazvala Šefa i rekla mu da ću zakasniti jer čekam majstora. Šef je odmah rekao da ne moram uopće dolaziti, zna on što znači čekati majstora. Drago mi je da je svjestan ozbiljnosti situacije. Jednom je kolega morao s autom na servis i Šef mu je rekao neka si uzme vremena koliko mu treba, neće posao pobjeći. Zato mi je baš čudno kako uvijek poludi kad kolegica ili ja kažemo da moramo ostati doma jer djeca imaju temperaturu. To ga izbacilo iz takta. Nakon dužeg oklijevanja ipak sam nazvala majstora i pitala ga kad će doći. Bilo je oko 11 sati. Bijesno me pitao jesam li uopće pogledala tu perilicu i možda on ne treba ni dolaziti ako se radi o nekoj gluposti, sad je baš usred posla. Rekao je da takvima kao što sam ja obično zapne neka vilica u filteru i odmah zovu majstora. Takvi su mu najgori. Danas ionako više ne stigne, a sutra ne može. Probat će me ugurati negdje u četvrtak, ali mi ne može reći kad će to biti, vjerojatno između 8 i 15, javit će mi kad krene. U 14 je sati javio da kreće i stvarno, došao je za 15 minuta. Nije mu bilo do razgovora. Rastavio je perilicu i na kraju zaključio da treba nova pumpa za vodu. Sad je već kasno i mora ići, donijet će sutra tu pumpu, a dotad neka nitko ništa ne dira. I svakako neka netko bude doma jer će se zaletjeti u nekoj pauzi i to srediti. Došao je rano ujutro, baš na doručak. Promijenio je pumpu, popio kavu i pojeo sendvič s 20 dag tirolske koji je kupio na dolasku. Pitao je može li na WC, inače doma popije kavu, ali jutros nije stigao. Dobro da sam zvala ovlašteni servis. ♥

XXVI

Bila sam na izletu. S prijateljicom, gospođom L. Rekla mi je da jedino priroda može pružiti istinsku sreću i mir u srcu. Moja prijateljica ide i u crkvu, pjeva u zboru, pa joj priroda nije toliko potrebna, ali ja tu vidim svoju šansu. Možda je boravak na svježem zraku prava aktivnost gdje mogu upoznati nekog zanimljivog muškarca. Čak mi je palo na pamet da se učlanim u planinarsko društvo. Gospođi L je to psihijatrica savjetovala, priroda i društvo, tako joj je rekla. Ako joj ni to ne pomogne, neka pojača dozu antidepressiva koje joj je propisala. Krenule smo rano ujutro. Odlučile smo hodati do planinarskog doma, tamo se nedjeljom okupljaju svi koji nisu negdje u gradu na kavi. Gospođa L je nakon dugo vremena bila dobre volje. Puna energije. Gotovo je trčala prema vrhu. Jedva sam je pratila, ali nisam htjela kvariti dugo očekivano dobro raspoloženje. Nekoliko puta pala sam u blato trčeći za njom. Nemam gojzerice, a u tenisicama se strašno kliže. Nevjerojatno kako priroda utječe na raspoloženje. Gospođa L je dječjom znatiželjom promatrala svaku biljku, a pjev ptica izmamio joj je suze radosnice. Cijelim putem pjevala je iz svega glasa. Htjela je da pjevam s njom, punim plućima. Volim život, uzvikivala je. Nažalost, ne znam te crkvene pjesme. Kad smo došli do planinarskog doma, bila je toliko žedna da je popila dvije pive. Nije htjela gubiti vrijeme na odmaranje i sjurila se u šumu. Vikala je da je puno ljepše nego po stazi s markacijama. Bila je nevjerojatno brza i nezaustavljiva. I dalje je pjevala. U jednom trenutku više nisam znala gdje smo, ali ona je bila sretna. Počeo je padati mrak. Ja sam padala s nogu. Negdje u daljini ugledale smo svjetlo. Gospođa L je počela pokazivati znakove umora. Nije joj više bilo do pjesme, a i raspoloženje je nekako naglo splasnulo. Sjela je na panj i nije htjela dalje. Rekla je da želi biti sama. Poželjela je nazvati psihijatricu. Nakon sat i pol, psihijatrica ju je uspjela nagovoriti da krene dalje. Srećom, ponijela je tablete i popila duplu dozu. Svjetlo je i dalje bilo jednako daleko. Počela je pjevati *Gospodine, Ti si pastir moj*. Taman kad sam pomislila da bih joj se mogla pridružiti, našla nas je Gorska služba. Psihijatrica ih je nazvala. Gospođa L popila je još jednu rakiju s dečkima iz GSS-a, a jedan od njih pitao ju je broj telefona. Moram kupiti gojzerice. ♥

XXVII

Mislim da ću odustati od muškaraca. Barem u ovom gradu. Zadnji s kojim sam izašla činio se sasvim u redu, čak je bio i zgodan. Bavi se teorijom arhitekture. U slobodno vrijeme piše eseje o filmu. Redovito pliva i igra tenis, ide na godišnji sistematski pregled, pazi što jede i gine za umjetnost. Dugo je bio u vezi, ali nije se htio ženiti. Rekao je da mu taj papir ništa ne znači. Ona je u početku inzistirala, a onda je odustala. Htjela je djecu, ali on nije htio. Djeca donose puno odricanja u životu, ne bi imao vremena za svoju umjetnost, pa se i s tim pomirila. Imao je osjećaj da ga ne voli dovoljno, da mu nije podrška i morao ju je nakon dvadeset godina zajedničkog života ostaviti. Nije više mogao trpjeti tu frustraciju, bio je nesretan i bez nadahnuća. Zanos, nedostajao mu je zanos. Odveo me na tjedan baltičkog filma. Vrlo zanimljiva drama o odrastanju sa samo dva lika, dječak i majka. Probudilo me vlastito hrkanje. Nadam se da nije ništa primijetio, njemu su ipak ta tri sata proletjela u trenu. Kad smo izašli iz kina padao je snijeg, sve je bilo bijelo i prekrasno romantično. Otišli smo na još jedno piće. Rekao je da ne razumije ljude koji idu svaki dan na posao, to su tako isprazni životi. Nikada ne bi mogao na to pristati. Gledanje televizije mu je najgluplja stvar na svijetu, iako, gostovao je više puta u nekim emisijama. Stalno ga zovu. Ne može živjeti bez putovanja. Pariz mu je već dosadio, bar jednom godišnje ode tamo. Francuzi mu idu malo na živce, samo francuski govore. Da mu se da, naučio bi taj francuski za mjesec dana, uvijek je bio talentiran za jezike, ali imao je vremena samo za engleski. Kad smo krenuli kući, već je cijeli grad bio zatrpan snijegom. Trebalo je očistiti auto, a on nije ponio rukavice. Prihvatio je moju pomoć bez oklijevanja. Da ne stoji bez veze sa strane dok ja čistim, sjeo je u auto i upalio grijanje. Brže će se otopiti. Nekoliko puta mi je doviknuo neka požurim, to ne prestaje padati. Voli da mu je auto uredan, pa mu baš nije bilo drago kad sam ušla mokra od snijega. Drži do detalja. Inače bi ovo bila savršena večer, ali uvijek nešto mora poći po zlu, baš nema sreće. Dok smo se vozili, nije progovorio ni riječ. Pokušala sam razgovarati, ali bio je potpuno odsutan. Iskrcao me na uglu, to mi je blizu za prošetati, a on neće morati raditi cijeli krug po tom snijegu. Kad sam došla kući, upalila sam televizor. Nema boljeg od dobrog trilera prije spavanja. ♥

XXVIII

Šef je proslavio pedeseti rođendan. Lijepo je to organizirao. Okupio nas je u svom uredu u petak nakon radnog vremena. Rekao je kako je to svima najzgodnije, jer poslije odmah možemo produžiti van, u kino, kazalište ili gdje već. Misli on na sve. Najgore je doći poslije posla kući, pa onda opet izlaziti. Htio nas je pozvati u restoran, ali dok se svi mi dogovorimo, prođe cijeli dan. Ovako je najbolje. Bit ćemo opušteni i neće nam nitko smetati. Naručio je od mene onu tortu koju najviše voli, ne može više nijedan rođendan zamisliti bez nje. Kolegica je htjela iznenaditi Šefa i donijela je kolače. Supruga je skoro napravila paštetu od tune, ali predomisli se kad je shvatila da će Šef rođendan slaviti samo u uredu i sa svojim dečkima u subotu. Malo ga je zatekla ta njezina promjena plana, pa mu nije preostalo drugo osim da naruči dvije miješane pizze. To i torta, taman dovoljno za nas deset. U ovakvoj situaciji, kad ljudi jedva spajaju kraj s krajem, neugodno mu je previše trošiti na karticu od firme. Srećom, nije morao trošiti na piće. Donio je pet litara vina koje njegov punac radi u svojoj kleti. Kaže da nema boljeg. Tko ne želi alkohol, najbolje da si kupi neki sok koji voli. Da ne kompliciramo bezveze. U ormariću je našao i plastične čaše. Kao i uvijek, održao je prigodnu zdravicu i posebno zahvalio Pripravnici koja je nerijetko i noću ostajala žrtvujući svoje slobodno vrijeme za firmu. Nazdravili su jedno drugome. Hvala bogu, baš su se našle dvije staklene čaše za njih dvoje. Poklonila mu je modernu ljubičastu kravatu. Njegovoj sreći nije bilo kraja. Zamolio ju je da pusti neku dobru glazbu koju vole mladi. Nešto za ples. Nevjerojatno kako je odmah pogodila njegovu najdražu pjesmu. Plesao je kao lud. Vikao je da se osjeća mlado, mlađe nego kad je bio mlad. Pripravnica mu se počela obraćati sa „ti“, najjači si, ti si vrh, vrh, uzvikivala je. Gladna i pripita, Kolegica je u kutu tiho plakala jer Šef nije ni okusio kolače koje je za njega napravila. Kad se počeo penjati na stol i pjevati *Rajska djevo, kraljice Hrvata*, dečki su ga odnijeli u taksu. Pripravnica je produžila s prijateljicama u neki klub, Kolegica je ostala pospremiti ured, a ja sam otišla kući. Uredska zabava je najljepši provod. ♥

XXIX

Bila sam na gatanju. Nakon niza neuspjeha odlučila sam pokušati baš sve, pa čak i to. Prijateljica mi je našla najbolju osobu za taj posao. Fini gospodin u srednjim godinama, radio je u banci kao informatičar. Kad je shvatio da može pomagati ljudima, dao je otkaz. Sad živi odlično i bez stresa, iako nakon nekih seansi zna danima biti iscrpljen i bez energije. Neki su ljudi jednostavno zahtjevniji i protiv toga se ne može. Nije bilo lako doći do njega. Nerado daje svoj broj telefona. Onima koji ga redovito posjećuju, protokol je dobro poznat. Želi li netko prvi put doći na konzultacije, kako on to zove jer ne voli riječ gatanje, može isključivo po preporuci. Tako ga je moja prijateljica najprije trebala pitati je li raspoložen za mene. Odgovorit će joj za tjedan dana, a ako pristane, on će mene nazvati. Vrlo je tražen. Svi političari, poznate glumice, cijela nogometna reprezentacija, svi žele znati što će im on reći. Jedna znanstvenica iz inozemstva dolazi dva puta godišnje po njegove savjete. Nazvao me i rekao da dođem sutra u podne. On tako radi, pa kome se ne sviđa, neka traži dalje. Imala sam ludu sreću. Već mjesecima nije htio primiti nikoga novog. Na poslu sam morala reći da imam strašnu migrenu i točno u podne pozvonila sam na njegova vrata. Baš je kuhao ručak. Dinstao je luk za pileći paprikaš, kao i svake srijede. Sjeli smo za kuhinjski stol, tako mu je najzgodnije. Voli dinstati luk na masti. Jelo je onda ukusnije. Odmah je znao da sam rastavljena i da imam dvoje djece. Nemam sreće s muškarcima, rekao je. Postoji netko kome se sviđam, ali nije slobodan. Netko u mojoj obitelji ima financijskih problema, ali ne vidi dobro tko. Srećom, nije ništa ozbiljno. Djeca su dobro, ne moram brinuti. Bacio je piletinu na luk i zalio je temeljcem. Rekao je da ću uskoro upoznati nekoga s kim ću šetati po šumi, nekoga tko voli šetnje, bit će nam lijepo, ali on nije onaj pravi. Očekuje me put u inozemstvo. Avionom ili autom, nije siguran. Tamo ću upoznati zanimljive ljude. S bivšim mužem sve dobro ide, ni to me ne treba brinuti. Rekao mi je da snažno osjeća moju energiju i da bi sad morao malo sjesti. Ako mi nije teško, neka malo promiješam meso i ubacim papriku, na polici je. Vidno iscrpljen, jedva je izustio da moram više boraviti na svježem zraku i da svakako promijenim tekući puder jer mi ovaj zatvara pore. Rekao bi mi još toliko toga, ali više nema snage za moja pitanja. Novce neka mu ostavim u hodniku. Doviknuo je još da pazim na mjehur jer mi je to slaba točka. Pileći paprikaš je bio gotov pa sam ugasila vatru. Lijepo je čuti dobre vijesti. ♥

XXX

Često zažalim što me nije pogodila selektivna demencija. Na otvorenju izložbe srela sam čovjeka s kojim sam davno bila u vezi. Bio je razdragan što me vidi nakon toliko godina. Iskreno se začudio otkud ja na tako finom mjestu, uvijek sam voljela visiti po nekim rupama s čudnim ljudima. Ne bi ni on došao da nije morao, ali predsjednik je uprave banke koja je sponzorirala taj događaj. I dalje mu nije jasno zašto neki ljudi slikaju kad to može i njegov petogodišnji sin nadrljati. Došao je sa ženom, ona bi rado kupila neku sliku, ali taj umjetnik je stvarno poludio s cijenama. Za te novce bilo bi joj bolje kupiti kvalitetnu torbu koja neće izaći iz mode. Probat će se malo cjenkati s autorom, pa će još razmisliti o toj investiciji. Nije siguran da bi to mogao gledati svaki dan doma na zidu. Nije se puno promijenio. Još uvijek rado priča o svojoj dobroj probavi. Uvjeren je da je za njegov mladoliki izgled zaslužno to što tri puta dnevno obavlja veliku nuždu. Kao galeb, rekao je i veselo namignuo. Dok smo bili zajedno, imao je potrebu izvještavati me o svakom svom pražnjenju crijeva. Detaljno i predano. I u društvu je volio diskutirati na tu temu, osobito nakon dobrog obroka. Kako u meni nije našao kvalitetnu sugovornicu, naša je veza počela odumirati i on se posvetio fakultetu. Namučio se kao pas, na neke ispite išao je i po pet puta, jedva je diplomirao, ali nije tip koji odustaje i lijepo je dogurao do savjetnika u vladi. To mu je brzo dosadilo, pa se ubacio u biznis i sad je tu. Baš bi me volio vidjeti na nekom piću, ono, večerica i tako to. Iznenadio se da nemam nikoga, još uvijek nisam za baciti. On i žena su već godinama pred razvodom, tako bi volio popričati s nekim tko ga razumije. Ispio je svoj pjenušac i krenuo u potragu za toaletom. Kad se vratio, oduševljeno mi je ispričao kako se dobro ispraznio nakon mjehurića. Ili je to možda od umjetnosti, dodao je i umro od smijeha. Naišli su neki njegovi znanci, vrlo važne osobe u društveno političkom životu naše zemlje. Nikako nije htio propustiti taj susret, pa mi je brzo okrenuo leđa i potrčao za njima. Pridružila mu se i supruga. Upoznao ju je s vrlo važnim osobama. Činilo se da se sasvim lijepo razumiju. Ispili su još po čašu pjenušca i zagrljeni napustili izložbu. Uvijek se razveselim kad vidim kako umjetnost može biti poticajna. ♥

XXXI

Posjetila me susjeda s drugog kata. Jedna je od rijetkih koji još održavaju dobrosusjedske odnose. Čula je kad sam se penjala stubištem, pa je naletjela da se malo izbrbljamo. Donijela je kolače. Ostalo joj je od vikenda, da se ne baci, zna da volim slatko. Rekla sam joj da bi mi bilo zgodnije kad bi došla za sat vremena, tek sam došla s posla, nešto bih pojela i malo se odmorila. Nema problema, ništa to njoj ne smeta. Ona će samo malo sjesti, a ja neka radim svoje. Ne trebam se opterećivati. Nikad me nema, a sjetila se da sam četvrtkom popodne obično slobodna i rekla je sad ili nikad. Kuma joj je rekla da je za vikend veliko sniženje u nekom trgovačkom centru u istočnom dijelu grada, ali to je daleko, a ona nema auto. Htjela me zamoliti mogu li je odvesti da iskoristi to i napuni frižider. Eto, na vrijeme mi kaže tako da ne planiram ništa za vikend. Možda subota, možda nedjelja, nije još sigurna, javit će mi, pa susjede smo. Skuhala sam kavu, tursku, tako ona voli. U pola šest počinje joj serija, malo će pogledati dok ja obavljam svoje. Nazvala je kumu. Javila joj je da je sve sredila za prijevoz, nema beda, još će se čuti. Nazvala je dečka da mu kaže neka dođe gore na kavu, baš je skuhana, pa mogu zajedno pogledati seriju dok se ja malo odmorim. Došao je jako gladan, nije baš bio dobre volje, digli su mu tlak na poslu. Šefica ga maltretira, fakat su najgore te frustrirane žene bez frajera. On bi neki sendvič, ako nema ništa toplo. Može za početak ove kolače. Srećom, omiljena serija ga je malo opustila. Sjetio se dobrog prijedloga. Ako ih baš nikako ne mogu voziti za vikend, mogu mu posuditi auto. On će voziti, položio je prije deset godina, baš mu se vozi, nije dugo. Susjeda je isto poželjela nešto pojesti, a ne bi prekidala seriju. Možda samo malo sira. Šteta da nemam zimske, samo pršut, ali O. K., pojest će, ne voli komplicirati. Malo se zabrinula zbog dečka i te situacije na poslu. Ona ne radi, tako je odlučila. Čuli su da sam dobra sa Šefom, možda bih mogla razgovarati s njim, bar da dečka pozove na razgovor. Nisu baš dobro primili kad sam im rekla da, nažalost, nema šanse za posao tamo gdje ja radim. Imamo dovoljno ljudi, a Šef već dugo govori da nas je previše. Rekli su da se uvijek može pomoći kad se hoće. Neki se rode s vezama, a oni drugi se trebaju sami boriti. Kad su već tu, on bi pogledao prvo poluvrijeme rukometa. Dok se spusti u stan, već će početi, a to mu je najgore. Ona se povukla u drugu sobu da malo nazove kumu. Ne želi mu smetati dok je utakmica. Na odlasku su me uvrijeđeno pitali je li bar onda sve štima za taj auto. Divno je znati da nisi sam u velikoj zgradi. ♥

XXXII

Dobila sam poruku. Fotografiju velike roštilj tave i popratni tekst. *Pilence, vidi koja dobra tava, zamisli tu dva bifteka*, pisalo je. Razveselila sam se jer jako volim bifteke. Obožavam. Kako lijepo od bivšega što se sjetio. Jedino, nikada me nije zvao *Pilence*. Vjerojatno je poslao poruku kćerima. Obje vole bifteke. Pitala sam ih jesu li možda razgovarale s tatom o tavi i biftecima, ali pogledale su me u čudu. Odgovorila sam mu da slobodno kupi djeci tu tavu, nemam ništa protiv. Baš fino. Najbolje da stoji kod njega u stanu, pa neka zajedno peku bifteke i ostale vrste mesa, recimo piletinu, djeca to uvijek mogu jesti. Napisao mi je da nema potrebe za takvim komentarima, svakome se dogodi da krivo pošalje poruku. Ispričala sam se, ali stvarno sam pomislila da je za djecu, a ne za zaručnicu. Drugi dan sam opet dobila poruku. On radije piše, ne da mu se razgovarati sa mnom. Moja zajedljivost ga je prilično uzrujala. Nije oka sklopio cijelu noć, a imao je važan sastanak taj dan. Tako sam ga razljutila da to jednostavno više nije mogao skrivati pred zaručnicom i sve joj je rekao. Rasplakala se. Jako je osjećajna. Nije mu jasno zašto sam takva prema njoj, ona nije ništa kriva, dobra je prema djeci i silno se trudi. Bilo bi u najmanju ruku pristojno da joj se ispričam kad sam već tako brza na jeziku. Misli da bih je trebala nazvati, jer poruka je bezveze, nema tu težinu. Odgovorila sam mu da joj prenese moje najdublje isprike. Jako mi je žao zbog nesporazuma. Ali ona plače cijeli dan zbog mene, stvarno mu nije jasno zašto uvijek moram sve pokvariti. Sad će svaki put kad baci meso na vruću tavu morati razmišljati o meni. Ta moja rečenica svijetlit će neonskim slovima pred njegovim očima, napisao je. Odgovorila sam mu da će jako pogriješiti ako ne kupi tavu. Htio mi je još napisati da mu je već dosta mog razmaženog i bahatog ponašanja i da tako nikada neću moći zadržati muškarca, ali tu poruku je zabunom poslao zaručnici. Nazvala me s njegovog mobitela i rekla da sam ovaj put pretjerala. On se više nije javljao. Prije spavanja stigla mi je poruka da sutra dolazi po mene u školu, pa možemo u kino pogledati novi crtić. Divno je kad se sve riješi bez suvišnih razgovora. ♥

XXXIII

Opet imam virtualnog udvarača. Javlja se isključivo noću, u sitne sate. Sviđa mu se svaki moj post na Facebooku. Oduševljen je fotografijama hrane, od pripreme do serviranja. Sve je sjajno. Kad sam objavila da imam gripu i to mu se svidjelo. Čak i moj status od prije tri godine u kojem piše da sam na tehničkom pregledu. Odvažio se i komentirao ga. *Haha, napisao je. Uskoro mi je poslao i poruku u inbox. Bok. Jesi budna? Sigurno neš kuhaš haha. Pratim vec neko vrijeme tvoj profil, ful si mi interesantna.* Odgovorila sam da ne kuham i da idem spavati. *Laku noć. A fakat šteta, ja sam tek sad budan volim noć, brijem da i ti voliš haha. Vidim da ti se neda pričat, pišem ti sutra. Pusa.* Nisam mu ništa odgovorila. Ujutro sam vidjela da je osim statusa i fotografija lajkao i sve moje komentare koje je našao na Facebooku. Neskriveno oduševljenje, rekla bih. Dugo se nekome nisam tako sviđala. Baš lijepo. Tijekom dana stiglo je još nekoliko smajlića, tek toliko da ne zaboravim što me čeka iza ponoći. *Bok. Budna? Zaš mi ne odgovaraš? Baš sam gledao tvoje fotke, ono, ti i frendice, fakat ste zgodne, stare koke, ne izgledate kao da imate tolko godina brijem da frajeri čekaju u redu, hahaha! E, kaj radiš inače, imaš restoran? haha!* Ipak sam odlučila odgovoriti, shvatit će da mi se ne da s njim dopisivati. Pristojno i iskreno. *Bok. Hvala na komplimentu, spremam se u krevet, rano se dižem, laku noć.* Međutim, moj ga odgovor nije zadovoljio. *Si ti neš ljuta na mene?!? Nisam, idem spavati i ne da mi se dopisivati s tobom. Opa! Brijem da ti se nešto drugo da kad se tak žuriš u krevet haha! E, daj ak imaš neku fotku u badiću, može i bez, haha, ja ti pošaljem svoju. Malo opuštanja prije spavanja!* Rekla sam mu da mi nije jasno zašto je sve tako shvatio i da ga molim da prestane. Nakon dva dana, točno u ponoć, opet se javio i napisao mi da je dugo razmišljao o nama. Nije me htio uvrijediti, ali sad mu je jasno da sam prebahata i preukočena za njega. Mislila sam da će mi ruže slati? Haha. On je mlad i želi se zabavljati, a meni savjetuje neka si nađem nekog djedicu s kojim ću čitat knjige kad već tak brijem na to. Dosta mu je nenormalnih žena, mora krenuti dalje. Tako uvrijeđenom i duboko povrijeđenom, nije mu preostalo drugo osim da me blokira. Uvijek sam voljela muškarce koji su svjesni sebe. ♥

XXXIV

Volim Šefa. Pun je razumijevanja prema kolegama. Kad god kasne, našali se s njima. Sve dok dečki rade svoj posao, problema nema. Neće valjda zbog običnog kašnjenja gnjaviti ljude. Čak uz kavu rado podijele kako su večer prije malo popili, svaka čast da su tako umorni uspjeli doći na posao. Zato nekad petkom mogu ranije otići jer su se pokazali kao izuzetno odgovorni. Dobri su to dečki. Radna atmosfera skladna je i poticajna. Moglo bi biti i ugodnije da se kolegice malo potrudе. Jedna je prošli tjedan zakasnila čak dvadeset minuta, nikome nije jasno zašto. Niti gdje izlazi, niti ima bog zna kakve obaveze u životu, niti više ima muža doma za kojega se mora brinuti. Čovjek je otišao, ubija se od posla od jutra do sutra, stalno je na putu i ne zna za sebe od umora. Ona je samo rodila djecu. Jedino što treba je skuhati im nešto i otpratiti ih u školu. Takvo ponašanje narušava moral tvrtke. Šef je danima razmišljao što učiniti. Nakon konzultacija s dečkima, odlučio je sazvati sastanak. Bio je pozitivan i dobronamjeran. Najprije je pred svima poimence pohvalio kolege za sve što svakodnevno rade za kolektiv. Zahvalio im je na sjajnim idejama koje se nažalost ne mogu realizirati zbog skromnog budžeta tvrtke. Živimo u takvom vremenu kad za dobre i kvalitetne projekte jednostavno nema odgovarajućih uvjeta. Baš zato nikako ne može razumjeti kako netko, recimo dotična kolegica i ja, tko ima tako lijep posao, nije toga svjestan. On bi rado iskoristio ovu prigodu i pomogao nam dobrim primjerom iz svakodnevnog života. Šefova Supruga, naprimjer. Ona se svaki dan diže u šest ujutro kako bi sve stigla. Nekad i ranije. Ovisi kad sin ima nastavu. Zašto i mi tako ne bi mogle? Tajna je u dobroj organizaciji. Nešto se može i večer prije napraviti. Ne zna on sad što sve ona radi, ali to mu nije ni bitno kad vidi da sve štima. Dobro, uvijek ima dana kad se dogodi nešto nepredviđeno, pa ako ne stigne ništa skuhati, onda bar napravi salatu, ispeče jaja ili neko meso na brzinu i svi sretni. Uskoči i on, naravno. Odvede maloga na folklor da ona u miru može ispeglati, spremiti, što li već, on se u to ne petlja i ona ima potpunu autonomiju. Eto, zar nije jednostavno. Samo treba probati promijeniti način razmišljanja. Stvarno možemo biti sretni što imamo posao. Njegova supruga ne radi i ako se njemu, ne daj bože, nešto dogodi, ne bi joj volio biti u koži. Predložio nam je da zapišemo u rokovnik sve što radimo jer ćemo jedino tako postati svjesne koliko vremena u danu izgubimo bez veze. Dečki su se složili da je to odlična ideja. Jedan je rekao da on to radi oduvijek. Tako treba, rekao mu je Šef. Poslije sastanka su otišli na ručak. Cure neka čuvaju ured i javljaju se na telefon ako netko nazove, oni moraju nešto važno riješiti. Baš imam sreće. Napokon ću stići napraviti popis svih zadataka. Sviđa mi se kako je sve dobro ispalo. ♥

XXXV

Nazvala me poslovoćkinja naše male trgovine mješovitom robom. Isprićavala se na smetnji, situacija je malo neugodna, ne zna zapravo kako bi mi to rekla, moli me da dođem i sve će mi objasniti. Dosta je hitno. Zamolila me da se nađemo na ulazu za dostavu. Već su zatvorili trgovinu, pa ako bih mogla odmah, ona čeka. Ne može preko telefona. Uvela me u skladište. Na gajbama piva sjedila je moja bivša svekrva. Lagano oslonjena na pakete boca prirodne negazirane mineralne vode, listala je časopis o zdravom životu koji su joj posudili u trgovini da ubije vrijeme dok ja ne dođem. Blagajnica je šetala njezinog maltežera jer ga u skućenim i nepoznatim prostorima uhvati tjeskoba. Poćne lajati, već je star. Vidno uznemirena, poslovoćkinja je počela objašnjavati da ovo nije prvi put, već su one to primijetile, ali desi se kad mušćerije kupe puno artikala, osobito stalne mušćerije. Znađu one kako žive umirovljenici, danas su teška vremena, nikome nije lako, ali danas se to opet dogodilo. Imaju novu, mladu prodavaćicu, djevojka još ne pozna ljude pa je, eto, htjela pozvati policiju kad je primijetila da je moja bivša svekrva u svoju torbicu kriomice utrpala konzervu hrane za maćke i bođu za jaja. Prošli put su to bile karamele, prije toga dijetna čokolada, pa krema za mladenaćku kođu i šćedne žarulje. Jednom je uzela zemlju za cvijeće, pakiranje od tri kile. Znađu one da je ona poštena i fina žena, uvijek puno kupuje, vrlo je fina, ali mlada prodavaćica je neiskusna. Jedva su je sprijećile da zove policiju. Zna biti nezgodno, taj manjak u obraćunu. Svekrva je molila da nikako ne jave suprugu. Osobito ne sinovima, puno rade dećki, ne treba ih dodatno uzrujavati. Ako baš nekoga treba zvati, najbolje da jave meni, ja mogu garantirati za nju pa im je dala moj broj. Jako se razveselila kad me ugledala. Nije me vidjela tri godine, stvarno se nisam puno promijenila. Bore mi baš fino stoje, izgledam nekako profinjenije. Eto, tko bi rekao da ćemo se nas dvije tako sresti. Ni po ćemu se nije moglo zaključiti da je uzrujana zbog nemilog događaja. Uvijek je bila zarazno dobre volje. Dok je čekala da se blagajnica vrati iz šćetnje sa psićem, zamolila je mladu prodavaćicu da joj ode po kavu, sad baš nema sitnoga. Doći će ona opet i počastiti ćure. Ovo joj je najdrađa trgovina, najbolje je opskrbljena. Svi smo se složili. Preostalo je još samo da podmirim neplanirane trošćkove i mogli smo krenuti kućama. I maltezer se vratio. Od stresa i puno neznanaca ispraznio je mjehur na blagajnićinu klompu. Svekrva ga je podigla, nasmiješila mu se s puno ljubavi, spremila časopis u torbicu i otišla na taksi. U životu je bitno odrediti prioritete. ♥

XXXVI

Tvrtka u kojoj radim nalazi se na vrlo lijepom mjestu. Mnogi znanci koje put navede do centra grada jer moraju nešto obavljati, vole navratiti do mog ureda. Ostane im dvadesetak minuta vremena do sljedećeg dogovora, kavu su već popili, pa onda nalete jer nemaju gdje. Sjete me se u prolazu, pa dođu provjeriti radim li još, a možda će mi i pauza dobro doći. Tako me neki dan iznenadio prijateljičin muž. Draga prijateljica, lijepo smo se družile u sedmom razredu, a onda se preselila. Srele smo se opet pred kraj studija i nakon toga nismo se godinama vidjele. Zadnji naš susret organizirala je ona prije pet godina. Odlučila je društvo iz osnovne škole pozvati na roštilj. Ipak su prijatelji iz djetinjstva najbolji prijatelji. Tamo sam upoznala i njenog supruga. Šutio je i roštiljao. I zapamtio gdje radim. Rijetko dolazi do grada, morao je zamijeniti neke hlače, pa me došao pozdraviti. Baš se pitao hoću li ga se sjetiti. Vrijeme leti, ali pamti taj roštilj, odlično je bilo. Baš je sinoć rekao ženi da smo sjajna ekipa. Žao mu je što nema takve prijatelje, ljudi izgube kontakt, život nosi svoje i tako, da. Mislio je da možda imam vremena za kavu. Nažalost, danas nemam, šteta što nije nazvao prije. Ma sve pet, ne trebam se opterećivati, brzo će on. Ni pet minuta. Čuo je da sam se rastala, eto, ljudi pričaju. Djeca su dobro valjda, to je ipak najvažnije. Kaže mu supruga da mi je dobro na poslu, da imam korektnu plaću. Vidi on da ne oskudijevam, nose se marke. A bivši muž, priča se da mu je krenulo, vidjeli su ga u nekom dobrom autu. Fino je to, neki stvarno dobro žive. Kad je već tu, htio me pitati mogu li mu posuditi 3500 eura. Mora porješavati neke stvari, nebitno. Hitno mu treba. Sutra. Vratit će mi za mjesec dana. Bilo bi dobro da ništa ne govorim njegovoj ženi, zna on da smo mi bile bliske. Stvarno me cijeni, ne bi htio da nešto krivo shvati. Kužimo se, ne. Rekla sam mu da mi je jako žao, ali nemam te novce. Da bar imam toliko da mogu okolo posuđivati ili da napokon riješim taj minus, nitko sretniji od mene. Nervozno je gužvao vrećicu s hlačama i rekao da mu je to malo teško za povjerovati. Zna on takve. Ide se po restoranima, puše se samo skupe cigarete, da. Pozna on ljude, nije on od jučer. Kad se samo sjeti kako nas je sve lijepo ugostio na roštilju, jeli smo i pili, a kad treba pomoći, nigdje nikoga. Otišao je bijesno i bez pozdrava. Iste večeri nazvala me prijateljica. Tužna je i razočarana i još brine za njega koji s migrenom leži u mračnoj sobi. Uzrujao se, osjetljiv je. Jasno joj je da joj nisam prva na popisu, ali ovo nije mogla ni sanjati. Tako se ponašati prema nekome tko je htio samo pozdraviti. Zar je bilo teško kavu ponuditi, popričati? Pa ne dolazi čovjek svaki dan u grad. Zgranuta je mojom hladnoćom i ne može vjerovati da smo ikada bile prijateljice. Kao da joj je netko srce iščupao. Uopće je ne čudi što sam se rastala. Prijetećim tonom naredila mi je da je više nikada ne nazovem i

prekinula razgovor. Lijepo je vidjeti brak u kojem vladaju povjerenje i zajedništvo. ♥

XXXVII

Napokon su počeli divni proljetni dani. Vrijeme je za promjenu garderobe. Imam nekoliko krasnih odjevnih kombinacija. Nekoć su mi lijepo stajale, svi su mi to govorili. Budući da danas izgledam svježije i zdravo u licu, to što neke stvari ne mogu zakopčati, sad je manje važno. Pročitala sam u vodećem časopisu za žene da smo seksi kada se tako i osjećamo. Kako bismo postigle to stanje, jako je važno u svakoj prilici nositi seksi rublje. Hvala bogu, toga imam. Prijateljice mi već godinama za rođendan poklanjaju raskošne i izazovne kompletiće. Doista su prekrasni. Uopće nije bitno što ih nitko nikada nije vidio. Odlučila sam da ću ih odjenuti. Osjećat ću se samouvjereno i svi će se pitati što je uzrok toj promjeni. Bit ću tajanstvena i nedokučiva. Odjenula sam zato lijepi čipkasti korzet zagasito crvene boje. Krasno mi stoji, grudnjak mi ni ne treba. Usput će me i zategnuti u struku, što nije loše ispod malo uže haljine. Nakon toliko godina potkošulja, ovo je za mene posve novo iskustvo. Imam i predivne cipele na visoku petu. Nove su, obula sam ih samo tri puta. Savršeno će ići uz haljinu. Bolje su od balerinki. One me nekako skrate, a ovako ću se ipak prisiliti na uspravno držanje. Putem do posla vidjela sam puno ležerno odjevenih žena u ravnim cipelama i tenisicama. Sigurno je to sad u modi. Kad sam došla u ured već je bilo jako vruće. Šef me pitao je li mi dobro. Od ovako naglih promjena vremena ljudima zna pozliti, njemu se to desilo nekoliko puta. Ako mi se stanje ne popravi, neka slobodno odem doma. Zbog vrućine sam čitav dan pila puno vode. Voda je dobra baš za sve, a koža će mi biti posebno zahvalna. Tako stručnjaci kažu. Šefu sam i dalje izgledala drukčije nego inače. Vjerojatno zbog silne vode koju sam popila. Oko podneva je baš dobro zagrijalo. Toliko da sam morala skinuti korzet. Nije mi uspjelo otkopčati tridesetak sićušnih kopči, pa sam ga u skučenom toaletu pokušala svući preko glave. Srećom, rasparao se po šavu i nakon toga je sve išlo kao podmazano. Kopče su stvarno kvalitetne, nijedna nije popustila. Kad sam se vratila u ured, svi su bili u vestama jer je kolega uključio klimu. Odložila sam korzet na stol. Šef mi je donio čašu vode, učinilo mu se da sam malo blijeda. Pitao me je li to ista haljina u kojoj sam došla na posao. Kao da sam se opet malo popunila, vidi on da dosta jedem u zadnje vrijeme. Htio me zapravo zamoliti da odem umjesto njega na sastanak, nije ništa bitno, neki bezveznjaci, moći ću valjda još toliko izdržati. On ne može nikako, mora hitno malome u školu na informacije. Baš mu je žao što u blagajni nemamo novaca za taksi, ali to je blizu, najbolje da prošetam kad je tako lijepi dan. Šal ne trebam ponijeti, neka stoji tu na stolu do sutra, spremačica neće ništa dirati. Kad sam izlazila iz ureda, viknuo je za mnom da svakako kupim vodu, vani je pravi pakao. I neka pazim da se po stepenicama ne ubijem u tim cipelama, ne

bi htio biti kriv za nešto što nema veze s njim. Baš sam sretna. Danas je rijetko naći šefa koji brine za svoje djelatnike. ♥

XXXVIII

Moja sestra je bespomoćna. Oduvijek. Iako, kad je čovjek pogleda, rekao bi da puca od zdravlja. Pukim čudom preživjela je sve ove godine, školovala se, diplomirala, udala se i rodila troje djece. Svakodnevno se bori sa životom. Srećom, ima muža koji je obožava i živi za njezinu sreću. Svi joj pomažemo, jer znamo da joj nije lako. Ali, kako se lijepo kaže, svatko dobije križ koji može ponijeti, pa tako i ona. Više puta u životu našla se pred teškim izborom i nije joj bilo lako. Odluke koje je morala donijeti utjecale su na stanje njezine psihe. Velika životna prekretnica dogodila se kad je počela raditi. Mogla je birati između nekoliko poslova i nije noćima oka sklopila. Bila je potpuno izmučena. Do te mjere da su njezina djeca provela kod mene tjedan dana, kako bi joj se muž mogao posvetiti i olakšati joj te nesretne dane. Naposljetku je odabrala. Od dva zla izabrala je manje. Odbila je posao u odnosima s javnošću jedne tvrtke jer joj se ne isplati raditi za 7000 kuna i još k tome na periferiji grada. Odlučila se za reklamnu agenciju. Prava osoba za taj posao, govori jezike, komunikativna je, lijepo izgleda i poznaje cijeli grad. Neugodno se iznenadila kad je shvatila da za te novce mora svaki dan biti osam sati na poslu. Plakala je cijeli vikend. Muž ju je držao za ruku i suznih očiju šutke gledao u nju. Naposljetku je u nedjelju navečer nazvao direktora agencije, stvarno su dobri prijatelji od djetinjstva, i pokušao mu objasniti da ona može najviše šest sati biti tamo, jako je vezana za djecu. Direktor je umro od smijeha. Moj šogor je inače poznat kao duhovit čovjek. Kako bi joj bar malo olakšao taj pakao u kojem se ni kriva ni dužna našla, svakoga jutra vozi je na posao. Najprije odvede djecu u vrtić i školu, a onda se vraća po nju. Tako je jednostavnije. Može malo dulje spavati i onda se normalno, u miru spremi. Pod strašnim je pritiskom. Nepodnošljivo je raditi u sredini u kojoj te nitko ne voli. Nikako joj nije jasno zašto. Sigurno su te babe ljubomorne na nju zato što tako dobro izgleda. Pa tko im je kriv kad ne drže do sebe. Ona se itekako trudi i muči. Ide dva puta tjedno na jogu. Njezinom metabolizmu najbolje paše ujutro u 9.30. Petkom izlazi ranije jer u 15 sati ima pilates. E, pa ako ona može, neka se i one malo pobrinu za svoja tijela. Zbog tog pritiska morala je otići na bolovanje. Ni tako bolesna nije zapustila svoje vježbanje, pa je poslije joge otišla na kavu i sreća kolegice s posla. U suzama me nazvala i rekla da joj se uopće nisu razveselile. Želi dati otkaz zbog loših međuljudskih odnosa i pobjeći daleko od svega. Muž ju je pokušao odgovoriti od toga, što je rezultiralo potpunim slomom. Takav čovjek joj ne treba u životu. Nije joj nikakva podrška. I on me nazvao. Mora se nekome izjadati, ali srećom ima rješenje. Odvest će je na dva tjedna u Toscanu, uživali su u onoj vili. Vidjet će što će s poslom kad se vrate. Moli me da joj ništa ne govorim, to je iznenađenje. Djeca mogu biti kod

mene, ja sam ipak njihova najdraža teta. Moj šogor je stvarno duhovit. Lijepo je znati da postoje ljudi kojima posao nije sve na svijetu. ♥

XXXIX

Volim prometnu gužvu. Davno sam odustala od živciranja. Sjedim u svom autu, slušam glazbu i promatram ljude. Najljepše je u srednjoj traci. Onda imam lijepi pogled na obje strane. Volim vidjeti ljude u tako opuštenom stanju kad se ponašaju kao da ih nitko ne gleda. Neki dan se u lijevoj traci zaustavio moj znanac. Auto mu je upadljivo čist. Blistav. On je odvjetnik. Jedan od najtraženijih u našem gradu. Mnogi ugledni prijestupnici traže njegove usluge. Iako naporno radi od jutra do mraka, uvijek nađe vremena za sebe. Pravi je otrov za žene. Besprijeckorno je dotjeran bez obzira na prigodu. Ima jako lijepe ruke koje redovito njeguje. Vidi se da mu manikura nije strana. Nekoliko puta sam zatrubila, mahala, ali nije reagirao. Iskoristio je taj trenutak gužve i prepustio se snatrenju. Bio je sam. Iz auta je dopirala glasna glazba. Zvuci zavičaja odveli su ga u daleka prostranstva. U njegovoj fonoteci zastupljeni su i jazz i klasika, međutim, jedino ga tamburica opušta. I riječi pjesama su dobre, dosta mu je tih teških spisa koje svaki dan gleda. Dok mu je sunce sa zapada milovalo lice, zasvrbio ga je nos. Ovo doba godine nezgodno je za alergičare. Kihnuo je tri puta. Baš ga je mučilo to u nosu. Cijeli dan ga gnjavi, valjda još od ureda. Bez oklijevanja je zabio svoj dugi prst u desnu nosnicu. Lice mu je poprimilo izraz olakšanja i užitka istovremeno. Potpuno je uronio u trenutak. Više nije postojalo ni mjesto ni vrijeme. Svi pričaju za njega da je iznimno fokusiran kad nešto radi, zato i je tako uspješan u svom poslu. U današnjem užurbanom i površnom svijetu to se rijetko viđa. Ugurao je kažiprst sve do sinusa, prepala sam se da će mu početi curiti krv. Bilo bi šteta da upropasti tako finu kravatu. Morao se poslužiti palcem i malo raširiti nosnicu. Nakratko je čak zatvorio oči. Posve se izgubio. Nije ni primijetio da se kolona počela kretati i da svi trube baš njemu. Tako naprasen prekid duboke meditacije potpuno ga je izbacio iz takta. Izletio je iz auta i ostavio vrata otvorena. Razjareno se uputio prema vozaču auta koji je bio iza njegovog, prijeteći mu prstom na kojemu je bila zalijepljena kuglica iz nosa. Nikako je nije mogao otresti. Tamburaški megamix orio se zelenim valom. Pokušavala sam ga dozvati i zaustaviti. Fokusiran na ono što radi, nije me uopće doživio. Udario je nogom u nesretnikov auto i vješt看 pokretom otrgnuo mu retrovizor. Najozbiljnije mu je rekao neka mu je ovo zadnji put da se ovako necivilizirano ponaša u prometu. Kad je završio, uočio me, pristojno pozdravio i pitao imam li možda papirnatu maramicu. Potrudila sam se da je što prije nađem. Samo polako, smireno je kazao držeći ispruženi kažiprst, neka čekaju, najgore je raditi stvari na brzaka. Pružila sam mu maramicu. Kolona automobila je krenula, a sunce je polako zalazilo za krovove grada. Baš je lijepo uživati u sadašnjem trenutku. ♥

XL

Nije lako upoznati srodnu dušu. Grad je pun usamljenih žena i muškaraca koji nikako da se sretnu. Moja prijateljica je, izgleda, ipak uspjela. Kažu da je za sreću u vezi važno naći partnera koji ima sličnu životnu situaciju, pogotovo u zrelim godinama. Ipak se u novoj vezi nekako bolje razumiju žena i muškarac koji, primjerice, imaju prethodne brakove i djecu, nego kad jedno od njih nema takvo iskustvo. To olakšava mnoge stvari. Međusobno razumijevanje i podršku tad je puno lakše postići, a to nam svima treba. Moja je prijateljica poželjela unijeti promjene u svoj život. Već četrdeset godina živi s mamom. Nije to planirala. Jednostavno, tako se dogodilo. Izlasci je nikada nisu previše zanimali. Staložen život i dobar posao bili su joj sasvim dovoljni. Srećom, nije dugo tražila. Naletjela je na muškarca, zgodnog i uspješnog četrdesetpetogodišnjaka koji ima gotovo istu životnu priču. To ih je i zbližilo. On također živi s majkom. Oduvijek. Kao sin jedinac rano je shvatio da mama ima samo njega. Voljela je to isticati. Osobito kad bi pokrenuo temu preseljenja. Mama bi mu lijepo objasnila da nema potrebe za takvim ishitrenim potezima. Stan je dovoljno velik za njih dvoje, a on, sin jedinac, jednoga će dana sve naslijediti. To mu je bilo dovoljno. Osim toga, kad malo bolje razmisli, glupo mu je bacati novce na neki podstanarski stan. Naravno, mama se složila. Dvoje razboritih ljudi brzo se dogovore. Upoznao je svoju prijateljicu na promociji knjige o anđelima čuvarima i duhovnim vodičima. Oboje su dugo radili na sebi, a ovo je bila kruna njihovog puta k samospoznaji. Dopao joj se čim ga je ugledala. Čekanje se isplatilo. Izbjegla je sve one pogrešne muškarce, razočaranja koja uz to idu, traume, frustracije, osjećaje krivnje i duge oporavke. Osim što je bio jako zgodan i muževan, ubrzo se pokazao i kao vrlo inteligentan. Imao je par zanimljivih pitanja za autora knjige. Vidjelo se da vlada materijom. I ona se odvažila i postavila pitanje. U publici se razvila poticajna diskusija o anđeoskim porukama. Pozvao ju je na sok. Dugo su razgovarali. Baš kad je postalo najzanimljivije, morao je otići jer mama voli da zajedno gledaju seriju. Njoj je to bilo sasvim razumljivo, jer je i njoj njena mama zbog toga poslala već nekoliko poruka. Nakon tri mjeseca nježnog prijateljstva i dugih šetnji, ona je sramežljivo potegnula pitanje o konzumiranju njihove veze. Vole se, zaljubljeni su, razmišljaju o braku, čemu čekati? Nije mu to dosad palo na pamet, ali prijedlog mu se svidio. Pokušat će se nekako organizirati. Iako su obje starice čeličnog zdravlja, rijetko izlaze. Srećom, njegova majka ide za tjedan dana sestrični na rođendan. Pozvan je i on, naravno, ali izmislit će da ga boli glava, izvući će se nekako. Došao je i taj dan. Kad je rekao mami za glavobolju, inzistirala je da ostane kod kuće. Rekla je da joj je važniji on od rođendana, samo njega ima. Uvjeravao ju je da mu je

bolje, ali da baš nije raspoložen za druženje. Zabrinula se da nije možda u depresiji. Ili mu ne odgovara njeno društvo. Ako je tako, onda najbolje da ona odseli u starački dom. Tu se skoro predomislio, ali ipak nije pokleknuo. Uspio je uvjeriti majku da će se sam snaći i da stvarno nema potrebe sada zvati doktoricu. Skuhala mu je čaj, priredila šalicu, žličicu i med i otišla. Iščekivanje zna biti slatko mučenje. Bio je silno nestrpljiv, poput dječarca. Moja prijateljica je prvi put u životu osjetila istinsku strast. Na rukama ju je nosio do kreveta svoje dječje sobe. Sve je bilo upravo kako treba biti. Od nježno plave posteljine na tom malom krevetu, do postera na zidovima. Odjednom se sjetio da bi trebao nazvati mamu i pitati je kad da dođe po nju. Bolje da to sad napravi, pa je miran. Svejerno, ništa nije moglo narušiti sklad tog divnog dana. Dok su tako zagrljeni ležali, rekao joj je da je voli. Čak razmišlja o tome da mami kaže kako ima djevojku. Međutim, izgleda da još nije bio spreman za to. Kad je čuo kako mama otključava stan, nevjerojatnom brzinom se odjenuo, izbacio svoju prijateljicu iz kreveta, nabacao posteljinu na nju, naredio joj da šuti i odjurio dočekati mamu. Došla je ipak taksijem. Sjetila se da sigurno nije popio čaj koji mu je priredila. Dok se mama presvlačila u svojoj sobi, na brzinu je izgurao svoju prijateljicu iz stana. Bio je bijesan na nju, jer je zbog nje morao lagati mami. To mu nije trebalo. Tužna i zbunjena, vratila se kući. Sjela je na kauč i pogledala s mamom film. Bilo joj je malo bolje. Odlučila je da neće više ovako nesmotreno eksperimentirati. U životu je najvažnije kad uspijemo prepoznati svoje potrebe.



XLI

Katkad pomislim kako sam doista rođena pod sretnom zvijezdom. Baš kad sam pomislila da više nikoga neću sresti, upoznala sam vrlo privlačnog muškarca. Naš prvi susret bio je doista romantičan. Upoznali smo se na tržnici. Dok sam kupovala jagode, diskretno me upozorio da mogu naći bolje i jeftinije na drugom mjestu. On ih već godinama kupuje kod te žene. Kad sam došla tamo, jagode su već bile rasprodane. Kao pravi kavalir, poklonio mi je svoje i pozvao me na kavu. Ispred kafića čekao nas je njegov pas. Predivan crni labrador. Pažljiv čovjek, nije ga htio voditi u gužvu. Ljudima zna ići na živce kad im se psi motaju pod nogama dok vuku ona velika kolica natrpana hranom, a kafić je vrlo blizu i tamo već svi znaju njihov subotnji ritam. Potrčali su jedan drugome u susret. Bilo je dirljivo. Ne pamtim da su mi se vlastita djeca ikada tako razveselila. Kad je zagrljaj popustio, moj novi prijatelj pokazao mu je sve što je kupio na tržnici. Rekao mu je da danas nema jagoda, jer ih je poklonio jednoj jako simpatičnoj teti s kojom će ga sad upoznati. Pružila sam mu ruku, a on meni šapu. Proveli smo ugodno prijepodne. Nije bilo teme koju nismo pretresli. Pas je sudjelovao u svemu. Mislim da me lijepo prihvatio. Kad smo se rastajali, razdragano me pozdravio mahanjem repa i odobravajućim lavežom. Gazda i ja smo se dogovorili da ćemo se čuti. Nazvao me drugi dan i predložio odlazak u prirodu. Već je prilično vruće i šetnja šumom će nam svima goditi. Čekao me pred kućom, u autu. Pas se tako razveselio kad me vidio, da je morao izaći i pozdraviti se sa mnom. Dugo nisam osjećala takvu sreću. Nevjerojatno. Morala sam mu pokazati sve što imam u torbi. Nakon što se zabavio s Labellom i s ulošcima, mogli smo krenuti na izlet. Sjela sam u auto. Gazda i pas ostali su vani stajati. Naglo su se uozbiljili. Gazda mu je rekao da će sad zamoliti ovu tetu da sjedne iza, a ona će mu se ispričati, nije kriva, nije mogla znati da on sjedi na prednjem sjedalu. Tako je navikao. Jednom kad je sjedio iza, povraćao je zbog zavoja i odonda više ne želi. Naravno, nema problema. Premjestila sam se na stražnje sjedalo, uz pakiranje od 15 kg ugljena za roštilj i dvije velike vreće za smeće pune plastičnih boca koje su se zalijepile za mene. Nismo palili klimu, jer je pas imao nedavno upalu oka. Malo sam otvorila prozor. Nesmotreno mi je izletjelo da nisam navikla na pseći miris. Od vrućine i vožnje zna me zaboljeti glava, ali Gazda to baš nije najbolje primio. Trebala sam pitati. U tišini smo se vozili do planinarskog doma. Priroda i svjež zrak smjesta su svima popravili raspoloženje. Pas je veselo skakao, igrao se lopticom, valjao s Gazdom po travi. Fotografirala sam ih na livadi kako se utrkuju. Prštali su od veselja. Nakon takve fizičke aktivnosti ožednjeli smo i odlučili predahnuti u planinarskom domu. Gazda je otišao po piće. Prije toga pitao je psa želi li ostati

sam s tetom koja je htjela da opet dobije upalu oka. Izgleda da je pristao. Mahnuo je repom i dva puta zalajao. Dok smo tako uživali na suncu, na trenutak sam pomislila kako bi bilo lijepo da sam Gazdarica. Sigurno bih se dobro snašla u toj ulozi. Čak su nas neki ljudi pitali koliko ima godina i voli li se kupati. Palo mi je na pamet da bi nam možda bilo lijepo zajedno na moru. Baš sam se dobro osjećala. Htjela sam to javiti prijateljici. Dok sam tražila mobitel u torbi, pas je nestao. Nije ga više bilo. Tražila sam ga i zvala. Ništa. Još sam nekoliko puta trčeći obišla planinarski dom dok je Gazda stajao u redu za piće. Nema opravdanja za ovakvo neodgovorno ponašanje. Ovo je ipak puno gore od otvaranja prozora u autu. Nisam znala da li da odem po Gazdu ili još jednom pročešljam okolno grmlje. U trenutku krajnjeg očajja, čak mi je palo na pamet da pobjegnem. Odjednom, pas se pojavio. Nosio je u zubima veliki komad orahnjače. Dobio ga je od onih istih ljudi koji su pitali koliko je star. Lijepo ih gledao. Dobro da nisam pobjegla, jer sam mu je morala istrgnuti iz usta da mu ne bude zlo. Nije se dao. Ljudi su se okupili oko nas. I Gazda među njima. Pas je bio spašen. Brzo je ispustio orahnjaču i potrčao Gazdi. Ostala sam sjediti na travi s pola orahnjače u ruci. Gazda nije mogao vjerovati da sam mu dala kolač. I još s orasima i tako puno šećera. Rekao je psu da se ova teta neće voziti s njima do grada. Kad je tako pametna sigurno će se snaći za prijevoz. Gotovo je sa zločestim tetama. Otišli su. Mislim da je psu bilo žao, tako me pogledao. I meni je bilo žao. Na povratku će mu biti zlo i na prednjem sjedalu. Ali, Gazdine odluke se ne preispituju. Samo tako odlučan muškarac može biti pravi Gazda. ♥

XLII

Volim sretati nove ljude. To me doista veseli. Nova energija, nova iskustva, drukčiji pogledi na život potiču nas na razmišljanje o nama samima. Susreti po kućama i male intimne zabave idealna su prilika za takva nova poznanstva. Prošli vikend na prijateljičinom se rođendanu okupilo petnaestak njezinih prijatelja od kojih sam poznavala samo dvoje. Pravi izazov za one koji traže novo društvo. Opuštena i šarmantna domaćica dala je sve od sebe da se gosti osjećaju kao kod kuće. Uz dobru glazbu, ukusnu hranu i fino piće, svi smo vrlo brzo postali novi najbolji prijatelji. Tako nam je bilo lijepo da se netko izvrsno dosjetio kako bismo trebali negdje zajedno na put. Ideja je naišla na oduševljenje svih prisutnih. Jedan od gostiju, samozatajni simpatični psihijatar, ponudio se da će nam organizirati nezaboravan vikend. Voli putovati i zna puno lijepih mjesta koja nisu preskupa. Prepustimo sve njemu i zabavljajmo se dalje, rekao je. Siguran je da će nam biti sjajno, a njemu se valjda može vjerovati. Nazdravili smo još jednom za prijateljstvo, još jednom za putovanja i još jednom za prvi dan ljeta. Psihijatar je bio tako sretan da je nazdravio još jednom za sreću. Osjećao se opušteno. Nakon dugo vremena, ovo mu je prvi slobodan dan. Tako mu je bilo lijepo da je poželio zaplesati. Ne pamti kada zadnji put tako uživao u životu punim plućima, pa je nazdravio i za ples. Svi smo mu se pridružili. Zabava je bila na vrhuncu. Taj divan osjećaj slobode i sreće istovremeno, prožeo mu je cijelo tijelo. Oduvijek se htio baviti plesom, ali roditelji su forsirali medicinu i košarku jer je već kao dječak bio jako visok. Osim toga, ples nije za muškarce, govorio je tata. Čak je zbog te očeve izjave dugo imao problema sa svojim seksualnim identitetom. Godinama je izbjegavao situacije u kojima se plesalo. Mogao je samo unutar četiri zida svoga stana biti ono što jest. Odjednom je shvatio da nikad nije kasno za novi početak. Novi najbolji prijatelji stvorili su poticajno ozračje za njegovu dugo sputavanu kreativnost. Nazdravio je i za to. Trčao je nezaustavljivo u ritmu glazbe iz kuće u vrt i natrag, s čašom crnog vina u ruci. Bio je slobodan. Slobodan i sretan. U jednom trenutku osjetio se spremnim za piruetu. Bilo je to jače od njega. Vrtio se i vrtio sve dok nije pao u bonsai vrt. Nekako se, pri padu, spretno uspio uhvatiti za domaćicu i pasti na nju. Dobro da se tako dogodilo, jer bi inače, onako visok, sigurno nešto slomio. Srećom, domaćica se samo lagano natukla, ništa ozbiljno. Više su je zaboljela skršena bonsai stabla. Ali kao pravoj domaćici i dalje joj je bilo najvažnije da gostima bude dobro. Svi smo se složili da je pravo vrijeme za mali predah i kavu za psihijatra. Jako se razveselio što njegovi prijatelji misle na njega, pa je nazdravio za kavu. Poželio nam je pokloniti set svojih najdražih pjesama za ples. On će puštati glazbu. Nešto što ga podsjeća na srednjoškolske

dane. Procijenio je da će se svima svidjeti italo disco. Tko bi mu mogao reći ne. On je ipak psihijatar. Samopouzdanje mu je tako naraslo da je u prolazu sve žene razdragano i odvažno pljeskao po stražnjici. Jednom mužu se to nije dopalo, pa je reagirao, ali psihijatar to nije najbolje primio. Naredio mu je da sjedne i zašuti. Nije nikoga puštao da ode kući, a domaćicu je zaključao u WC jer je nešto počela prigovarati zbog crnog vina koje mu se prolilo po bijelom kauču. Glupe babe uvijek sve pokvare. Razočarali smo ga. Ljudi su ipak zli. Uvijek kad pomisli da je našao prijatelje, završi tako da mu svi odjednom okrenu leđa. Kad se samo sjeti kako je bio sretan kad nam je htio organizirati putovanje. Jednostavno mu nije jasno. Gdje je nestao čovjek, zapjevao je u suzama. Svladali su ga osjećaji. Naglo je ustao, istrčao iz kuće, sjeo u auto i odjurio. Domaćica je iz WC-a slabašnim glasom zvala upomoć. Morali smo razvaliti vrata, jer je psihijatar spremio ključ u džep. Nazdravila sam za život, jer na kraju, sve je dobro što se dobro završi. ♥

XLIII

Sviđa mi se kad muškarci drže do sebe. Neki jednostavno znaju kako se odjenuti u skladu s godinama i prigodom. Upoznala sam neki dan takvoga na otvorenju izložbe. Svima je zapeo za oko tako opušten i nonšalantan. Ugodno sam se iznenadila kad mi je prišao i predstavio se. Bavi se investicijama i već dugo živi vani. Prava ljubav mu je umjetnost. Suvremena. To ga opušta i nadahnjuje. Jako ga zanima što mislim o našoj umjetničkoj sceni. Primijetio je da sa zanimanjem promatram jednu instalaciju. Rado bi je kupio za svoju zbirku, pa bi volio čuti moje mišljenje ako imam vremena, naravno. Donio mi je vino i pohvalio moju ogrlicu. On je pio vodu. U društvu tako samouvjerenog i šarmantnog muškarca osjećala sam se kao kraljica. Slagali smo se u svemu. Nevjerojatno. Isti smisao za humor, isti filmovi i knjige, čak su nam i mame išle u isti razred. Čudno je to kako život spaja ljude. Kao da smo bili suđeni jedno drugome. Nisam ga mogla prestati gledati. Sako mu je stajao kao saliven. Tako dobro, da nisam ni primijetila da su mu hlače malo preuske. Valjda se zato nije ni mogao sagnuti kad mi je katalog izložbe ispao iz ruke. Ispričao se. Previše je očaran mnome, pa ništa drugo ne primjećuje, rekao je. Htio bi me opet vidjeti i nastaviti gdje smo stali. Naravno da sam pristala. Našli smo se na piću već iduću večer. Stajao je za šankom s osmijehom na licu. Bio je ležeran i elegantan. Imao je opet one hlače. Kad ih takav čovjek nosi, sigurno su u modi. Vjerojatno su puno udobnije nego što izgledaju. Predložila sam da sjednemo. Draže mu je čavrljati za šankom, ali ako ja tako želim, sjest ćemo. Vrlo obazrivo od njega. Sjeli smo za niski stol, u udobne naslonjače. Svaki put kad bi posegnuo za pićem, jedva čujno bi zastenjao. Malo mu se čelo orosilo od znoja, ali osmijeh mu nije silazio s lica. Pitala sam ga je li mu dobro. Nevjerojatno, ali već smo osjećali takvu bliskost da smo si mogli sve reći. Rekao je da se možda osjeća malo naduto od mineralne. Nema veze, proći će, rekla sam. Izbjegava alkohol otkad je na dijetu. Nakon nekoliko takvih prigibanja, dosjetio se da bi ipak bilo bolje da drži svoje piće u ruci. Dugo smo sjedili, nije nam nedostajalo tema. Naručili smo još jedno piće. Ja vino, on mineralnu. Bili smo tako opušteni. Sjedio je zavaljen i pijuckao svoju mineralnu s ledom i limunom, neprestano se osmjehujući. Lijepo je bilo vidjeti nekoga tako pozitivnog. S vremena na vrijeme, sasvim neprimjetno bi se promeškolio i lagano zastenjao. Po izrazu lica činilo se da mu to godi. Počeo se znojiti pa je skinuo sako. Sad su bar svi mogli vidjeti kako ima lijepu košulju. Valjda se nose ti, malo uži, modeli. Bilo je tako toplo, da je popio još jednu mineralnu s ledom kako bi se rashladio. Opet se malo promeškolio i lagano nagnuo na desni bok. Bio je jako zgodan. Šteta što se na tako finom mjestu neprestano osjećao neugodan vonj iz kanalizacije. Srećom, on je tako prilagodljiv i

nezahtjevan da nije uopće prigovarao, za razliku od nekih kojima baš sve smeta. Kad mu se košulja od znoja već poprilično zalijepila za tijelo, predložio je da odemo prošetati. Nešto nije bilo u redu s gradskom kanalizacijom. Valjda od južine, ali posvuda se osjećao taj neugodan vonj. Da ne pokvarim tako divnu večer, nisam htjela to spominjati. Osim toga, muškarci možda nisu tako osjetljivi na mirise kao žene. Od vina sam malo ogladnjela i otišli smo nešto pojesti. Kako je na dijeti, naručio je samo zelenu salatu i mineralnu vodu. Vrlo je discipliniran za razliku od mene. Nakon dobre večere i još jedne čaše vina, čak mi je i smrad kanalizacije prestao smetati. Baš sam bila sretna. Razmišljala sam kako nikad ne znaš kad će ti se dogoditi nešto lijepo. Hodali smo zagrljeni. Malo sam zateturala. Ne znam je li to bilo od vina ili zato što se on svom težinom oslonio na mene. Radio je nekako čudne sitne korake. S vremena na vrijeme, tiho bi zastenjao. Zbog vrućine vjerojatno. Došli smo do njegovog lijepog sportskog auta. Otvorio mi je vrata i pričekao da sjednem. Kad je sjeo, pogledao me u oči i dogodilo se ono što sam cijelu večer priželjkivala. Nagnuo se prema meni da me poljubi. Odjednom sam začula neki zvuk poput pucanja petarde. Opet se osjetio onaj kanalizacijski vonj, malo intenzivniji ovog puta. Glasno je stenjao zatvorenih očiju. Pucanje se pretvorilo u nezaustavljivu rafalnu paljbu. Kad je sve završilo, otvorili smo sva četiri prozora i odvezli se u tišini. Nije me poljubio. Mislim da je oputovao, jer mi se više nije javio. Kad sam došla kući, napila sam se mineralne. Baš mi je pasala nakon toliko vina. ♥

XLIV

Vrijeme je godišnjih odmora. U gradu se osjeća opuštenost, a nema više ni one užurbanosti kao za vrijeme školske godine. Jedino je Šef potišten. Ne razumije što svi vide u tim praznicima. Samo lijenčine i gubitnici mogu uživati u izležavanju na plaži. Što ti ljudi rade tamo po cijele dane, čudi se stalno. Tako uludo potrošiti dva tjedna svog života može samo neodgovorna budala. Da se njega pita, ne bi on nikome plaćao te dane. Ne zna što mu je gore. Kad svi čekaju vikend ili kad se spremaju za godišnji. On će lijepo na more poslati ženu i maloga. To je drugo, jer njegova žena ne radi. Proizvodnja ne stoji kad je ona na praznicima. Neka se dva mjeseca malo odmori od škole i slobodnih aktivnosti. Bit će joj lijepo. Uostalom, netko treba paziti na njegovu mamu. Godi joj morski zrak. Teško hoda, pa će žena s njom šetati rano ujutro i predvečer kad nisu takve vrućine. Brat će poslati svoju djecu da malome ne bude dosadno. Slatki su za poludjeti. Tri i pet godina. Ići će na plažu svaki dan, pa bi bilo dobro da nauče plivati kad su već tamo. On će se zaletjeti jedan vikend kad bude malo manja gužva na poslu. Danima je razmišljao kako uštedjeti silne gubitke i stati na kraj tom glupom običaju godišnjih odmora. Srećom, kreativan je i uvijek nudi brza rješenja. Dosjetio se da bi bilo najbolje kad bismo se mi žene dogovorile za dežurstvo u uredu. Usput bi mogle malo srediti prostorije i održavati čistoću sanitarnog čvora. Žene to ipak rade puno bolje od muškaraca. I spremačica je na godišnjem dva tjedna. Da mu je samo znati kako taj servis za čišćenje uopće opstaje. Dečke neće gnjaviti, mladi su. Već su sve isplanirali, a bome, naradili su se tijekom godine. Red je da se malo zabave. Da je financijska situacija stabilnija, dao bi on njima i bonuse, ali jedino što sad može su slobodni dani. Kolegici koja je sama i nema djece rekao je neka ona lijepo ostane preko ljeta u uredu. Neće biti puno posla, jer je cijela neradnička zemlja na godišnjem. Još će mu i zahvaljivati. Drhtavim glasom mu je pokušala objasniti da je već rezervirala polupansion u hotelu sa četiri zvjezdice u prvom tjednu kolovoza. Treba ići sa sestrom. Ma sestri će bolje biti samoj, napokon će naći momka, možda se i zaruči, rekao je i namignuo. Silno je duhovit. Dečki se uvijek smiju njegovim šalama. Kažu da bi im se i žene smijale da ih razumiju. To je Šefu baš bilo jako smiješno. Rekla sam mu da nije zgodno tražiti od nekoga da mijenja planove u zadnji čas. Odmahnuo je rukom i kazao da ona može na more kad hoće, nije vezana za školske praznike. Lagano mu već ide na živce ta ženska solidarnost. Osim toga, bolje bi mi bilo da mislim na prijevode koje mi je dao dok sam na godišnjem. Kao i uvijek, kolegica je tiho plakala u kutu, dok su dečki nazdravljali za najboljeg Šefa na svijetu. Jako se veselim ljetovanju. ♥

XLV

Napokon na moru. Ljeto je ipak moje najdraže godišnje doba. Kad god mogu, odem na nudističku plažu. Nudisti znaju odabrati najljepše uvale na obali. Ti dobro organizirani i nenametljivi ljubitelji prirode imaju svoje kampove i punim plućima uživaju u životu. Oni doista znaju što znači opustiti se na odmoru. Međutim, kao i svugdje, i među njima onih koji su željni novih poznanstava. Hodaju plažom i gledaju tko bi mogao biti zainteresiran za razgovor. Obično to bude žena koja se želi odmoriti i tako sama i besposlena leži na stijeni. Kao pripadnici te skupine, prišao mi je dugogodišnji nudist koji se predstavio kao vodeći arhitekt u mjestu gdje godinama ljetujem. Rekao je da me zna već dugo iz viđenja, ali nikada nije bilo prilike za upoznavanje. Baš fino, danas ima sreće. Inače, on je tu svaki dan, čak i zimi. Rekla sam mu da bih baš rado još malo spavala. Nema problema, rekao je, slobodno. Ne smeta to njemu. On će tu malo sjesti pored mene i pričekati da se probudim. Primijetio je da sam ponijela sendviče za plažu, nekako je gladan. Mogao bi pojesti jednoga dok ja drijemam. Svidjelo mu se kako sam snalažljiva. Sjajna osobina. On se nikada ne sjeti, pa onda umire od gladi. Izgleda da mu treba žena. Ha ha ha. Inače izbjegava brzu hranu. Pazi na liniju. Poželio mi je pokazati par efikasnih vježbica, dobro bi mi došle. Spremno je ustao i krenuo skakutati s noge na nogu. To i čučnjevi su izvrsni za kondiciju. Na običnoj plaži svi bi buljili u njega, ali tu, na nudističkoj, ljudi doista ne gledaju što drugi rade. Jako lijepo, rekla sam. Dala sam mu dva sendviča i rekla da moram ići plivati. Može, čuvat će mi stvari, u njega mogu imati povjerenja. Opreza nikad dosta, iako u nudističkom kampu nikada nije bilo razbojstava. Kad sam izašla iz mora, počeo je raditi sklekov. Zbog sendviča. Zamolio me da brojim naglas. Voli vježbati u društvu. Jako je usamljen i pomalo neshvaćen. U tako malom mjestu rijetko tko se može nositi s njegovom iznimnom genijalnošću. Malo se iznenadio kad sam se krenula spremati kući, sad kad nam je najljepše. Hvala bogu, brzo se snašao. Otpratit će me do auta. Ne treba se ni oblačiti, samo sokne i tenisice da može produžiti trčati. Ne voli kad se prejede, koliko god sendviči bili ukusni. Dok sam stavljala stvari u auto, predložio mi je da se navečer nađemo i zajedno pogledamo sve što je projektirao. Svi se slažu da su to prava remek djela. Uživat ću. U međuvremenu mu je pao šećer, a učinilo mu se da sam ponijela i voće, pa ako bih mu mogla dati jednu breskvu, bio bi mi uistinu zahvalan. Srećom, nije imao ništa na sebi pa mu se sok iz breskve cijedio po bradi i trbuhu. Ni kap nije pala na tenisice. Sjela sam u auto i otišla. Čula sam ga kako izvikuje broj svog mobitela i zahvaljuje na sendvičima. U pravu su oni koji kažu da nikad ne znaš gdje ćeš nekoga upoznati. Osim toga, ne volim se vratiti kući sa sendvičima. ♥

XLVI

Čudo jedno kako ova uporna kiša djeluje na ljude. Neki su iscrpljeni, neki nervozni, a neki postaju neočekivano sentimentalni. Šef i ja smo ostali sami u uredu pa je on mudro iskoristio taj trenutak. Odlučio je sa mnom razgovarati kao muškarac sa ženom. Zabrinut je za mene. Čini mu se da sam već predugo sama. Ne bi htio biti neugodan, ali evo, tu smo, a već mi dugo nešto želi reći. Važno mu je da se njegovi djelatnici dobro osjećaju. Zna on da život melje ljude, ali ako smije, dao bi mi nekoliko savjeta. Onako, kao muškarac. Evo, recimo, lijepo je kad je žena nasmijana. Primijetio je da sam često ozbiljna. To odbija muškarce. Posebno ove mojih godina. Doduše, nije to u današnje vrijeme tako staro za muškarca, jao, pa mogu oni još djece i djece napraviti, ali za ženu je već malo kasno. Šef se boji da ne ostanem sama cijeli život. Iskreno, nemam ja više puno za birati, on mi to kaže u najboljoj namjeri. Ženina prijateljica je baš imala sličnu situaciju. Razvela se kad joj je bilo 35 i evo, još je sama. Imala je ona nekoliko prilika, ali ne, hoće ta sve po svom. Sad je gotovo, već je stara, evo ovako kao i ja, dvoje djece, tko će to htjeti. On da je slobodan, ne bi on nikada odabrao neku takvu. Nego, on zapravo brine jer će ljudi početi pričati da sa mnom nešto nije u redu. Rastala se, pa ne može naći nikoga, pa stalno ozbiljna, pa sama ide na put, pa stalno s tim prijateljicama. Što će drugo pomisliti o takvim ženama? On svakome lijepo govori o meni, ali zna kakvi su ljudi i kako to krene. Uostalom, zašto sam se ja uopće rastala? Što je to moglo biti tako neizdrživo? Ne razumije, eto, tu ga sijeci, ne razumije. Pa moj bivši je tako fin, davno ga je on upoznao. Što mi je to trebalo? Isto kao ta ženina prijateljica. I taj njen je bio dobar, ma ljudina, veseljak. Da je ona bila veselija, ne bi on šarao sa strane. I nikako to njoj nije sjelo. Eto, kao da sad njegova žena kaže da joj je dosta svega. A što njoj fali? Što njoj fali, neka mu netko kaže? Ne mora ni raditi, svekrva živi kat ispod, uskoči kad zatreba i osim toga, uvijek ima društvo. Mali je dobar, zdrav. Što ona više hoće? Pa i ona mala pripravnica što je tu bila, nije on s njom mislio ništa ozbiljno. Eto, dogodi se, ljudi smo. I to je zapravo bilo i dobro za njegov brak. Da. Kad je on to ženi objasnio, shvatila je da se mora više smijati i da joj nitko neće moći pružiti bolji život. Ali, ako može sad biti malo indiskretan, haha, jel'te i seks im je nakon toga bolji. Trebala sam i ja tako, ali vidi on da se ja volim naduriti, pa bi ovako, pa bi onako. E, ne može. Tako nikada neću zadržati muškarca. Prije bih našla nekoga da sam udovica. To je već drugo. Je tužno, ali je nekako čestito. Ali kako on uvijek lijepo govori o meni, tako je kazao i svom kumu koji dolazi za vikend. On i žena su baš razgovarali da bi me pozvali na večeru ako sam slobodna. A što ne bi bila slobodna? Ajde napokon da i mene netko negdje pozove hahaha. Neće mu reći da sam

rastavljena, to ćemo onako usput, u razgovoru? Može, ha? Već ću ja njega skuhati, pa mu to neće biti tako strašno. I neka ne pušim pred njim, to nekako baš ne voli vidjeti kod žena. Ispeći će neko meso, a ja neka svakako donesem onu njegovu omiljenu tortu, kum će otkinuti kad je proba. Još ako mu kažem nešto na francuskom, svi ćemo na pir za pola godine. Bit će sve u redu, doviknuo je na odlasku i trčećim korakom odjurio u menzu gdje ga je pripravnica čekala na ručku. Treba ipak njegovati te običaje koji su začim svakom sretnom braku. Osim toga, četvrtkom su odlični medaljoni u umaku od vrhnja s gljivama. ♥

XLVII

Uvijek me razveseli spoznaja da ljudskoj domišljatosti nema granica. Danas kad imamo sve manje vremena za sebe, snalažljivost je vještina koju valja cijeniti i poticati što je više moguće. Drago mi je da sam nakon dugo vremena upoznala i takvog, snalažljivog muškarca. Prijateljica arhitektica zamolila me da joj pomognem na važnom sastanku s investitorom i potencijalnim francuskim partnerima. Investitor, naš čovjek, sposoban i probitačan, nije htio ispasti budala pred Francuzima pa se dosjetio prevođenja. Mudar poslovni potez. Dogovorili smo se malo ranije da mi objasni o čemu će na sastanku biti riječi. Voli cappuccino. Najvažnija mu je pjenica. U centru nema nijednog kafića gdje mu znaju napraviti pjenicu baš kako on voli, pa smo se našli u jednom zgodnom baru s pogledom na reciklažno dvorište, tik do teretane u koju redovito odlazi. Tu ga znaju i nikada nisu omanuli. Ima tamo i svoj stol za kojim me i dočeka. Samouvjeren i opušten, on je čovjek koji ne drži previše do forme i nije mu se dalo gnjaviti s ustajanjem i sličnim koještarijama. Osim toga, smjestio se baš tako da može dobro vidjeti svoj auto. Uvijek ga tako ostavi na četiri žmigavca. Čak ni tu više nema mjesta za parkiranje, a pločnik bezveze zjapi prazan. Svežanj ključeva stajao je na stolu zbog možebitne brze reakcije. Osim važnih ključeva, visjela je tu i grickalica za nokte. Njezini Swarovski kristali zavodljivo su blistali usred te neugledne gomile. Snalažljivi investitor me na brzinu uputio u par bitnih stvari motreći pritom na svoj auto. Taman na vrijeme kad je stigla moja prijateljica s dvojicom francuskih investitora. Susret je bio obećavajuće srdačan i opušten. Svi smo morali uživati u cappuccinu. Francuze je oduševila ta čvrsta i postojana pjenica. Čak ni reciklažno dvorište nije pokvarilo ugođaj. Činilo se da se pregovori dobro razvijaju. Moja prijateljica je, kao i uvijek, sjajno prezentirala svoj projekt i nitko nije ni primjećivao sve te ljude u trenirkama koji su nakon teretane dolazili na pivo. U jednom je trenutku naš snalažljivi čovjek posegnuo za svežnjem ključeva i mašio se grickalice optočene kristalima. Ne gubeći ni nit ni fokus, gotovo naslijepo, odrezao je nokte na lijevoj ruci. Nokat s palca je, poput sićušnog ali ubojitog srpa, odletio ravno u pjenicu Francuzova cappuccina. Ostao je tamo stajati uspravan i ponosan poput zastavice kakve planinarske ekspedicije na najvišem vrhu Alpa ili Himalaja. Ne gubeći vrijeme, naš je čovjek, onako usput, preostale nokte uredno skupio sa stola i bacio ih u pepeljaru. Vidno osupnut neposrednošću, Francuz je srpoliki nokat s malo pjenice žličicom otresao na pod. Ne bi li prekinuo neugodnu tišinu, njegov kolega je osjetio potrebu još jednom pohvaliti kvalitetu našeg cappuccina. Dok sam čekala da moja prijateljica brizne u plač, investitor je pokušavao lijevom rukom srediti nokte desne ruke i tu se malo pogubio. Pružio mi je grickalicu i promrmljao bi li ja možda mogla

samo tu, sa strane, dok on dovrši priču. Srećom, u zadnji čas je krajičkom oka spazio kako mu pauk pokušava dići auto i kao opaljen ustao od stola. Doviknuo nam je da smo se ionako sve dogovorili i da on sad mora maknuti auto. Neka im to prevedem. Prijateljica je otišla u WC i dugo se tamo zadržala. Platila sam te kave i još malo čavrljala s Francuzima o prirodnim ljepotama naše zemlje i nedavnim parlamentarnim izborima. Hvala bogu, dobro sam se snašla. A i cappuccino je stvarno izvrstan. ♥

XLVIII

Nije lako biti sam, osobito u ovo blagdansko vrijeme. Život je pun neočekivanih obrata i od silnih planova i očekivanja, odjednom nemamo nikoga pored sebe. Pa ipak, u nekih ljudi samoća može pobuditi neviđenu kreativnost. Pretpostavljam da je baš u nekom takvom stanju svijesti bio jedan moj bivši kad mi je nakon skoro pet mjeseci opet poslao poruku. Napisao je da misli intenzivno na mene zadnjih dana. Sjeća se sa sjetom naših šetnji po jesenskom lišću i kako smo mu kupovali košulju dok su se prodavačice smijale njegovoj, nadaleko poznatoj, duhovitosti. Koja su to divna vremena bila. Neće nikada zaboraviti kako sam mu brzo, poput neke čarobnice, spremila kajganu s tikvicama koju toliko obožava. Sam je, kaže. Nema koga nazvati, čak mu se ni bivša žena više ne želi javiti. Davno bi on već riješio tu muku ovozemaljskog života da mu nije majke za koju treba brinuti. Inače, dobro mu ide, na poslu ga svi obožavaju i dive mu se i sve kolegice su zaljubljene u njega. Volio mi je pričati o tome dok smo bili zajedno. Ozario bi se poput dječaka objašnjavajući mi da su lude za njim, osobito jedna mlađa, jako zgodna, fenomenalno građena i nevjerovatno inteligentna. Baš mu je bilo žao da mi ne može pokazati njezinu sliku, valjda mu je ostala spremljena u drugom mobitelu. Napisao je još da mu i dalje nije jasno da je tih par riječi koje je izrekao u afektu dovelo do toga da ga ostavim. Davno sam mu prestala odgovarati na poruke, pa tako nisam ni na ovu zadnju. Mislim da mu to nije baš dobro sjelo. A ni biometeorološka prognoza nije mu išla na ruku tog dana. Poslao je smjesta i drugu poruku sav u čudu zašto ne odgovaram. Moje ponašanje je neprihvatljivo i bez presedana, napisao je. Obratio se izravno bogu upitavši ga zašto ga toliko kažnjava. Kako ni on nije poslao odgovor, a i naglo je zatopilo za ovo doba godine, uslijedila je i treća poruka. Ozbiljnim tonom upozorio me da ne namjerava ostati sam do kraja života i da me lijepo moli neka mu preporučim neku svoju čestitu prijateljicu. On je dobar muž, a njegova je ljubav poput dara s neba. Omogućit će joj lijep i lagodan život što sam i ja mogla imati da sam bila pametna. Baš kad sam pomislila da bih mu mogla napisati neka već jednom prestane i ostavi me na miru, poslao je i četvrtu poruku. Prilično sam ga razljutila. Nije me nikada trebao sresti. Čangrizava sam, isfrustrirana, u perimenopauzi i kao takva ga nisam zavrijedila. Ako je ikada bio nagao i agresivan, bilo je to zato što me previše volio. Previše. Davao mi je čistu, nepatvorenu ljubav, njezinu esenciju, a ja sam to sve odbacila kao iznošene cipele. Zapravo ne može uopće vjerovati da je ikada volio takvu osobu. Svijet je postao grozno mjesto. Lijepo me moli da mu se više nikada ne javim i ovo je njegovo zbogom. Posljednje zbogom ovaj put, naglasio je. Zapuhao je topli vjetar kovitlajući smeće koje se skupilo na gradskim ulicama.

Proljeće usred zime za neke je ljude doista zbunjujuće. Pokazalo se to u narednoj poruci u kojoj mi je poslao fotografiju sebe cijeloga u novoj jakni i novoj dolčeviti. Prodavačice su rekle da mu briljantno stoje. Baš dobro, za koji dan će opet zahladnjeti. Razgovore s bogom ipak ne treba olako shvaćati. ♥

XLIX

Očarava me nepredvidljivost života. Baš kad pomislim da me preuzela rutinerska uгода i privatno i poslovno, uvijek se dogodi neko osvježanje. I to je lijepo. Valjda su to ti trenutci o kojima se pišu kapitalna djela i snimaju trosatni filmovi. Naravno, ne mora se uvijek nešto dogoditi baš vama. Sreća drugih ljudi također može biti nadahnjujuća. To je pravi test za ego. Evo, recimo, moj Šef. U zadnje vrijeme veseli se poput djeteta. Napokon se otvaraju mogućnosti za plasman proizvoda na kanadsko tržište. Samo budale ne bi to prepoznale. Sad kad je napokon sve sjelo na svoje mjesto, možemo se prihvatiti pravog posla, rekao je odlučno poput pravog vizionara. Gonjen adrenalinom i suludim optimizmom, prošli tjedan naredio je pripravnici da pospremi njegovu sobu. Trebaju mu doći neki ljudi, nešto u vezi posla, važno je. Onako usput, dobacio joj je kako nije prikladno odjevena za ured, iako je do jučer inzistirao na ženstvenom stilu. Svi budite na svojim mjestima, sad će oni doći, samo što nisu, egzaltirano je ponavljao piskutavim glasom. Pripravnicu je poslao na poštu i rekao joj da se ne mora vraćati. Nije se ponašao kao inače, ali to je razumljivo kad je veliki posao u pitanju. Posve nesvojstveno sebi, poslao je dečke po najbolje crno vino. Bogu hvala, raspitao se i saznao što ti ljudi vole. Važni su, morate shvatiti, jako važni, neprestano je ponavljao. Nakon telefonskog razgovora sa suprugom, pljesnuo se po čelu jer je zaboravio pršut i sir. Nakratko je osjetio slabost u nogama. Proganjala ga je krivnja, opet je bio mali dječak. Međutim, brzo se pribrao i dao kolegici novce za taksi da ode po tu hranu. Nepromišljen, ali nužan trošak. Sve će biti dobro, bog me voli, mrmljao je sebi u bradu. Oko dva, negdje u doba ručka, u ured je ušla šefova supruga u pratnji muškarca. Po šefovoj nenormalnoj ljubaznosti shvatili smo da su to ti važni ljudi koji će nas uvesti na kanadsko tržište. Ovo je naš župnik, ponosno je rekao. Blagoslov ureda mogao je početi. Gospodine, pomaži ideje našeg brata, njegove projekte, energiju, radni stol i obitelj. Kad je zbunjen, vodi ga, kada je klonuo, napuni ga energijom i prožmi svjetlošću, izgovorio je župnik. Smrtno ozbiljni, dečki su molili gledajući u pršut i vino. Ogladnio od blagoslova, župnik je sjeo, a šefova supruga posluživala ga je hranom i vinom. Zna ona kako to njega iscrpi. Tako raznježena, pogledala me i radosno rekla kako ćemo sad moliti za mene, da mi se muž vrati, samo da župnik nešto pojede. Hvala, ali ja to nikako ne želim, meni je baš dobro ovako, odgovorila sam. Šef me ošinuo pogledom i naglasio da nas je župnik jedva utrpao u svoj gusti raspored. Šuti, to ti je zadnja prilika, šapnula mi je šefova supruga. Njezin doprinos bio je ipak ključan u ovoj akciji. Nikako nisam željela da moje odbijanje ugrozi zajamčeni prodor na inozemno tržište, pa sam se prepustila tom duhovnom izazovu. I tako, dok su svi molili za moju neupitnu

bračnu sreću u netom blagoslovljenom uredu, ja sam maštala o pršutu i siru kojega je iscrpljeni župnik pojeo, sabotirajući tako siguran ishod molitve. Previše sreće nije dobro za srce. ♥

L

Kako samo godina dana proleti u trenu. Napraviš dvije, tri torte i odjednom opet tražiš japanke i spremaš se za ljetovanje kao da se baš ništa nije dogodilo. Još jučer mi je Šef pričao o prednostima nesretnog bračnog života i ostalim svetinjama, a danas već tužno sjedi za svojim radnim stolom jer ga je žena izbacila iz stana. To stvarno nitko nije očekivao, a najmanje on. Još uvijek ne razumije zašto. Nikada se nije žalila. Pokušala sam ga podsjetiti na neke događaje koji su doveli to toga, ali do njega jednostavno ništa nije dopiralo. Možda su mu od šoka odumrli neki receptori u mozgu, ali bolje i to nego da oboli od razornog karcinoma prostate. Našao se u vrlo nezahvalnoj situaciji, tako nam je rekao na sastanku. Naime, morat će neko vrijeme spavati u uredu jer mu je glupo iznajmiti stan. Nepotreban je to trošak za privremeno rješenje. Vjerojatno se radi samo o kratkotrajnoj ljetnoj razdvojenosti. Smirit će se ona kad ode na more s punicom i s malim. Od jeseni sve po starom, jel' tako, uzviknuo je. Jednu noć prespavao je u stanu kod pripravnice jer se od svih djelatnika ipak najviše s njom zbližio. Nije ni čudo. Koliko je samo noći provela u uredu zbog prirode posla. Pred svima joj je zahvalio na kolegijalnosti i spremnosti na pomoć bližnjem. Nažalost, dečko joj se vratio s puta, pa taj aranžman nije bilo moguće održavati. Ured je sasvim dobar, sve novo, mirisno, samo budala bi se žalila, a on je poznat kao iznimno prilagodljiva i zahvalna osoba. Osim toga, to za posao uopće neće biti loše. Dragocjeno vrijeme koje inače gubi na prometne gužve i traženje parkinga sada će moći iskoristiti za fokusiranje na radne zadatke. To mu je baš dobro došlo, rekao je i pogledao u vrećicu punu prljavog rublja i dva para ljetnih mokasina ispod radnog stola. Zapravo, kad malo bolje razmisli, nikada nije živio sam. Možda se sve ovo trebalo dogoditi, razmišljao je naglas. Najviše ga brine kako će se njegova majka s tim nositi. Jako su povezani. Rekao joj je da ga tako pritišću rokovi da mora spavati u uredu. Zamolio je ženu da se drže te priče. Ona se složila. Uvijek je bila razumna i to mu daje nadu. Još je nekoliko puta ponovio da ne razumije kako se to dogodilo. Nikada ga nismo vidjeli takvog. Kolegica se rasplakala i istrčala na hodnik. Sjetila se svojih roditelja i nije mogla zadržati suze. Dečki su predložili da danas odu ranije kući, možda bi se Šef htio malo odmoriti. Kako god vam paše, odgovorio je gledajući u pripravnicu kao da traži neki odgovor. Ona je rekla da mora hitno odnijeti nešto na poštu i da se danas vjerojatno više neće vraćati. Šef i ja ostali smo sami. Nije izgledao baš najbolje. Sad kad su svi otišli, bilo je jasno da to on smrdi po znoju. Međutim, prilagodljiv kakav jest, brzo se pribrao i zamolio me da se do godišnjeg odmora diskretno raspitam koliko je ozbiljna veza pripravnice i njezinog dečka. I, da, ako njegova žena slučajno naiđe dok ga nema, neka

ostavi vrećicu s čistim rubljem kod njegovog stola i neka svakako uzme prljavo. Eto, valjda se tako trebalo dogoditi. Srećom, ja sam našla japanke i ne moram kupovati nove. ♥

LI

Volim kasno ljeto u gradu. Nakon godišnjeg odmora, zdrave hrane, umjerene fizičke aktivnosti i dvije, tri pročitane knjige, vraćamo se u kolotečinu zračeci energijom na koju rijetko tko može ostati imun. Neopterećeni svakodnevicom bar na trenutak, posve iracionalno optimistički, uživamo u zadnjim danima ljeta. Baš tako blaženo pomirena sa životom i neobjašnjivo zadovoljna samom sobom, šetala sam gradom bez nekog posebnog cilja, razmišljajući nije li došlo to vrijeme kad bih mogla nabaviti kućnog ljubimca. Nekoga tko će me voljeti i za koga ću se brinuti kad djeca odu. Smješkala sam se pri pomisli na to malo biće puno ljubavi. Pred očima su mi se već odigravali prizori zajedničke igre na cvjetnoj livadi, dugih šetnji i nedjeljnih poslijepodneva na kauču uz neki dobar film. Smišljajući imena, neka sam čak izgovarala naglas i više puta ih ponavljala da čujem kako će zvučati. Odjednom, iz tog ugodnog snatrenja, prenuo me muški glas. Nemalo sam se iznenadila. Već dugo mi se nije obratila muška osoba, izuzmem li članove obitelji, šefa i uski krug prijatelja. I baš kad pomisliš da bolje ne može, život te uvjeri u suprotno. Preda mnom je stajao privlačan muškarac, malo mlađi od mene, čak bih rekla. Ljubazno se smiješio i znatiželjno me promatrao. Onako, iskreno, poput djeteta. Čudesno je kako ta opuštenost djeluje na suprotan spol. Treba se otvoriti, kažu oni iskusniji. Vratiti spontanost i radost u život. Dobre vibracije privukle su dobre vibracije i taj naočiti gospodin mi je, ničim izazvan, susretljivo nudio pomoć. Ne znam zašto, doduše, ali lijepo da se odvažio i prišao. Nenametljivo i bezopasno, ali sasvim sigurno zainteresirano, gledao me u oči čekajući odgovor. Bila je upravo dirljiva ta njegova sramežljivost. U meni se probudila zavodnica. Lijepo od njega, hvala, ali zar doista izgledam tako bespomoćno, upitala sam ga zagonetno se smješkajući. Rekao je kako mu se učinilo da sam se izgubila. Možda mi je pao tlak, dodao je. Starijim ženama se to zna dogoditi. Sjeća se dobro kako je jednom, pod pauzom, njegova kolegica iz sektora naplate tako odlutala. Našli su je u već zatvorenom zoološkom vrtu kako pred medvjedom nastambom traži ulaz u banku. Srećom, dogodilo se samo jednom pa su to pripisali stresu zbog kćerina vjenčanja, ali bila je dosta dugo na bolovanju. Svejedno, savjetovao mi je da odem snimiti glavu jer u mojim godinama moždani udar pogađa jako puno žena. Savršeno sam zdrava, odgovorila sam i zahvalila na brizi. Bio je uporan. Objašnjavao mi je strane svijeta kako bih se lakše orijentirala u prostoru i predložio da nazovemo mog muža. Kad sam rekla da nemam muža, rekao je da nema veze, nije to tako strašno. I njegova je teta čitav život bila usidjelica, ali nikada nije zbog toga očajavala. Danas je u mirovini. Ima svoje prijateljice, kartaju, idu na kavu u kvartu i lijepo im je. Primio

me za lakat i otpratio do taksija. Nikako nije mogao dozvoliti da sama odem i završim tko zna gdje. Ne bi mirno spavao. Nisam mu mogla dovoljno zahvaliti. Bio je drag. Savjetovao mi je da kupim mačku. Ili još bolje, psa. Natjerat će me u šetnju i izvući iz depresije. Usput je taksistu nekoliko puta ponovio da pripazi ako se počnem neobično ponašati. Bit će sve u redu, dobacio je i mahnuo. Sretna sam. Otvorila sam se. Sad će sve biti bolje. ♥

LII

Mislim da mi je krenulo. Točno je onako kako piše u horoskopu. Dobro da nisam gubila nadu, jer svemir i dalje radi za mene. Naime, već desetak dana družim se sa zanimljivom osobom. Stvarno je zgodan i imamo dosta toga zajedničkog. Spontan i opušten, zna s ljudima i brzo je shvatio što me veseli. Kako se naše prijateljstvo rodilo baš prije mog rođendana, nekako je ispalo zgodno da to bude povod prvoj zajedničkoj večeri. Doista se potrudio. Priredio mi je iznenađenje i rezervirao stol u novotvorenom restoranu. Imali smo sreće, jer navala je velika, stolova malo i rezervirati je potrebno mjesecima unaprijed. Vrlo urbano i profinjeno mjesto. Kuhinju je preuzeo novi chef za kojega su se otimali vodeći svjetski restorani. Nakon prvih susreta, podnevnih kava i dva, tri otvorenja, ova rođendanska večera trebala je biti početak nečega opipljivijeg u našem prijateljstvu. Mojoj sreći nije bilo kraja. Čak mi je i vrijeme išlo na ruku. Nekad se jednostavno sve poklopi. Definitivno sam odlučila vidjeti samo pozitivne stvari u životu. Neću više dozvoliti da mi sitnice poput stola na prolazu između kuhinje i WC-a pokvare večer. Bitna je namjera. Moj prijatelj nije zaboravio ni poklon. Nije lako pogoditi što kupiti nekome koga još ne poznaješ dovoljno dobro, rekao je. Ali njega to nije spriječilo. Kao osoba koja zna s ljudima, pretpostavio je da će mi se dopasti veliki plišani medvjed. I bio je u pravu, zaključio je. Ostala sam bez riječi od iznenađenja. Medo je sjedio s nama za stolom. Hvala bogu, bio je umotan u proziran celofan, kad ga je konobar zakačio u prolazu i zalio juhom od brokule s parmezanom. Dogodi se. Na mojoj haljini završilo je svega par kapljica, ali otići će to u kemijskoj čistionici. Ima jedna dobra ekološka u mom susjedstvu. Vino je bilo sjajno. Njemu se dopalo pa je naručio još jednu butelju. Bio je silno dobre volje. Osmijeh mu nije silazio s lica. Voli se šaliti. Nudio je među hranom i pićem i glasno se smijao. Zavezao mu je salvetu oko vrata i fotografirali smo se s njim. Onda još jednom svi troje sa slavnim chefom. Sve je stavio na fejs. Mrlje od juhe nisu bile pretjerano uočljive. Dugo nisam provela tako veselu večer. Činilo se da nema kraja. On je poželio da nikada ne završi, pa je uz tortu naručio i šampanjac. Moram priznati da nikada nisam kušala bolju tortu. Naručio je još jedan komad za među. Glupo je da mi jedemo, a on samo gleda. Nekoliko puta je ponovio da se voli šaliti. Uključio je i među u razgovor. Chef je došao pitati je li sve u redu. U tako sjajnom restoranu sve funkcionira, pa je tako i račun stigao, a da ga nismo ni tražili. Moj prijatelj je baš htio sudjelovati bar što se pića tiče, ali zaboravio je novčanik i sve, jer je bio zauzet pakiranjem poklona. Ma što te briga, veselo je uskliknuo, opusti se. Jednom je rođendan, jel' tako, okrenuo se prema medi. Kad je nešto tako dobro, čovjek ne pita za cijenu. Daj tu karticu i idemo, spontano je ispalio i

nestao u noći. Svemir ima plan. Hrana je bila sjajna, a nisam se ni prejela. Ne volim taj osjećaj pretrpanosti. S obzirom da je i medo jeo i pio, dobro sam prošla. Njegove velike oči zahvalno su blistale kroz celofan dok sam ga nosila prema autu. Do kraja godine, moj znak će i dalje biti najsretniji znak Zodijskaka. ♥

LIII

Katkad zažalim za prošlim vremenima i gospodom staroga kova. Oni su znali sa ženama. Osvajali su ih polako, strpljivo. Čekali su onaj poseban trenutak kada bi se sve idealno poklopilo. Nakon toga, sve je išlo samo od sebe. Srećom, ima ih još nekoliko u našem gradu. Jednoga sam čak i upoznala. Lijep je to osjećaj kad se nekome svidiš, a nema one nepotrebne euforije koja nerijetko dovede do agonije. Mjesecima smo izlazili i polako se upoznawali. Dugi razgovori, izleti, posjeti zoološkom vrtu i svim gradskim parkovima podgrijavali su međusobnu čežnju i želju za novim susretom. Napokon, jedne me večeri pozvao na piće u svoj stan. Mojoj sreći nije bilo kraja. To su oni trenutci u životu kad pomisliš da možeš sve. Doista sam se potrudila. Vodila sam računa o svakom detalju. Lak za nokte, donje rublje, nakit, cipele, sve je bilo usklađeno. Čak sam i ribu stigla pripremiti za ručak. Tako razdragana i sigurna u sebe, uputila sam se u bolju budućnost. Moj kavalir dočekao me na vratima stana. Onako stasit, izgledao je baš zanosno u crvenom plišanom kućnom ogrtaču. Voli udobnost. Zna da je i meni to bitno, pa mi je pripremio šlake. Iste kao njegove. Univerzalna veličina. Nisam mogla reći ne. Dok smo tako nečujno klizili po ulaštenom parketu, oči mnogobrojnih lutaka u narodnim nošnjama bile su uprte u mene. Da, to je njegov hobi još od djetinjstva, ponosno je izgovorio. Puno putuje i ima ih iz svih krajeva svijeta. Pokazao mi je neke rijetke primjerke. Smjela sam ih dotaknuti, ali samo iz njegove ruke. Nasmiješio se onako kako ti se smiješe samo oni koji te znaju u dušu. Ipak, najdraže su mu naše nošnje. Recimo, ova otočka doista je dražesna. Mogao bi me zamisliti u njoj, rekao je, vragolasto me pogledao i nestao u susjednoj sobi. Osjetila sam neko neobično zajedništvo s lutkama koje su provirivale iz svakog slobodnog kutka. Jedna bosonoga crnka s nakrivljenom kapicom i jutenom pregačom bila mi je posebno bliska. Morala sam je primiti. Možda sam bila malo prežustra, jer joj je rasklimana ruka pala negdje duboko iza regala. Pokušavajući je dohvatiti i očito nesvjesna posebnog trenutka, nisam ni primijetila da me on već neko vrijeme promatra. Preko jedne ruke visjela mu je bogata, teška nošnja, a drugom mi je pružao ružičaste štramplice. Mislio je da će mi stajati kao salivene, promrmeljao je tiho, netremice zureći u osakaćenu lutku u mojim rukama. Baš kad sam pomislila da su nas šlake dodatno zbližile, odjednom se sve što je kod mene volio počelo rasplinjavati. Ali ne odustajem ja tako lako. Predložila sam mu da zajedno odgurnemo regal. Ruka je sigurno još tamo. Hvala bogu, pristao je. Možda nam poslije ostane vremena za štramplice, dječjački se ozario. Eto, život nam uvijek pruži još jednu priliku. Jedino što za ovu nisu bile predviđene šlake. U guranju regala, otklizala sam i počela nezaustavljivo padati. Poput pravog viteza,

tijelom je zakrilio lutke od sigurne smrti. Riječi su bile suviše. Pridigla sam se, obula cipele i izašla iz stana. Mislim da sutra nećemo u zoološki vrt. ♥

LIV

U ovim hladnim zimskim danima kad gripa hara, mnogi su završili u krevetu s visokom temperaturom. Čak ni neprijatelju ne bi poželjeli tu muku, kažu. Neki drugi, poput moga Šefa, tvrde da je bolest za slabiće. Sami su si krivi. Sve je to rezultat loše ishrane, pregrijanih prostorija i navika koje vučemo iz djetinjstva, dok smo odrastali razmaženi u okrilju obitelji. Sve u svemu, to je samo još jedan izgovor za nedolazak na posao. Evo, ne pamti je li ikada bio na bolovanju, to su gluposti za malu djecu i žene. Kad je Kolegica javila da bi ostala kod kuće jer se ne osjeća dobro, savjetovao joj je neka se napije čaja i dođe završiti što je započela. Ionako joj je stalno nešto. Nekoliko puta joj je dobacio da prestane kašljati. Smeta ljudima. U prolazu je ugasio grijanje. Bolje je tako, hladnoća ubija viruse. Njemu je ionako uvijek vruće, za razliku od nas žena. Ako joj je baš jako hladno, neka se umota u taj novi šal koji si je kupila. Ali bolest ne pita. Davno smo to naučili. Nakon što se vratio s obilnog ručka, Šef je primijetio da je u uredu malo svježije. Čim on osjeća drhtavicu, znači da je vani debeli minus. Kolegica je sjedila za svojim stolom i kašljucala u šal. Dečki su otišli jer nisu mogli nastaviti s poslom u tako ledenoj prostoriji. To nije za ljude, rekli su. Šef nije imao ništa protiv. Bolje nego da mu se razbole, tko će onda raditi. Uključila sam grijanje, ali on to nije primijetio. Sjedio je u kaputu skršen od temperature i na izmaku snaga pisao dopise ministarstvu. Iz njegove sobe čulo se bjesomučno kuckanje po tipkovnici. Ostavio je otvorena vrata u interesu transparentnog poslovanja. Iz istog razloga uvijek telefonira na razglas. U neko doba nazvao je ženu da joj javi kako će danas ostati malo duže. Nema mu pola ljudi na poslu i opet sve mora sam. Ona je bila puna suosjećanja. Pitala ga je je li što jeo. Nekako joj čudno zvuči, kao da je prehladen. Slabo jede u zadnje vrijeme, neka mu one žene tamo naprave čaj, valjda nisu i one otišle. Jadan on, krepak će na tom poslu. U tom trenutku, kolegica je nepromišljeno kihнула. Tri puta zaredom. U nadi da će proći neprimijećeno, pokušala je nestati u novom šalu. Iz razglasa se začula optužujuća konstatacija da je tamo netko bolestan. Šef je krotko priznao da je Kolegica prehladena i da ga je vjerojatno zarazila. Temperatura je rasla u svakom pogledu. Kad je završio s razgovorom, potpuno onemoćao došao je do kolegice i naredio joj da ide kući. Ionako je već napravila dosta štete. Jecajući u šal, skupila je svoje stvari i otišla. Šef je počeo buncati nešto o ljetovanju, neradu, dopisima i bolovima u svim dijelovima tijela, dok su mu se grašci znoja slijevali niz čelo. Uspjela sam razaznati kako mi pokušava objasniti da mu pozovem taksi, jer se ne sjeća gdje je parkirao auto. Morala sam ga otpratiti jer je bio vidno dezorijentiran. U taksiju se nije mogao sjetiti svoje adrese. Taksist je rekao da mu je dosta

pijanih budala i proklinjući svoj mučenički život kojemu nema kraja, bijesno odjurio s rastrojenim Šefom na stražnjem sjedalu. Srećom, nije slabić, pa će se brzo oporaviti. Sve je dobro što se dobro svrši. ♥

LV

U životu je važno imati zacrtane ciljeve i ne odstupati od njih. Divim se svima koji se ne daju pokolebati, bez obzira na okolnosti. Moja prijateljica je tako odlučila naći dečka. Dosta je bilo čekanja. To više nema smisla. Srećom, jedan joj se baš dopao. Simpatičan je i jednom joj se lijepo nasmiješio. Sigurna da tu nečega ima, ozbiljno je pristupila zadatku. Dobro je sve proučila i počela izlaziti tamo gdje bi ga mogla sresti. Ona je optimist i u svemu vidi onu dobru stranu. Zato je ta opskurna mjesta na koja inače ne bi kročila ni mrtva doživjela kao šarmantna okupljališta umjetnika i njihovih prijatelja. Uživala sam u njezinom zarazno dobrom raspoloženju. S najvećom pomnjom birala je svoje najljepše odjevne kombinacije i izmjenjivala ih iz večeri u večer. Trud se isplatio jer joj se on nasmiješio i drugi put kad su se mimoišli na ulaznim vratima jednog od tih kafića. Bila joj je to možda najljepša večer unazad nekoliko godina. Nije joj smetalo čak ni kad je saznala da ima dugogodišnju djevojku. Još bolje. Vidjela je to kao plus. Ako muškarac u tim godinama nema vezu, znači da nešto s njim nije u redu. Tu sam se morala s njom složiti. Svi ti samci koje srećemo nikakvi su i nisu u stanju izgraditi ozbiljan i smislen odnos. Uglavnom, taj joj se čovjek toliko svidio da mu je jednostavno odlučila prići. Rekla je da nema što izgubiti. Sad ili nikad. Jedan je život, zaključila je i poslala mu poruku preko Facebooka. Hvala bogu, bar je danas lako doći do ljudi. Lijepo se predstavila, rekla mu je koliko puta i gdje su se vidjeli, objasnila mu je da vole iste stvari i pozvala ga na piće kad mu bude zgodno. Ona je slobodna utorkom i četvrtkom poslije sedam i svaki drugi vikend. Poslala mu je brzo i drugu poruku i rekla da će i srijeda biti u redu, nekako će se organizirati. Vidjela je da je odmah pročitao poruku i nemalo se iznenadila kad joj nije odgovorio. Bilo joj je neobično zašto je odjednom promijenio ponašanje. Otkud sad ta hladnoća, pitala se sva u čudu. Ako je u nečemu pogriješila, najbolje da ga to pita, pomislila je. Rečeno učinjeno. Brzo mu je poslala novu poruku. Ona je izravna osoba i to mi se kod nje uvijek sviđalo. Jesam li što kriva, napisala mu je. Drznik se nije udostojao ni pročitati poruku ovaj put. Probala sam joj objasniti da mu je možda sasvim dobro u vezi s tom dugogodišnjom djevojkom, ali moja prijateljica rekla je da je to obična glupost. Očito je da mu se sviđa ona, tu nema dvojbe još od prvog mimoiilaženja. Osim toga, da mu je stalo do te žene, već bi odavno bili u braku. I odjednom, zanos se pretvorio u agoniju. Većernji izlasci u mučenja. Samouvjerenost u djetinju nesigurnost. Nevjerojatno, ali više ga nije bilo ni na tim mjestima gdje je prije volio dolaziti. Da mu se nije nešto dogodilo, pitala se zabrinuto moja prijateljica. Oklijevala je nekoliko dana prije nego što mu je opet poslala poruku. Je li sve ok, napisala je. Nema te nigdje u zadnje vrijeme. Nije

odgovorio. To ju je stvarno iznenadilo. I razbjesnilo. Odlučila je prekinuti sve kontakte s tim neodgovornim tipom. To mu je i napisala. I još svašta. Opet nije odgovorio. To je bila samo još jedna potvrda da ga je dobro pročitala. Hvala bogu da se nije vezala za takvoga. U životu je važno biti uporan. Bez obzira na okolnosti. ♥

LVI

Život je pun neizvjesnosti. I dosta dugo traje. Osobito u današnje vrijeme. Zato nam svima treba netko tko će nas utješiti, zagrliti, pomoći nam kad je teško. Prava je rijetkost pronaći takvu osobu. To su prilike koje treba zgrabiti i ne ispuštati ih iz ruku. Ali ja sam sretnica. Imam puno dragih osoba na koje uvijek mogu računati. Eto, prijatelj mi je nedavno vrlo nesebično ponudio vezu bez obaveza. Ne želi me opterećivati ni vršiti pritisak. Zna da sam stalno u gužvi. Možemo se družiti kad je on slobodan i kad mu je žena na putu. Meni, slobodnoj ženi, neće biti problem prilagoditi se njegovim terminima. Inače je majstor planiranja. Poznat je po tome. Osim toga, oduvijek sam mu simpatična, a jako dobro zna da ni ja nisam ravnodušna. Primijetio je to kad sam jednom, na proslavi nekog rođendana pohvalila salatu od muzgavaca koju i on jako voli. Baš takvu, s malo više papra. Uvjeren je da bismo se odlično slagali jer smo slični. Silno je naporno u ovim godinama privikavati se na neke nove osobe, kazao je umorno. Srećom, smjesta je živnuo i dometnuo kako smo prijatelji već čitavu vječnost. Hvala bogu. Uostalom, pa ja sam ga upoznala sa ženom, a to nije mala stvar. Ne moram odmah odgovoriti. Nije on neki nasilnik. Baš fino. Zahvalila sam se na prijedlogu i rekla da imam previše obaveza za vezu bez obaveza. Nije isprve shvatio što sam htjela reći. Palo mi je na pamet da će mu možda biti jasnije ako ga podsjetim da smo njegova žena i ja prijateljice. Gledao me sav u čudu. Kakve veze neobavezna veza ima s njegovom ženom, pitao se. To se tiče samo nas. Naivno sam se ponadala kako ćemo zaključiti temu kad mu izravno kažem da me uopće ne zanima, sve i da je jedini muškarac na svijetu. Iznad glave lebdio mu je veliki upitnik. Nije mu nikako bilo jasno što sam time htjela reći. U glasu mu je titrala ljutnja. Ne voli kad žene od njega rade budalu. To ima doma. Pa nije mislio ništa loše, samo neobavezno druženje. Rekla sam mu da ja volim obavezno. Lagano povišenim tonom odgovorio je da se ne namjerava rastati. Nikad. I neka mi to bude jasno. Svejedno, zamolio me da razmislim još jednom. Odrasli smo ljudi. Duboko je uzdahnuo. Ne valja donositi nagle odluke. Slutila sam da bi ovaj neobavezni razgovor mogao potrajati vječno i posegnula za posljednjim argumentom. Muškarci mi nemaju što za ponuditi. Uopće me ne zanimaju. Najsretnija sam sa ženom. Nakon što me dobro promotrio, zaključio je da mu je od prvog trena jasno da sa mnom nešto nije u redu, ali sve dosad nije znao što. To objašnjava zašto sam tako dugo sama. Što je, tu je, odgovorila sam i otišla. Nije prošlo ni sat vremena kad mi je stigla poruka. Ne bi nikako volio da mislim o njemu kao o nekome tko lako odustaje. On nije jedan od tih. Baš naprotiv. On je pravi muškarac, a s takvim sigurno još nisam nikad bila. Ako treba, prilagodit će se mojim obavezama. Onako,

neobavezno. ♥

LVII

U nekim godinama, kad se zaredaju neuspjesi ili jednostavno stvari ne ispadnu kako smo očekivali, skloni smo pomiriti se sa činjenicom da smo sve probali. Čak i više od toga. Napravili smo puni krug i uvjerali se da se tu više ništa ne može. Samo da ne bude gore. S tom utješnom mišlju rutinerski nastavljamo sigurnim stazama uljuljkani u teškom mukom pronađeni mir. Ali kako to često biva, ono što smo odbacili, sasvim nenadano vrati nam se u posve novom svjetlu. I tako se u mom životu opet pojavila šansa za romansu. Doduše, virtualnu, ali nekako treba početi. Ima u tome nečega dražesnog. Poput iščekivanja ljubavnog pisma, samo što se sve odvija puno brže. Nije to uopće loše. Fotografije su ponuđene, javno vidljive, dok se u intimi inboxa odvija užurbano upoznavanje. Za manje od dvadeset i četiri sata, inbox postaje mjesto gdje nestaju sve inhibicije. Mogla bih reći da je sreća moja vjerna pratilja. Nisam morala postavljati neugodna pitanja i zvučati poput neke ljubopitljive očajnice. Sve je teklo kao podmazano. Moj udvarač sve je sam ispričao. Svidjela mi se ta otvorenost. Starci su otišli na more, a on je ostao u gradu, našao si je neki poslić preko ljeta. Sad je malo gusto, jer mora sam kupovati hranu, ali nema veze. Bar nema nikoga u stanu, pa može pozvati dečke. Baš fino. Iskreno sam se razveselila. Pa tko ne bi. Dječak od pedeset godina zaslužuje imati svoju intimu. Samo kad smo sami možemo se razvijati i izrasti u funkcionalnu odraslu osobu. Ispravno je procijenio da ovu priliku ne smije propustiti. Jedan je život, vrijeme leti. Uzmi sad i uzmi sve. I ne srami se ponuditi ako treba. Samopouzdanje mu je raslo proporcionalno naklonosti koju je prema meni osjećao. Odlučio je sve karte baciti na stol. Usput i fotografiju svojih intimnih dijelova. Recimo da je to bila jedna od onih poruka na koje nisam imala spreman odgovor. Naravno, nepotrebno sam se zabrinula, jer je on odgovorio umjesto mene. *Sigurno ti je lijep /srce, smajlić, poljubac/*, napisao je. Zamolila sam ga da mi ne šalje baš sve što mu padne na pamet. Nema potrebe. *Kako to misliš*, začudio se, *pa On ti se veseli /poljubac, poljubac, poljubac/*. I brzo poslao još jednu. On, gazdin ljubimac, to živo biće s velikim „O“, razveselio se baš meni. Bio je to dirljiv trenutak. On u punom sjaju, iznad tipkovnice, dok se negdje daleko u pozadini nazirao poster Bruce Leeja na zidu dječje sobe. Iskreno šokirana tom bliskošću odlučila sam se povući iz razgovora. Nakon djetinje začuđenosti i puno poruka s puno upitnika */plačko, plačko, plačko/*, odrasli dječak shvatio je da je ipak pretjerao i samoinicijativno se ispričao */ruža, ruža, ruža/*. Čestitala sam mu na tom zreлом potezu. Laknulo mu je. Prepao se da ću ga izbrisati, blokirati, prijaviti, što li sve ne. To bi za njega značilo kraj svega, kraj osamostaljivanja, slobode, kraj života. Sve je u redu, ne ljutim se, rekla sam, ali nećemo ovo

nastaviti. Izgleda da nisam bila svjesna ozbiljnosti naše veze. *Zašto*, pitao me. *Otkud sad to*, pisao je u nevjerici. A tako se veselio da ću ga posjetiti dok su mama i tata na moru. Jedino ne bi smjeli koristiti njihov krevet, ali ako baš inzistiram i to ćemo nekako srediti. Prestala sam odgovarati na poruke niti ne sluteći koliko će ga moje odbacivanje povrijediti. Usrdno me molio da ga ne ostavljam. Nije mogao prestati gledati moje fotografije. Osjećao je povezanost. Bilo je to jače od njega. Sve ili ništa. Sad ili nikad. Ma kvragu i sve, ali on ne može protiv sebe. A zašto i bi. Smjesta je poslao još jednu fotografiju. Ovaj put doista se potrudio. Pozirao je u kupaonici ispred bojlera koji su mama i tata kupili kad su se vjenčali. S oguljenih naljepnica na pločicama smiješili su se junaci iz crtanih filmova. Usred te čudesne scenografije smiješio se i On. *Nedostaješ nam*, pisalo je ispod fotografije. *Veselim ti se, dođi kad god hoćeš /srce, srce, poljubac, poljubac, ruža, smajlić, srce/*. Samostalni život rezultirao je odvažnošću. Nema predaje. Nada umire posljednja. Samo da ne bude gore. ♥

LVIII

U životu se često dogodi da neke ljude ne upoznamo jer im jednostavno ne damo priliku. Obuzeti vlastitim životom, neodgovornim obavezama, obiteljskim problemima, prolazimo pored drugih i ne razmišljajući kako bi nekome topla riječ, prijateljski savjet ili jednostavno, samo malo pažnje i slušanja, moglo uljepšati dan. Nerijetko zaboravljamo kako smo u dubini duše svi mi samo krhka bića u potrazi za srećom. Pa čak i moj Šef. Znamo da njegov samoprijegor i posvećenost poslu nemaju premca. Svaka minuta u njegovom danu dragocjena je. Dokonosti tu nema mjesta. Pauzu koriste samo uhljebi i žene jer moraju na tržnicu, a odsutni pogled kroz prozor za svaku je osudu jer se iza toga krije sanjar ili slabić. Ali nestalna i slaba ljudska priroda teško odolijeva lijepom vremenu, pa je i on jednoga sunčanog dana odlučio u podne prošetati gradom. Godilo mu je to jesenje sunce koje mu je milovalo lice. Osjećao se ispunjeno i sretno dok je promatrao sve te besposlene nesretnike koji su u društvu prijatelja ispijali kave. Neki su izgledali kao da se dobro zabavljaju. Nakon nekoliko krugova i on je poželio svoja razmišljanja podijeliti s nekim. Bilo kim. Sretnik kakav jest, u toj nevjerojatnoj gužvi uhvatio je moj pogled te se, ne oklijevajući ni trena, zatrčao između stolova i pridružio mojoj prijateljici i meni. Sve je bilo na njegovoj strani. Dan kao naručen za neko skupo piće, koje si inače rijetko priušti, jer ne želi gubiti fokus i oštrinu misli. Svidjela mi se ta njegova nova, nepoznata ljudska crta. Mislim da je i on osjetio taj trenutak. Nešto se u njemu prelomilo. Ne znam jesam li ga ikada vidjela u tako pozitivnom raspoloženju. Smijao se prolaznicima. Komentirao kako nije ni čudo da muškarci malo šaraju kad je grad pun tako lijepih žena. Bio je razdragan. Mojoj prijateljici je dobronamjerno savjetovao da se malo našminka, jer će inače završiti ovako kao ja. Zna ona dobro o čemu govorim, glavom je pokazao prema meni i namignuo. Nekako, sasvim prirodno, uslijedio je njegov monolog o poslovnim uspjesima. Nije propustio istaknuti kako bi više puta sve propalo da je sve prepustio svojim ljudima. Za neke je čak, gotovo ispod glasa, rekao da bi im najradije dao otkaz da može. Ali ucjenjuju ga odozgo pa ih mora držati. Ma reći će on njima kad tad. Nego, odjednom se uozbiljio, poslao mi je sinoć kasno neke mailove, nekoliko njih. Svima u uredu je poslao i nitko mu nije odgovorio. On bi bio sretan da njemu netko piše takve mailove u kojima je sve jasno. Pao bi na koljena od sreće, rekao je. A mi ništa. I ne znamo kako nam je dobro dok ljudi žive bez grijanja. Sivi oblak zakrio je toplo jesenje sunce. Moja prijateljica se pozdravila i rekla da joj je pauza upravo završila i mora se vratiti na posao. I ne pogledavši me, žurnim korakom izgubila se u masi neradnika. Šef je kimnuo i viknuo bravo, mala, tako treba. Svaka čast cure, super ste, uljepšale ste mi dan, rekao je. I

da, drugi put on časti, dodao je. Iskapio je svoje piće, ustao i popravio hlače. U uredu je opet bio onaj stari. Hvala bogu, dovoljno je samo malo pažnje da se dogodi čudo. ♥

LIX

Često nismo ni svjesni koliko sami sebi kompliciramo život. Male stvari pretvaramo u nepremostive prepreke i to nas toliko iscrpi da prave probleme dočekamo već izmučeni i bez nade u bolje sutra. Međutim, neki se sasvim dobro nose sa svakodnevnim izazovima i prilagođavaju se novonastalim situacijama bez previše priče. Baš kao i gospodin s kojim sam neku večer izašla na piće. Za njega problemi ne postoje. Kao i većina muškaraca, i on voli pivo. Nije mu čak bitno ni koje. Ne komplicira. Osim toga, veseo je. Nema s njim neugodne šutnje. Nijedna mu tema nije strana i o svemu ima svoje mišljenje. Uz takvu osobu vrijeme proleti u trenu. Jednostavno, to je čovjek koji ne gnjavi. Evo, primjerice, nije mu ni najmanje smetalo što u WC-u kafića gdje smo se našli nije bilo vode. Na njegovom mjestu svatko bi drugi poludio. Ja sam, recimo, htjela smjesta otići. Ali on ne. Ionako je svugdje isto. Pivo, vino, sok, što sad. Ima vode, nema vode. Vrlo važno. Osim toga, gdje bi stigli da ovisimo o sanitarnom čvoru. Njemu je uvijek dobro, premda je meni postajalo sve lošije. Kad je prvi put izašao iz WC-a, prijateljski me potapšao i rekao neka ne brinem toliko. Zaintrigirala me njegova prilagodljivost. Nekoliko je puta iskoristio taj nebitni sanitarni čvor bez vode. Nije ni čudo da sam mu pozavidjela. Nakon drugog povratka s toaleta pitao me zašto sam tako stisnuta. Nije uviđao razmjere moje patnje, pa sam predložila da krenemo kući. Kako god ti želiš, meni sve paše, rekao je i, za svaki slučaj, odjurio još jednom u WC. Lijepa je bila ta šetnja. Svako malo bi zastao i vrlo živo, uz puno detalja, prepričavao kako je proveo dan. Čak sam se pokušala nakratko uključiti ne bih li skrenula misli sa svoje muke, no brzo bi me prekinuo. Iskreno, moje zgode nisu bile ni sjena njegovima. I tako, sve uz razgovor, sasvim spontano, krenuo je spretno otkopčavati hlače. Pivica, što ćeš, izustio je okrećući se prema zidu zgrade kako bi, uz uzdah olakšanja, obavio što mu je došlo. Ni taj beskonačni žubor nije ga omeo da izgovori sve što mu je bilo na umu. Kad je završio, nježnim pokretom je, onako usput, odmaknuo s moga lica pramen kose koji mi je padao u oči. Noć je bila vedra i blaga. Pored nas su prolazili zagrljeni parovi, razdragani tinejdžeri u potrazi za dobrim provodom i gdjekoji šetač pasa noseći u ruci vrećicu za izmet svog ljubimca. Nešto se osjećalo u zraku. A nešto i u mgehuru. Kao nekim čudom, pored nas se ukazalo stablo. Nije bilo dileme što će uslijediti. I dok su zadnji mlazovi piva napuštali njegov čudesni organizam, iskoristio je priliku i rekao mi da uopće nisam loša, ali ako smije, savjetovao bi mi da budem malo spontanija. Prilagodljivija. Vidjet ćeš, život će ti se promijeniti, dodao je. Odmah sam ga poslušala i odjurila prema promjeni. Iza mene, u noći, neke su nerazumljive riječi nestajale u zvucima planinskog potoka, a zvuk mog vodokotlića nalikovao je najljepšoj ariji. Srećom,

prilagodljivost život čini jednostavnijim. ♥

LX

U život je važno povremeno unijeti nešto novo. Svaka rutina je zamorna, ma koliko lagodna bila. Svi dani stapaju se u jedan beskonačan, sve dok se jednog jutra ne probudimo sa spoznajom kako je od zadnje dobre zabave prošlo bar deset godina. Zato svaku malu promjenu dočekam s neskrivenim oduševljenjem. Često su to sitnice koje su nam svima dostupne poput, recimo, klizanja na ledu. Sat vremena na otvorenom uz dobru glazbu i dobro društvo dovoljno je da se u nama probudi ono davno uspavano dijete. Budući da sam silom prilika postala nezahtjevna, ovakav prijedlog jednostavno nisam mogla odbiti. Za početak, lijepo je upoznati odraslog muškarca koji se rekreativno bavi sportom uz posao koji inače radi. Takvi ljudi sve stižu. Fokus, koncentracija, organizacija, smirenost. To mi je oduvijek bilo privlačno. Za nekoga tko je odrastao u blizini klizališta i voli to isticati, bilo je sasvim logično pomisliti da je moj novi prijatelj klizački virtuoz, uza sve ostale sportove koje redovito prakticira. Nakon dugo vremena učinilo mi se da je ovo čovjek s kojim bih se voljela vidjeti i drugi put. Tako nošena optimizmom uklizala sam na led s osmijehom na licu. Moj klizački partner odmah me primio za ruku. Led je savršena prilika za takvo što. Njegov stisak bio je čvrst i topao. Svidjela mi se ta nenametljiva samouvjerenost. Osjećala sam se sigurno. Nije me ispuštao. Glazba je bila savršena, energija pozitivna, djeca su neobuzdano jurila u svim smjerovima, jednostavno, bio je to trenutak istinske sreće. Na stvarnost me podsjećao jedino njegov sve snažniji stisak. Tu i tamo izustio bi poneku psovku upućenu onima koji su nas prestizali. Za jednim iznimno brzim i spretnim redarom urlao je da mu treba polomiti obje noge. Učinilo mi se da se malo uzrujao. Možda zato što nije, baš kao ni ja, klizao od djetinjstva. Nevjerojatno, ali čak i na toj hladnoći uspjela sam se preznojiti. On još više. Nije lako povlačiti odraslog muškarca. Kad sam u jednom trenutku napokon pojurila, shvatila sam da vučem samo jaknu. On je ležao na nekom uplakanom dječaku i prijetio mu. Oko njih se stvorio krug znatiželjnika. Redar je zviždeći dojurio srediti stvar. Taj prodoran zvuk upozorenja, glasna glazba i plač malodobnog djeteta na neke ljude mogu imati razoran učinak. Pokazalo se da je moj prijatelj jedan od njih. Pokušao je ustati. Jednom rukom snažno se oslonio na dječakovu glavu, a drugom se pridržavao za redara. Hvala bogu, kad treba preživjeti, prioriteti se sami nametnu. Uspio se uspraviti. Ta mala, ali važna pobjeda dala mu je snage. Kad me ugledao, počeo je urlati da sam za sve ja kriva. Urlao je tako glasno da je dječak prestao plakati. Rekao mu je da samo loša majka može odgojiti tako divlje dijete. Meni je rekao da mu je žao moje djece, ali da vjerojatno bolje nisu ni zaslužila. Od silnog napora i nevjerojatnih decibela, u jednom mu je trenutku puknuo glas. Mislim da

je htio još nešto važno dodati svima okupljenima, ali samo je iz svojih ruku bijesno istrgnuo svoju jaknu i u pratnji redara krenuo prema izlazu. Malo pomalo, gomila se počela razilaziti. Rutina večeri opet je zavládala klizalištem. Uključila sam se i ja. Krug za krugom, pa koliko izdržim. Srećom, glazba je i dalje bila dobra. ♥

LXI

Kažu da sebe upoznajemo kroz druge. I to je istina. Nitko nas ne može tako iznenaditi kao što možemo sami sebe. Naše vlastite reakcije često nam otkrivaju posve nove, neočekivane svjetove. Samo im se trebamo prepustiti. Najljepši u svemu tome je, ipak, put kojim idemo prema trenutku spoznaje, životna avantura koja nas dovodi do oslobođanja. Upravo tu rijetku sreću imala je moja prijateljica. Upustila se u vezu s iznimno zanimljivim muškarcem, koliko god to nevjerojatno zvučalo. On je umjetnik. Umjetnik života, kako on to voli reći. Doslovce je procvjetala. Bilo je divno vidjeti je tako ozarenu i čudesno pomlađenu. Napokon onaj pravi, odahnuli smo svi. Neki su čak neskriveno pokazivali zavist, što mogu razumjeti. U svakom slučaju, tom ugodnom tipu nije bilo teško razvedriti je sitnicama poput cvijeta, sendviča nakon posla, neplaniranog izleta u obližnju šumu. Njegov jedini prioritet bila je njena sreća. Htio da znaju sve jedno o drugome. Nakon takve bliskosti i privrženosti, bilo je samo pitanje trenutka kada će njihova veza stupiti na novu razinu. Bilo je to kao u filmu. Romantična večera koju je on, kao vrsni majstor kulinarstva, sam pripremio, svijeće, vino, glazba koju ona voli. U ljubavničkoj opijenosti, ipak je sačuvao zrnice prisebnosti kako bi taj sudbonosni trenutak prošao u ozračju najvećeg mogućeg dostojanstva. Imam nešto posebno za tebe, rekao je, ustao od stola i krenuo u spavaću sobu. Dok ga je pratila pogledom, palo joj je na pamet kako bi mama i tata bili sretni da su živi. Previše emocija ključalo je u njoj. Skoro da je osjećala i krivnju i pitala se kako li je samo zaslužila toliko sreće. Pogleda zamućenog suzama radosnicama, spazila ga je kako se približava jedva vukući za sobom ogromnu vreću za smeće. Bila je dupkom puna ženskog rublja od lateksa. Odbijala je to gledati. U tom moru začudnih kreacija posebno se isticao mrežasti kombinezon s rupom među nogama. Opet se sjetila mame i tate kako za nedjeljnim ručkom ogovaraju susjedu, navodno laku ženu. Neugodnu tišinu prekidalo je jedino šuštanje velike crne vreće i njegovo duboko disanje. Sasvim neočekivano, neka nevidljiva sila natjerala ju je da uzme crvene gaće s našivenim đavoljim repom. Pogled joj se naglo razbistrio. Odlučila je oštro prosvjedovati i zauzeti se za sebe. S gnušanjem je odbila odjenuti te stvari koje su nosile neke tamo tko zna kakve žene. Glasno je izrazila svoje negodovanje dok joj je krv navirala u glavu. Ipak, u tom naletu bijesa izazvanom ovako neočekivanim razvojem događaja, primijetila je kako je dodir tog, dosad nepoznatog materijala što ga je već neko vrijeme gnječila, smiruje. Prvi put te večeri njezin je um bio oštar i sabran. Hvala bogu, jer je to bilo nužno da sagleda situaciju trezveno i shvati kako pred njom stoji muškarac u samostojećim čarapama i korzetu. Noge su mu izgledale nekako ljepše, izduženije. I struk mu je napokon

došao do izražaja. Odjednom, šuštanje je utihnulo. Uputio joj je pogled pun ljubavi i nježno rekao da će joj crvene gaće s đavoljim repom biti prevelike. Kad on kupuje za sebe ipak je to XL veličina. Polako joj je prišao i odvajajući prst po prst njene stisnute šake, kao u malog djeteta, oprezno izvukao taj mračni predmet želja iz njenih ruku navukavši ga na sebe. Nije joj preostalo ništa drugo nego da se okrene onom mrežastom kombinezonu. Sreća da mama i tata to nikada neće saznati. ♥

LXII

Nije lako izdržati udvoje. Od raznoraznih kompromisa, prilagođavanja, pa sve do upornog inzistiranja na navikama koje vučemo još iz djetinjstva, nakon nekog vremena većina nas samo nastoji preživjeti bez nekih većih samoranjavanja. Gdje kad padne koja kolateralna žrtva, po mogućnosti ne iz zle namjere, ali dok je glava iznad vode, praćakamo se od Božića do Božića. Katkad zna biti sasvim dobro, a takvi se trenutci pamte. Svaki par ima svoju dinamiku, svoj mali svijet i svoje posebne vještine koje ga održavaju na životu. Eto, na primjer, moja prijateljica i njezin muž već godinama komuniciraju telepatski. Ona točno zna što on misli. I on zna da ona zna. Već dugo misli da je može zavarati nepromijenjenim izrazom lica, nepokazivanjem emocija, nezainteresiranošću. Međutim, jako griješi. Njoj ništa ne promiče. Jednom kad je došao s puta, znala je da nije bio sam na tom seminaru. Znala je točno i s kim je bio, što je radio. Znala je da mu nije prvi put. Odlučila je da nema smisla ništa govoriti kad se ionako već sve zna. Nije mu preostalo ništa drugo nego da je podizanjem lijeve obrve pozove u restoran na večeru. Silina njegovih osjećaja smekšala ju je i pristala je. Šutke, naravno. Koliko je samo sve jednostavnije bez nepotrebnih objašnjavanja. Hvala bogu da uvijek idu u isti restoran. Nevjerojatno je koliko ti ljudi imaju sreće. Već godinama ih poslužuje jedan iskusan konobar koji uvijek zna što gostima treba. Pošteđeni uzaludnog i zamornog blebetanja, ubrzo su se prepustili uživanju u provjerenim specijalitetima. Ali kako nas život uvijek zna neugodno iznenaditi, teškom mukom postignutu stabilnost neprestano su narušavali neki drugi ljudi. Ti parovi koji su se smijali, dodirivali, hranili jedno drugo neprestano nazdravljajući i razmetljivo slaveći ljubav, bili su krajnje neugodan prizor. Bez suvišnih riječi, moja prijateljica i njezin muž ustali su od stola napuštajući restoran. Uigranim pokretima, poput kakve koreografije, na točnom određenom mjestu njihovi su se putevi razišli. Ona je produžila prema izlazu, a on je podmirio račun. Sreli su se pred ulazom čekajući taksi. Sjedinjeni u šutnji opet su osjetili povezanost. Pomislila je kako bi se ovako moglo sasvim lijepo živjeti samo da on ne ide stalno na te seminare, a on, kao da čuje njezine misli, kako bi život bio podnošljiv samo da je sve kao na seminaru. No dobro, možda bi se sasvim dobro nosila s jednim seminarom po semestru, pomislila je. On se pak nadao da će iduće godine biti više prilika za razmjenu iskustava. To ga čini mlađim, onda se osjeća dobro i siguran je da je tada svima bolje. Okrenula se prema njemu i, nakon dugo vremena, pogledala ga i pomislila kako je odjednom ostario, isti svoj pokojni otac. Taj trbuh, podbradak, ogromne uši, nevjerojatno vješto namještena prorijeđena kosa. Nije valjda da koristi njezin lak za kosu, zapitala se sva u čudu. On je bio sasvim

zadovoljan kako izgleda, kosa mu stvarno stoji od laka. Osim toga, muškarci njegovih godina već umiru, a primijetio je i da mu se studentice znaju nasmiješiti, govorio je u sebi. Pa dobro, ako ga veseli, neka troši taj lak, ona ga ionako više ne treba, pomislila je. Iz daljine se približavao taksi. Oboje su podigli ruku i mahnuli mu. On je usput spretno popravio kosu. Palo mu je na pamet da im uopće nije loše. Pa i nije, pomislila je ona. Možda bi mogli i češće. Sjeli su u taksi i nastavili čavrljati do kuće. K vragu i sve. Jedan je život. ♥

LXIII

Potpuno razumijem ljude kojima u nekim godinama sve dosadi. Uhodan biznis, ustaljeni obiteljski život, redovna primanja, putovanja. Treba to izdržati. Kad samo pomisli da će tako morati do kraja života, čovjek poželi pobjeći u osamu udaljene džungle na drugom kraju svijeta. Ali život ide dalje, dani prolaze, djeca rastu i što je sigurnost veća, džungla postaje sve dalja. I moj Šef je u zadnje vrijeme bio obuzet takvim mislima. Osjećao se sam, neshvaćen. Nešto ga je iznutra razdiralo, ali nije nalazio riječi za takvu muku. Bio je prazan, bezidejan. Htio je nešto novo, uzbudljivo. Predobro nam je svima, predobro, danima je ponavljao, a to nikako nije dobro. U tom ranjivom stanju počeo je pokazivati neskriveno divljenje prema umjetnicima kojima je svaki novi dan neopisiva sreća jer vlastitim rukama zarađuju za vlastiti kruh. Ta je borba ono što ljudskom biću daje smisao. Poželio je biti jedan od njih. Kako to obično biva kad bog nekoga voli, Šefova se muka savršeno poklopila s tečajem slikanja na koji se upisala njegova supruga. Predložila mu je da krenu zajedno. Tako će kvalitetno provoditi slobodno vrijeme, a usput će i nešto lijepo stvoriti. Na rubu očaja i pribojavajući se najgorega, Šef je pristao samo da ne mora otići liječniku. Onako nesiguran, osjećao se poput dječarca u školskim klupama. Supruga mu je bila velika podrška. Malo pomalo, sve te olovke, boje, kistovi i papiri uspjeli su u njemu nešto pokrenuti. Bio je tako sretan kad ga je voditeljica pohvalila za crtež mačke. Baš je nekako lijepo ispala. Kao prava. Šef ju se nije mogao nagledati. Njezine žive oči pratile su ga svuda po sobi. Šteta što je i drugi ne mogu vidjeti. Kako je to izgovorio, zasjalo mu je sunce. Pa on je taj koji će se baviti vizualnim identitetom tvrtke. Kako se samo prije nije toga sjetio, uzviknuo je gledajući u nebo. Vrag će ga znati kome se obraćao. Da je znao kako je to jednostavno, odavno bi bio umjetnik. Oni su tako opušteni. Ali nikad nije kasno. Promjene počinju malim koracima, radosno je zaključio i pohrlio svima na poslu izložiti svoj plan. Za početak, promijenit ćemo logo tvrtke. To će pridonijeti pozitivnom imidžu firme u kojoj sve kreiramo sami. Opet je bio onaj stari, spreman za nove izazove. Donio je desetak slika i crteža s tečaja. Uzeo je i flomastere. Njemu će više trebati nego onima tamo na tečaju. Bolje da sve to iskoristimo, umjesto da bacamo novce na neke dizajnere. Uštedjet ćemo, a i unaprijediti poslovanje. Bit ćemo tvrtka u kojoj sve radimo sami jer mi to možemo. Bit će to win-win situacija, oduševljeno je klicao. Evo, on će svima biti za primjer. Radost stvaranja i usput ušteda, pa tko to može platiti. On sigurno više neće biti ta budala. Netko je plaho primijetio da dizajner baš ne može biti svatko i da za sve treba vremena. Šefa je to silno povrijedilo. Da je tako razmišljao, nikada ne bi ovo stvorio, rekao je smrtno ozbiljno. Zatvorio se u svoj ured i bacio

na posao. Nekako će napraviti logo od te mačke, ne može to biti baš tako teško. Ipak, uzrujalo ga je nepovjerenje kolektiva. Zagledavao se kroz prozor, u strop, u računalo, povlačio crte, gužvao papire, ali ništa. Neki nemir ponovno mu se uvukao u kosti. Dobro bi mu došlo piće sad kad mu je ovako teško. To mu je najpotrebnije nakon napornog dana. Uostalom, neće valjda u ovim godinama trošiti sate na neke budalaštine. Ionako ima previše tih umjetnika, zaključio je, ugasio svjetlo i otišao. Mačka nije ni trepnula. ♥

LXIV

Ljubav. Kako samo čeznemo za njom, tražimo je, nadajući se nekome savršenom baš za nas. Nađe se tu i bljeskova od kojih nam koža postane ljepša, kosa gušća, a narav umiljatija. Veselimo se svakom promašaju prije nego li se takvim pokaže, jer kakav bi to bio život da smo stalno na oprezu. Ali godine prolaze i vremena je sve manje. Raznorazni blagdani i mjesečeve mijene ne pomažu, ali društvene mreže da, pa neki u tom procesu zakluče kako ne namjeravaju umrijeti sami i, iz topline svoga doma, ubrzano krenu tražiti srodnu dušu. Zato moram priznati da nisam krila zadovoljstvo kad sam u večernjim satima dobila dražesno sramežljivu romantičnu poruku. Dobra vam večer, pisalo je. Sasvim zgodan muškarac, mojih godina, znam ga iz grada. Rastavljen je, ima sina. Kaže da sam mu oduvijek interesantna, a interesantne žene su rijetke. To je pravi razlog zašto mi se nikada nije usudio prići. Inače je psihijatar i dobro procjenjuje ljude. Pa tko to ne bi volio čuti. Valjda mi je zato koncentracija popustila. Rekla sam mu da nema potrebe da mi govori „vi“. A ne, to je iz poštovanja, napisao je. Ne bi me želio gnjaviti. Samo, odavno me želi upoznati, ali bojao se odbijanja. Lijepo se nadovezao i pozvao me na piće, mogli bi već sutra. Bio mi je nekako drag, tako plah, tako slatko nespretn, s tim dugim pauzama između poruka. Ali, sve ima svoju svrhu, pa sam iskoristila to vrijeme da odgovorim prijateljici koja mi je upravo javila kako se dopisuje s nekim zanimljivim tipom. Baš sam se razveselila. Čak mi je pala na pamet suluda pomisao kako ćemo opet izlaziti u parovima. I taj njen je rastavljen i ima sina. Koja slučajnost. Poslala mi je i fotografiju. Čudesno je to kako život piše romane i povezuje nas kad najmanje očekujemo. Morala sam svoje oduševljenje podijeliti s njim i usput mu reći da ipak ništa od našeg druženja, ali nije baš najbolje primio to što smo nas dvije tako dobre prijateljice. Rekao mi je da sam puna predrasuda. On nije čovjek koji može voljeti dvije žene istovremeno. To nije nikada mogao. Osim toga, čudi se da meni, tako inteligentnoj, nije palo na pamet da se on kod nje možda raspituje za mene. Svidjela sam mu se kao žena muškarcu. Što tu ne valja, čudio se. Opet je uslijedila duža pauza. Taman toliko da mojoj prijateljici napiše kako bi je volio bolje upoznati, jer primijetio ju je u gradu i učinila mu se nepristupačnom. Tajanstvena je i zanimljiva, a takvih je malo. On je jedan od rijetkih koji vidi njezinu nježniju stranu. Pauze su postajale sve duže, ali osjećaj za vrijeme je jako relativan, kad smo jednom nogom u ponoru. Učinilo mi se da je još uvijek malo ljut na mene. Napisao mi je da nije mislio ništa loše i *da bi mogli svi zsjajeh vab, da nogu sve kod nhe provhetiti* (da bi mogli svi zajedno van, da mogu sve kod nje provjeriti), i još niz takvih nerazumljivih poruka. Najozbiljnije sam se prepala da je doživio moždani udar, a nikako

nisam željela biti suodgovorna za nešto tako strašno. Hvala bogu, samo se uzrujao. Nakon što se u jednoj od pauza pribrao, pitao me što sam u horoskopu. Nisam mu odgovorila pa je poslao još jednu poruku. *Imam kvocijent inteligencije 136*, pohvalio se ničim izazvan. Bilo mi je drago zbog njega. Trebat će mu. Godine prolaze, a vremena je sve manje. ♥

LXV

Do nekih ljudi nije lako doprijeti. Tu su pored nas, vidamo ih, svakodnevno razgovaramo, pa ipak, ostaju daleki i nedokučivi poput bezimenih asteroida u bespućima univerzuma. I tako ta hladna tijela vlastitom putanjom kruže svojim malim svemirom rušeći sve pred sobom, dok nama često ne preostaje drugo nego da im se izmaknemo. Međutim, i oni se katkad nađu pred zidom. Naiđu na pitanja na koja nemaju odgovore i zaustave se tako izgubljeni da im jednostavno morate pomoći. Šef se, eto, zaustavio pored mog stola. Naslutila sam da ga razdire neka gadna muka. Trenutno je u ranjivoj fazi. Kaže da voli sa mnom razgovarati jer sam diskretna. Možda zato jer se ponaša kao da me nema i uglavnom se obraća zidu. Valjda mu je tako lakše kad već u uredu nemamo kauč. Ne razumije žene. Te njihove mozgove, kako to radi. Mislio je da će shvatiti s godinama, ali i dalje mu ništa nije jasno. Mora priznati, nije ni on uvijek bio najbolji, rekao je i stidljivo se nasmiješio zidu, ali on je muško, a to je drugo. I baš kad sam pomislila da će mu zid reći da prijeđe na stvar, otvorio se. Naime, malo je nezgodno, ne zna kako bi to rekao, ali njegova žena, jel', drukčija je. Kako drukčija, pitala sam. Nakašljao se i zacrvenio, pogledom tražeći pomoć od zida. Stol se sjajio od vlažnih tragova njegovih znojnih dlanova. Uzbudjenje je bilo na vrhuncu. Obrijala se dolje, ispalio je kao iz topa. Nije to nikada napravila, zašto sad, u ovim godinama, pitao se drhtavim glasom. Pitala sam ga misli li na noge. Ne. Dolje, prošaptao je i brzim pokretom ruke pokazao na područje između mojih nogu smjesti pogledavši u zid. Valjda zbog podrške. Možda samo želi probati nešto novo, pokušala sam ga umiriti. Neuspješno, čini se. Što novo, kako novo, sigurno ima nekoga, gotovo je zajecao. Proplakao bi i zid, ali srećom, Šef se na brzinu pribrao. On je ipak razuman čovjek koji razmišlja logički i matematički i s tim se ponosi. Iskreno, koliko bi star morao biti taj muškarac da mu se sviđa baš njegova žena, tješio je samoga sebe. Neki djedica valjda, bubnuo je i prasnuo u smijeh. Kao da ti ne bi bila s nekim da možeš, spasonosno je zaključio i prvi put pogledao me u oči. Učinilo mi se da mu se snaga polako vraća, što nije bio slučaj s razumom. Neke stvari jednostavno nisu za starije žene, nastavio je. Jer, mlado je mlado, a staro staro, nije se predavao. Tako je i s tim brijanjem, tamo dolje, jel'. Kako tko voli, ali na mladima je sve lijepo. Ne moraš se ni šminkati, uvijek je lijepo jer je mlado, tumačio mi je suvereno. I sad, nije on neki stručnjak, ali kad smo već kod šminkanja, vidi on da nema više tog pudera koji će sakriti podočnjake, prijateljski mi je objasnio. Zapravo, ne zna više što bi mi savjetovao, već smo sto puta o tome razgovarali, ali nema veze, uvijek je tu ako mi treba rame za plakanje. Kao neki dobri medo, kako mu žena zna od milja reći. A ovo za brijanje, to neka ostane među nama, završio je

razgovor i vratio se u svoju orbitu. Srećom, nisam sama. Zid će uvijek biti iza mene. ♥

LXVI

Iskusni ljudi kažu da je dobro mijenjati sredinu ako želimo da nam se dogodi nešto novo. Oko nas su paralelni svjetovi, a mi se držimo svog malog poznatoga kruga očekujući nemoguće. Nova okolina i novi ljudi čekaju, ali ne zauvijek. Treba iskoristiti te prilike koje nam se pružaju. Ima ih napretek, samo moramo dobro otvoriti oči. Budući da imam sreće, čim sam osvijestila tu novu spoznaju, prilika se stvorila. Draga znanica pozvala me na svoj rođendan. To je to. Bila sam spremna. Obuzela me plima samopouzdanja pomiješana s uzbuđenjem zbog odlaska među posve nepoznate ljude. Duboko u srcu osjećala sam da je to večer koja će mi promijeniti život. Nisam se prevarila. Dočekalo me veselo društvo sretnih parova. Prihvatili su me kao staru prijateljicu, a ja sam se osjećala kao da se znamo sto godina. Među njima je bio i brat moje znanice. On je bio zadužen za glazbu. Nevjerojatno, ali kao da sam ja birala pjesme. Jedna bolja od druge, baš po mom ukusu. Osjećala sam se sve bolje, a i vino je bilo fino. Nakon dugo vremena opet je cijeli svijet bio moj. Tako ohrabrena, prišla sam mu i pohvalila njegov glazbeni ukus. Nije skrivao zadovoljstvo. Baš dobro da sam došla, tu je uvijek jedini koji nije u paru. Otkad se razveo, to je jednostavno tako. Već mu je pomalo dosadilo izlaziti s muškarcima. Grad je pun slobodnih žena, ali sve izlaze s prijateljicama i nije im lako prići. I tako stalno. Svi se samo gledaju i mimoilaze kao brodovi u noći. Možda je pretjerano izbirljiv, ali što da radi. Samo je iskren prema sebi, a to je nije lako. Složila sam se s njim. Čudesno je kako se nekad sve savršeno poklopi. Bio je nekako drag. Sladak. Pametan. I vrlo pažljiv. Pazio je da mi čaša ni u jednom trenutku ne bude prazna. Odjednom je nestao i vratio se s dva tanjura puna hrane. Parovi oko nas plesali su i pjevali, a mi smo se polako zbližavali. Nismo mogli prestati razgovarati. Nije ga spriječila čak ni hrenovka u lisnatom tijestu koju je utrpao u usta. Toliko toga mi je želio ispričati da je zaboravio žvakati. Od silnog nestrpljenja izgubio je kontrolu nad mrvicama koje su mu ispadale iz usta. Nježno lisnato tijesto pomiješano sa slinom pretvorilo se u kišu brzih projektila koji nisu birali cilj. Atmosfera je bila na vrhuncu. Vidjelo se da je sretan. Oduševljeno je govorio o nekoj predstavi, bio je u takvom zanosu da je sve palo u drugi plan. Morao mi je sve ispričati unatoč glasnoj glazbi i hrenovkama u lisnatom koje su ga prigušivale do nerazgovjetnosti. Drugi čin je bio maestralan. Fantastičan. Razumljivo, to je izazvalo neočekivanu eksploziju mrvica. Neke su padale ravno, neke su završile u mojoj čaši, a nekolicina ih se zaustavila na mom rukavu. Pažljiv kakav jest, prstima ih je uklonio, jednu po jednu, ne gubeći nit razgovora. Dok me zavodljivo gledao, u kutu usana, poput listića na vjetru, treperila mu je mrvica lisnatog tijesta. Pružila sam mu papirnatu salvetu. Uzeo ju je i

ispuhao nos. Nevjerojatno kako smo usklađeni, rekao je i zvučno usisao ostatke hrane između zuba. Salvetu je umočio u vodu i krenuo s moje košulje brisati posljednju razmočenu mrvicu. Bio je to vrhunac naše intime. Možda sam pretjerano izbirljiva, ali mrvice su ipak samo mrvice. ♥

LXVII

Većina nas stremlji dobro organiziranom i strukturiranom životu. To je važno. Pruža nam sigurnost, koliko toliko mirno spavamo, a i probavne tegobe brže prođu dok gledamo druge kako kopaju po smeću. Držimo se u relativno kompaktnom stanju, čak i kad slutimo kraj. Pa ipak, kad se to sasvim očekivano dogodi, uglavnom se vrlo neočekivano iznenadimo. Evo, recimo, moj Šef. Ostavila ga je supruga. Napokon. Nema više natrag, tako mu je rekla. Kako to ona misli, pitao se. Što joj to sad znači. U moru pitanja koja su ga mučila, najveće su mu zagonetke bile zašto baš sad i zašto uopće. Jednostavno, on to ne razumije i zato ne može prihvatiti. Uostalom, što je njoj nedostajalo, što, nije se mogao načuditi. Navodno mu je zamjerala neke priče iz prošlosti, ali nije htio daviti s nebitnim detaljima. U uredu smo pretpostavljali što bi to moglo biti, s obzirom da pripravnice već neko vrijeme nema kod nas, no nitko se nije odvažio to spomenuti. U tim sumornim danima Šefovo je raspoloženje bilo promjenjivo. Od ushita do beznađa. Od šutnje do višesatnih monologa. Od mrtvila do suludih ideja za nove, nikad viđene projekte. Izgladnio i neispavan, pogledom je vapio za bilo kakvim kontaktom. U jednoj od tih sumanutih ophodnji uredom uspio je iskoristiti trenutak moje nepažnje i pogledi su nam se sreli. Vidio je u meni idealnu sugovornicu. Mi ostavljeni razumijemo se i bez previše riječi. Dobro, jasno je njemu zašto sam ja ostavljena, ali ovo je drukčije. Netko mu je smjestio. Volio bi naći krivca, neku odgovornu osobu. Tog dana, prvoosumnjičena je bila njezina glupa sestra koja ne zatvara usta. Vidjela ga je par puta na nekim mjestima i odmah joj je to morala javiti. Uostalom, što je ona uopće tamo radila, baš bi volio znati. To nitko ne pita, naravno. A i onaj susjed peder se izblebetao nešto, sto posto. Svi samo vire u tuđe živote, bjesnio je preznojen i krvavih očiju. Nekako sam naslutila da ga baš ne zanima moje mišljenje, ali sam ga ipak pitala kako se sin snalazi u svemu tome. Ma, odmahnuo je rukom, bit će mali dobro, eno ga na košarci. Nego, najgore mu je kako će majci reći. Stara je, ovo bi je moglo ubiti. Kao da su mu oči malo zasuzile kad je to izgovorio, ali vjerojatno mi se samo učinilo. Uslijedila je neugodna tišina. Zvuk prebiranja po tipkovnicama i užurbano klikanje mišem čudesno su se stapali sa Šefovim teškim i žalobnim disanjem. Odjednom je skočio na noge i gromkim glasom prokleo dan kad se oženio. Ali ne, ne, nisam ja tamo neka budala, izvikivao je. Nije on bezveze tako uspješan u poslu. Organiziran je. Rođeni lider. Znao je on što će se dogoditi. Ma zna on to odavno i zato je na vrijeme počeo stavljati sa strane. Još koju godinu i mogao bi si kupiti manji stan u kešu, a ovako će morati dići kredit. Ah, što je, tu je, ne možeš sve, resignirano je zaključio i umorno se odzvukao u svoju sobu. Nije ni čudo. Svaki početak je težak. ♥

LXVIII

Vrijeme ide, godišnja doba se smjenjuju. Bude li sreće okupaš se u moru, dočekaju te moljci koji su se ugnijezdili u riži i sve lijepo baciš u smeće. Doneseš dvije, tri nove stare odluke, odgodiš ih do poslije Božića i život ide dalje. Zapravo je jednostavno. I moj Šef tako misli. Otkad se razveo prošao je kroz pakao i gdje koji rajski trenutak. Bio je opet mlad, potom neviđeno star i jednom nogom u grobu. Bio je napokon zauvijek slobodan, da bi shvatio kako je zapravo napušten i ostavljen poput starog kaputa. Da, tako je rekao. Ja sam stari iznošeni kaput. Njegova bivša supruga, koja sada više ne pati od razornih migrena i bolova u kičmi, bila mu je najbolja prijateljica, prava svetica, da bi već u istom danu postala najljuća protivnica koja će ga doći glave. Hvala bogu, sabrao se i sve je, napokon, došlo na svoje mjesto. Opet je sretno zaljubljen. Onih par prolaznih avantura nakon razvoda bile su samo utjeha, razonoda, ništa ozbiljno. Sada je to ono pravo. Tako brzo stečeno životno iskustvo ponukalo ga je da mi da koji savjet. Okolnosti su se promijenile. I on je prošao isto što i ja, pa mu je žao gledati me kako se godinama valjuškam u istoj bari. Nije da se nisam složila. Jel ima šta, pitao je bez okolišanja. Nekad je najbolje tako. Sasvim očekivano, odgovorila sam da nema. Pa zašto, nastavio je. Pa ne znam, rekla sam. Pa nije valjda da ti nitko ne valja, gazio me dalje. Pa nije, nego, uopće ih nema, borila sam se. Pa kako nema, vidi mene, sredio se u par mjeseci, uskliknuo je, a oči su mu zasjale luđačkim sjajem. Pa kako je to moguće, najiskrenije sam ga pitala. Ne želi umrijeti sam, odgovorio je kao iz topa. A može umrijeti sutra, rekao je i lupio dlanom o stol. Kako drukčije naglasiti važnost te činjenice. S nestrpljenjem sam čekala nastavak, no nije ga bilo. Netremice je zurio u mene poput starog šamana koji zna sve odgovore, ali može ih dati samo onima koji su ih spremni čuti. Budući da je zaključio kako još nisam ta, odlučio mi je pomoći. Ipak me simpatizira. Nema biranja, izgovarao je polako rastavljajući riječi na slogove. Ako nećeš ti, doći će druge tri, dodao je ne bi li mi dočarao težinu situacije u kojoj se nalazim. Nekako sam slutila da je već dugo tako, ali u meni je ipak tinjala, možda suludo nerazumna, nada kako ću upoznati nekoga za sebe u nepreglednom mnoštvu neizbora. Osjetio je da je prešao granicu i u njemu se nešto prelomilo. Vodili smo već ovakve razgovore, ali valjda nikada nije bio dovoljno jasan. Sad mi je odlučio reći sve. Sve. Pa kud puklo, da puklo. Pritom nije mogao naći dovoljno riječi kojima bi naglasio kako mi vrijeme curi pred očima, kroz prste, pješćani sat je to, svako zrnce pijeska je poput sekunde, mogu ga okretati koliko hoću, ali vrijeme se ne može vratiti. A dozvolit ću, ispričao se na direktnosti, on mi to mora reći, ali ja više nisam mlada, bit ću samo još starija, sve starija, možda se i razbolim, djeca će otići, svatko gleda sebe, a ja ću se

pitati gdje su mi bile oči, ma što, gdje mi je bila pamet, kakvo biranje, nema tu sreće, jer da imam sreće ne bih ja sad tu sjedila. I da, nema više vremena, n e m a. Sad koga ugrabim, neka ne puštam. Nema se što čekati. Kao i uvijek, on mi od srca želi sve najbolje, ali ako ćemo iskreno, boji se da je to to. Protrljao je potiljak i otišao pognute glave. Uvijek ga potresu ove teške teme. Sjetila sam se da moram baciti i brašno. Moljci se znaju i tamo namnožiti. Valjda ću imati vremena. ♥

LXIX

Nema sumnje, dug život zna biti i lijep. Tko uspije u tom naumu, bar djelomično, s pravom želi prigodnim i dostojnim slavljem obilježiti važne jubileje svoje male povijesti. Izredalo se tu promocija, vjenčanja, doktorata, useljenja, krstitki, rođendana i po nekoliko puta, kad odjednom hop! Prošlo pola stoljeća. Neki se zavuku u spilju u nadi da će svijet na njih zaboraviti, neki se prave kao da se ništa nije dogodilo, a neki odvažno kažu kvragu i sve, pedeset je sad i nikad više, proslavimo to kako treba. Prilika je to i za slavljenike i za uzvanike da se pokažu u najboljem svjetlu, jer kako stvari stoje, danas jesmo, sutra nismo. Evo, na primjer, moja bivša kolegica. Organizirala je slavlje svih slavlja. Isprika za nedolazak mogla je biti samo neizlječiva bolest, ali za to sam ipak previše praznovjerna. Osim toga, uvijek je postojala ona nevjerojatna šansa da ću nekoga upoznati. Hrane je bilo u izobilju, pića u potocima, čak je pozvala i ljude koje nije vidjela godinama. Godinama. Vjerojatno je i za to postojao neki razlog, ali ushićena zbog proslave, nije stigla razmišljati zašto ih je život razdvojio. Dala si je truda. Nabavila je sve kontakte. Uzbuđenje ju je nosilo. Išćuđavala se poput djeteta kako su se neki promijenili, ma ne bi ih prepoznala da ih sretno, nevjerojatno, nevjerojatno, ponavljala je grleći ih suznih očiju. Srećom, jedna se tako udebljala pa je sad ista svoja majka, inače ne bi imala pojma tko je to. Poznaje toliko ljudi, čudo jedno. Osjećala se tako dobro, tako ispravno, tako posebno. Došlo je više od pola razreda iz osnovne škole. Dobro, neki više ne žive tu, neki su spriječeni, a neki su bome i umrli. Skroz je na to zaboravila. Valjda joj zato nisu ni odgovorili na pozive koje im je poslala. Čak su došle i one dvije koje je uvijek brkala, baš lijepo od njih. Jedna je već baka, ali nikako da zapamti koja. Obje tako izgledaju. Njih je sve smjestila za zajednički stol, neka malo čavrljaju kad se već poznaju. Život je lijep, neonskim slovima svijetlilo joj je u glavi. Ovako nešto nije mogla ni u snu zamisliti. A tek pokloni. Sigurno će neke moći i dalje proslijediti. Jedino su ovi iz osnovne škole došli praznih ruku. No, dobro. Važnije joj je bilo da su sada sretni, jer tko zna hoće li si ikada u životu moći priuštiti ovakav provod svih provoda. Kako je samo plesala, kako se kretala u masi. Muž joj nije ispuštao ruku. Zaplesali su i valcer. Pjevao joj je pedeset ti je godina tek. Bio je to vrhunac večeri. Baš kad je pomislila da bolje ne može, glazba je naglo utihnula, a na slavlje je ušetao nekakav automehaničar s rezervnom gumom ispod ruke. Prilično visok i neobično naočit, morala sam primijetiti, ali nije mi bilo jasno zašto ima umjetne brkove i sunčane naočale. Gromkim glasom pitao je tko je slavljenica. Šutke je podigla desnu ruku. Lijevu je muž i dalje držao. Mlada damo, obratio joj se automehaničar, čuo sam da vam je puknula guma. Bila je previše zatečena da bi išta odgovorila. Disko kugla

okretala se tiho zujeći. Ne brinite, ja sam doktor za sve, rekao je i jednim potezom strgnuo sa sebe radno odijelo. Ostao je u lijepim tangama koje su isticale ono najbolje, kako i priliči profesionalnom striperu. Iz zvučnika se prolomila glazba. Društvo iz osnovne škole oduševljeno je bodrilo svoj poklon. Lažni automehaničar bacio se na slavljenicu, sjeo joj u krilo, kleknuo pred nju držeći je za bokove. Muž je otpao negdje putem. Da bar nije pozvala njegove poslovne partnere, preznojavala se osvrćući se dok ju je lažnjak pokušavao nabaciti sebi oko struka. Radio je to vješto, snažno. U njoj se nešto prelomilo. Skinula mu je sunčane naočale i bacila ih negdje daleko, a nekolicina žena čak je poskočila za njima kao za vjenčanim buketom. Odvažnim potezom strgnula mu je brk i zalijepila ga sebi na čelo. I dok se tako pitala zašto to radi, odjednom joj se oteo krik oduševljenja. Vratila se sebi. Bio je to put bez povratka. Striper je ležao na podu, a ona je sjedila na njemu i vikala diha, konjiću moj. Kad je točka završila, od iscrpljenosti se srušila na njega i neko vrijeme ostala tako ležati. Navodno je pala u nesvijest. Hvala bogu, ništa neizlječivo. Samo lagana alergija na ljepilo od brkova. A dobro je znati i za automehaničara. Nikad ne znaš kad će ti trebati. Doista, život je lijep. ♥

LXX

Nekima je život muka, a drugima, rijetkim sretnicima, mirna luka. Njima doista sve klizi kao podmazano, bezbrižno i lako poput stihova festivalske ljubavne pjesme, dok oni sami zrače takvom srećom da im ne možemo ni zavidjeti, već samo poželjeti da to stanje potraje. I tako, čistog uma i čista srca, provode svoje radosne dane potpuno slijepi za sve nevolje ovoga svijeta. Recimo, kao kad se zaljubite, pa pod utjecajem hormona sreće ili neke dobre droge, iskreno vjerujete da nema osobe na ovome svijetu koja nije zaljubljena. Naravno, nije sve med i mlijeko, nađe se tu i koja kazna za pogrešno parkiranje ili reklamacija robe s greškom. Povremeno neka gripa ili prehlada i to bi bilo to. Eto, tako je mojoj prijateljici malo pao imunitet nakon gripe, kašljanje se proteglo na dva tjedna, i još je tako načeta otišla na redovnu ginekološku kontrolu gdje se pokazalo da ima ureaplazmu, spolno prenosivu parazitsku bakteriju. Hvala bogu, ništa smrtonosno. U svojoj neprekinutoj opijenosti srećom i trenutnoj ispijenosti gripom, vidjela je samo zadnje dvije riječi, parazitska bakterija. Nije ni čudo da u takvom promijenjenom stanju svijesti nije baš najbolje shvatila doktoricu. Naime, dobila je tu bakteriju zbog povremenog seksa s mužem. Navodno je doktorica tako rekla. Ne nužno tim redoslijedom. U svakom slučaju, teško je to bilo reproducirati. Što je to zapravo trebalo značiti, pitala se moja prijateljica ošamućena od dugotrajnih temperatura i s groznicom na ustima. Da bi njezina vaginalna flora bila čista da je seks češći? Zbog njezine optimistične naravi, nije joj palo na pamet da je njezinom mužu povremeni seks učestaliji nego njoj. Oni su valjda jedini par čija je bezuvjetna partnerska ljubav stvorila međusobno bezgranično povjerenje. Uostalom, on nije od onih koji sreću traže u noćnim izlascima. Ide jedino na posao i u teretanu. Zove se Dominatrix Urbana i najbolja je u gradu. Jako brinu za svoje klijente. Stalno šalju poruke zbog usklađivanja termina. Nije im teško nazvati ni usred noći ako treba dogovoriti ili otkazati privatni sat. Kako god bilo, bitno je da sve što veseli njega, veseli i nju. Isto tako, sve što muči i njega, muči i nju. Naime, taj antibiotik koji bi oboje trebali piti ne bi li se riješili parazitske bakterije pokazao se problematičnim jer je on protivnik antibiotika. Ne vidi zašto bi se trovao kad je zdrav. Neka ona svoje popije, a za to vrijeme bi možda mogli i malo apstinirati. Ako osjeti da mu seks fali, on će malo češće u teretanu i sve će biti ok. Osim toga, kao redovni posjetitelj ima pravo na tjedan dana besplatnog korištenja. On uvijek ima tako pametna rješenja. I sve zna. Objasnio joj je na koje se sve načine gripa može zakomplicirati. Mnogi i umru, dok će ona, ta rijetka sretnica, sve riješiti običnom tabletom. Tako je nekako i bilo. Antibiotik je učinio svoje. Nakon par dana, um moje prijateljice počeo se razbistravati poput neba nakon oluje. Prvi put nakon gripe

osjećala se kao da diše punim plućima, kao da je ponovo rođena, kao da gleda novim očima. Čudesno, doista, jer je tad ugledala i one prve dvije riječi, spolno prenosiva. Netko slab dozvolio bi da ga sumnja nagrize i uništi sve što se godinama stvaralo. Ali ona ne. Sve je postalo kristalno jasno. Dominatrix Urbana je jedno pokvareno i opasno mjesto. Bila je sigurna da onu saunu nijednom nisu oprali kako spada, a o šminkerskim ručnicima koje tamo daju na korištenje gadi joj se i razmišljati. Vrijeme je da porazgovaraju o promjeni teretane. Bezgranično povjerenje i bezuvjetna ljubav jači su od parazitske bakterije. Kojim god putem ona došla. ♥

LXXI

Moj Šef je pravi majstor kad treba prepoznati trenutak i uhvatiti priliku, iako se smatra nesretnikom i žrtvom kozmičkih usuda. Doduše, kako ga je ostavila i najnovija ljubav života, njegova najveća podrška, taj stav je čak razumljiv. Naravno, vrag nikad ne spava. Baš sad kad je tako skrhan i poljuljan, pozvan je na važnu promociju koju nikako nije pametno propustiti osim u slučaju teške bolesti. Poslovni partneri, ljudi koji mu trebaju, svi će biti tamo. Ima čak i odijelo za tu prigodu, ali nema prasnju, a to neće izgledati lijepo. Zdvajao je, što u svojoj sobi, što naglas pred svima, sve do zadnjeg časa kad je trebalo potvrditi dolazak. Snalažljiv kakav jest, ljubazno me zamolio da mu se pridružim. Jednostavno, zna s riječima. Rekao je da izgledam sasvim pristojno i dovoljno neupadljivo za takav događaj. Nije to zabava da se razumijemo, dosadno je, ali je važno i u tom smislu sam idealan odabir. Osim toga, posao je u pitanju. S tim me dobio. Predbacivala bih si do kraja života da sam na bilo koji način ugrozila opstojnost naše firme na tržištu. Šef je odahnuo. Ne bi podnio da ga svi gledaju kao luzera dok luta sam od društva do društva. Nema bjednijeg prizora, rekao je i pogledao me u oči. Da ne bi sve završilo u sveopćem jadu, otišli smo osvjetlati obraz malog poduzetništva. Nije se posebno trudio predstavljati me. Nema potrebe, ionako me nitko neće zapamtiti za taj jedan put. Kad je baš morao, rekao bi da sam njegova prasnja i koraknuo naprijed, tek toliko da provirujem iza njegovog desnog ramena. Svejerno su me neki ljudi prepoznali i poželjeli razgovarati sa mnom. Šef je poslije rekao da su to sve nesposobne budale i da mu nije jasno tko ih je uopće pozvao. Odvukao me do nekih navodno važnih osoba. Tu mi je okrenuo leđa do kraja. A i s tog mjesta mogao je bolje vidjeti jednu hostesu. Pogledavala ga je s vremena na vrijeme. Osjetio je da ima šanse, pa me kao prijateljicu i kolegicu zamolio da se držim podalje do kraja večeri. Mogu raditi što hoću, ali bolje da ne petljam nešto s nekim da ne ispadne glupo kad sam već njegova prasnja. Zapravo, najbolje da budem nevidljiva i ne privlačim previše pozornost, on zna da to meni nije problem. Dirljiv je bio Šefov trud oko mlade žene. Godine su samo broj, znao je reći za svoje duplo mlađe partnerice. Traži i dat će ti se, ponavljao je kad god bi odlučio nešto ugrabiti. Glasno se smijao, nazdravljao, popravljao kosu, zabacivao glavu. Samopouzdanje mu je raslo, u lice mu se vratila boja. Bio je svoj na svome, riba u vodi, majstor na zadatku, strateg, taktičar i praktičar. Važne osobe postale su nevažne. Prepoznao je trenutak, popravio sako, nagnuo glavu u stranu, baš kao George Clooney i krenuo. Očito je istina to što govore o srodnim dušama i o razlici u godinama. Mogla sam samo gledati i učiti. Mlada dama srdačno mu se nasmiješila kao da ga odavno poznaje, razveselila mu se kao da vidi tatu svog prijatelja iz

školske klupe. Striček, pa otkud vi ovdje, uskliknula je dječje radosno. Predstavljala ga je svim hostesama. Markov tata, to je Markov tata, sigurno ga se sjećate, ponavljala je uzbuđeno. Put od Clooneya do stričeka bio je kratak, ali tako naporan da se Šef preznojio. A ni odijelo mu više nije tako uljepšavalo figuru. Važne osobe su otišle, ostale su samo nesposobne budale grabeći posljednje zalogaje s pladnjeva. Srećom, uhvatila sam priliku i iskoristila svoju nevidljivost da nestanem u trenu. Kako stvari stoje, čini se da nas usud ipak uvijek sustigne. ♥

LXXII

Nakon dugih kiša, ljeto je napokon tu uz bocu mlake vode koja klokoće u torbi. Život je mutna bara, patnja, tekst beskrajno duge klapske pjesme koju jedino može prekinuti nešto novo i neviđeno, poput, recimo, neočekivane poruke na društvenoj mreži. Svatko mudar s pravom bi se zapitao koliko puta je dovoljno za uvjeriti se u vlastitu glupost, ali ako životu ne pružimo priliku, kušin od stine mogao bi nas žuljati i dok snivamo u smrti. Uostalom, pristojno je odgovoriti zgodnom neobrijanom muškarcu koji voli čitati. Učinilo mu se da me odnekud poznaje, valjda se krećemo po istim mjestima. Ispričao se usput na ometanju u kasne noćne sate. Kako uzbudljivo, pomislila sam. Što sam drugo mogla, nego mu iskreno odgovoriti da i ja volim knjige. Kad je dodao kako se i na fotografiji vidi da sam inteligentna, osjetila sam kako su mi se zacrvenjele uši. Ma, to je samo fotka, skromno sam odvrtila. Ne bih rekao, smajlić, namig, napisao je i povukao se, opet uz ispriku, jer želi dovršiti najnoviji švedski roman prije nego li ga vrati u knjižnicu. Skoro sam mu poslala srce koje kuca, ali u zadnji čas mi je palo na pamet da netko tko izgleda inteligentno ne bi to nikada napravio. I dobro sam učinila. Naime, već drugi dan sreli smo se u gradu. Koja nevjerojatna slučajnost. Sjedio je sam u kafiću, baš kao pravi ljubitelj knjiga, ali bez knjige. Iako je izgledao kao čovjek koji ne želi da ga se ometa, odlučila sam nastupiti proaktivno. Sad ili nikad. Najgore je žaliti za propuštenim. Prišla sam mu i upitala ga hoće li posuditi i drugi nastavak švedskog romana, navodno je još bolji od prvog. Možda nisam zvučala dovoljno inteligentno jer je izgledao kao da me ne vidi i ne čuje. A možda sam ipak slučajno poslala ono srce, prostrujalo mi je kroz glavu. A možda je i ono najgore. Pročitao je svih šest nastavaka, a ja još nisam ni prvi i nema sa mnom o čemu razgovarati. Hvala bogu, moji strahovi pokazali su se posve neopravdanima, jer to nije bio on. Promrmljao je da sam ga zamijenila s nekim, valjda zbog te brade i smjesta otišao gledajući u pod. Na tren sam osjetila ubod sumnje, ali moj pozitivan stav bio je jači. Pokazalo se da sam u pravu jer mi je u sitne sate opet stigla poruka. Pitao me jesam li danas bila u bijeloj haljini. Učinilo mu se da me vidio u gradu kad se vraćao iz knjižnice oko pet popodne, ali bilo mu je neugodno zazvati me. Povučeno je. Iako sam oko pet bila na poslu u crnim hlačama, bilo mi je drago što mi je to rekao. Osjetila sam vrućinu, ovaj put do korijena kose što me ohrabrilo u mom daljnjem djelovanju. Dobila sam poriv da ga izvučem među ljude. Osim toga, te zamjene znaju biti nezgodne, pa da ih izbjegnemo, predložila sam susret na kavi uz moguću razmjenu knjiga. Smajlić, smajlić. Mora razmisliti. Prestao je davno piti kavu. To se samo tako kaže, rekla sam. Može i vino, nisam se predavala. Ljeto je. Ili pivo, nastavila sam u šaljivom tonu. Odgovorio mi je da mu

je teško izlaziti dok čita poeziju, jer se tada povlači u sebe i zaželio mi laku noć. Sve me više intrigirao. Nevjerojatno, ali drugi dan sam opet u istom kafiću vidjela onog tipa toliko nalik njemu. Bio je sa ženom. Izgledala je inteligentno. Nasmiješila sam mu se i rekla da se sad poznajemo. Doimao se nekako prestravljeno. Tvrdio je da sam ga zamijenila, sad valjda s nekim drugim. Zbog brade, zacijukao je molećivo kao da mu je to zadnja slamka spasa. Na spomen brade, žena je ustala i otišla kao refren klapske pjesme kojom je više nije mogao dozvati. Navečer nije bilo poruka. Snaga poezije bila je jača, a i moja glava se ohladila. Pa ipak, svidio mi se moj novi proaktivni pristup. Poslala sam mu srce. Smajlić, smajlić, namig.



LXXIII

Sjedio je sam na kavi, taj zgodan muškarac, zagledan u daljinu, ali ne onako glupo kao s reklame, već nekako smireno i ispunjeno, kao da je dugo meditirao. Imao je tako lijepe ruke, prekrasne. Neke smirene i dobre ruke koje rastu iz tijela inteligentne osobe. Živa šteta što ih nije bilo više, kako su bile krasne. Došlo mi je da sjednem pored njega, zabijem nos u njegov mirisni vrat i poškakljam ga s trepavicama. Bila sam spremna napraviti budalu od sebe i to pri punoj svijesti, ali njemu bi to bilo sasvim normalno, sasvim prirodno, sasvim po njegovoj mjeri, baš kao što je on po mojoj. Sigurna sam da ne bi imao ništa protiv da mi rukom petlja po kosi, ali ne kao da gladi psa koji mu nedostaje otkad je otišao na onaj svijet, nego kao da se spaja sa mnom na višoj razini svijesti, kao da to spajanje liječi sve oko nas, spajanje od kojega šume rastu i životinje govore. I dok smo se tako povezivali, jer stvoreni smo jedno za drugo, ma što, skrojeni, ušiveni i to s prorezima na pravim mjestima, palo mi je na pamet kako bi bilo lijepo kada bismo nas dvoje negdje otputovali. Recimo u Italiju. To nam doista nije daleko. On bi, naravno, naručivao hranu na talijanskom, šalio se s konobarima i svi bi gledali u njegove ruke, te divne, dobre ruke zbog kojih se rasplačeš od sreće čim ih vidiš, a ja više ne bih sanjala da mi ispadaju zubi. Isto bi bilo i u Francuskoj, Danskoj, Rumunjskoj, Gruziji, u baš svakom kutku svijeta. Bože dragi, kako me samo razgalio taj prizor. Stajala sam nasred ceste i smiješila se uredno podšišanom grmu u žardinjeri kafića, jedinog prepreci koja nas je dijelila od našeg prvog putovanja. To je, znači, to. Spretno i lako zakoračila sam preko grma da skratim put do sreće, jer željezo se kuje dok je vruće, učili su nas dok smo bili mali. Jednom sam nogom zakoračila u njegov prostor, u naš prostor bolje rečeno, a on je svojom lijepom dugoprstom rukom čije sam prste skoro polizala, žustro pokazao prema ulazu i mišje zaskvičao da mi je ulaz s druge strane. Mislila sam da će mi od muke čak i na javi poispadati svi zubi, Italija je odjednom bila daleka poput Ognjene zemlje, a moje srce slomljeno kao nikad dotad. Izdao me i ostavio, razočarao i prevario, sve u jednom danu, u jednom trenu. Gledao me kao neku luđakinju s ceste koja ne zna što radi. Uvrijeđeno sam mu okrenula leđa jer drugo nije ni zaslužio. Otišla sam istim putem, preko grma koji me, suosjećajan i nježan, svojim kratkim i ostrim listićima nespretno pokušavao zadržati da ne odem. Toliko mu je to bilo važno, da je u njegovim kvrgavim ručicama ostao dio moje haljine koji se omotao oko zdepaste krošnje poput oguljene trake od salame. Ali tko bi mu zamjerio. Ipak je izveo sve bez riječi, a čini se i da ima točno to što mi nedostaje. ♥

LXXIV

Znate kako je kad odlučite sve napraviti zadnji dan jer ćete se bolje osjećati. E, pa ja to stalno radim. Odnijela sam tako krojačici navlake za jastuke da ih zakrpa, ako je ikako moguće sutradan jer putujem, godišnjem je kraj i nema me godinu dana. Krojačica me ošinula pogledom, potom moju veliku vreću u kojoj su bile nagurane navlake i nastavila porubljivati neki haljetak. Znate, moja susjeda, gospođa Bran..., krenula sam objašnjavati tko me preporučio, ali krojačica mi je, ne dižući pogled, odbrusila da ju to ne zanima. Njezina prijateljica, gospođa u mirovini koja joj je pravila društvo, vidjela je da sam u nevolji i da mi se znoj cijedi od korijena kose do nožnih prstiju, pa je zapodjenula neobavezni razgovor. Krojačica nije ni trepnula. Neki muškarac je isprobavao hlače koje je trebalo skratiti i jasno mu je naglasila da neće biti gotove prije idućeg tjedna. Fantastično, ispalio je kao iz topa. Baš sam tako htio, rekao je i pobjegao. Nastupila je neugodna tišina. Stajala sam nasred krojačnice pretrpane gomilama rasparane odjeće i palo mi je na pamet kako je sad vrijeme da izvadim te navlake iz vrećice. Prijateljica me užasnuto pogledala i zatresla glavom lijevo desno. Odustala sam te ideje i čekala. Šutjele smo tako možda pet minuta. Odlučila sam progovoriti, pa što bude. Nakašljala sam se i rekla da mogu doći i nagodinu ako ne stigne sad. To je bila greška. Nijemo sam tražila pomoć, ali prijateljica se pravila nevidljiva. Krojačica me hladno pogledala i nastavila raditi. Nešto poput krojačkog soup nazija. Khm, khm, oglasila sam se opet. Da ostavim ili da odem, drznula sam se dječjim glasićem cijuknuti već potpuno mokre kose. A di bi vi otišla? Pa da mi to stoji tu godinu dana? Ne, ne, ne, nikako, nisam to mislila, pokušala sam se obraniti, vratit ću se za godinu dana, zapravo prije, za 11 mjeseci, odgovorila sam tim bijednim pokušajem duhovitosti. Za to vrijeme prijateljica je gledala kroz izlog. A što ste mislila? Dajte mi to, naredila je krojačica i istrgnula mi vrećicu iz ruke. Hvala vam, jako ste ljubazni, tiho sam rekla. Sutra ne radim, graknula je. Stjerala me pred zid. Prijateljica se u međuvremenu iskrala iz krojačnice. Sigurno je sigurno. Kad onda smijem doći po navlake? Možda danas predvečer?, pitala sam sad već plačnim glasom. Molim?, zagrmila je bijesno. Doći ćete sutra, ali ne prije jedan, jeste zapamtila, rekla je. Kimnula sam potvrdno i otišla, razmišljajući kako su jastuci sasvim lijepi i bez navlaka. Ipak, svanuo je novi dan i kako to već biva, krenula sam po svoje navlake, u jedan i deset za svaki slučaj. Krojačnica je bila zaključana. O bože, otišla je i sad će moje navlake stajati godinu dana i kako ću tek onda pred nju, o bože, plakala sam tiho. Odjednom se pojavila, otključala vrata i rekla: ne prije jedan, ali ne ni poslije. O bože, o bože, što ću sad, nisam sve zapamtila, ali sigurna sam da je rekla samo ne prije, poslije nije

ni spominjala, sto posto, znam, sigurna sam, ne prije, nije bilo poslije, nije. Stajale smo na vratima i gledale se, dijelila nas je samo vreća s navlakama, zakrpanima i složenima kako ja to nikada ne bih uspjela. Oprostite, molim vas, nešto sam krivo shvatila, pokušala sam se ispričati dok sam plaćala. I ja mislim, odgovorila je. Nemojte da se ponovi, jesam bila jasna, oštro je upitala. Da, bila ste jasna, pokorno sam odgovorila ne vjerujući svojim ušima što govorim i otišla. Ali... jastuci su ipak ljepši s navlakama. ♥

Andrea Grgić

Rođena 1968. u Zagrebu. Nakon završene klasične gimnazije diplomirala francuski jezik i književnost i povijest umjetnosti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Bavi se prevođenjem s francuskoga na hrvatski, piše pjesme i kratke priče. Njezina prva knjiga *Gospođa* zbirka je priča objavljenih na istoimenom blogu na Facebooku.

Objavila: *Gospođa* (priče, 2020), *Samoodrživa zbirka* (priče, 2023).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 90

Andrea Grgić

GOSPOĐA

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2025 Andrea Grgić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2025

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Glavni urednik

Krešimir Pintarić

Urednik

Tihomir Dunderović

Fotografija

Felipe Pick Costa / Pexels.com

Objavljeno

24. kolovoza 2025.

ISBN 978-953-374-385-1 (HTML)

ISBN 978-953-374-386-8 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-387-5 (PDF)

ISBN 978-953-374-388-2 (MOBI)

Prvo izdanje

Factum izdavaštvo : Bookara, Beograd : Zagreb, 2020.

Knjiga je objavljena uz finansijsku podršku Zaklade „Kultura nova“, Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske i Grada Zagreba. Mišljenja izražena u ovoj knjizi odražavaju isključivo mišljenja autora i ne izražavaju nužno stajališta ustanova koje pružaju finansijsku podršku.